

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 108

Dimecres, 10 de febrer de 1999

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 70

Í N D E X

Proposició de llei

de modificació de l'apartat 4 de l'article 20 de la Llei 6/1987, del 8 d'abril, de l'organització comarcal de Catalunya (presa en consideració)

Proposició de llei

sobre una nova regulació del sòl (presa en consideració)

Designació

dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 14/1994, d'1 de juny, per la qual es regulen les empreses de treball temporal

Designació

dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als passaports i documents nacionals d'identitat

Designació

dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als permisos i llicències de conduir vehicles de motor i ciclomotors

Designació

dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per la qual es modifica la Llei orgànica 6/1985, del poder judicial

Interpелlació

al Consell Executiu sobre els escenaris de consolidació pactats amb el Govern de l'Estat

Interpелlació

al Consell Executiu sobre la política penitenciària

Interpелlació

al Consell Executiu sobre la política destinada a la gent gran

Interpелlació

al Consell Executiu sobre les polítiques per a gent gran, especialment pel que fa referència als casals

Preguntes

→

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de turisme

Interpellació

al Consell Executiu sobre els serveis d'urgències hospitalàries que depenen de la Generalitat de Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre la sanitat a Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre les urgències sanitàries

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'assistència sanitària als serveis d'urgències

Interpellació

al Consell Executiu sobre la ramaderia a Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre els sistemes d'atenció al ciutadà

Interpellació

al Consell Executiu sobre el funcionament de la Junta de Seguretat de Catalunya, especialment pel que fa referència a la coordinació de les actuacions de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra i de les forces i cossos de seguretat de l'Estat

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts.

1. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'apartat 4 de l'article 20 de la Llei 6/1987, del 8 d'abril, de l'organització comarcal de Catalunya (Tram. 202-00126/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:05)

Presentació: Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV). 7425

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart. 7426

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín. 7426

Posició del G. P. Popular: Sr. Ros i Casas. 7427

Posició del G. Socialista: Sr. Mir i Bagó. 7428

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Pont i Puntigam. 7428

Votació (10:37): rebutjada per 46 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció. 7429

2. Presa en consideració de la Proposició de llei sobre una nova regulació del sòl (Tram. 202-00127/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (10:39)

Presentació: Sr. Manuel Nadal i Farreras (S). 7429

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart. 7431

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete. 7432

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Boada i Masoliver. 7433

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. Popular: Sr. Aige i Sánchez. 7435

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Pont i Puntigam. 7437

Votació (11:36): rebutjada per 47 vots a favor, 65 en contra i 2 abstencions. 7438

3. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 14/1994, d'1 de juny, per la qual es regulen les empreses de treball temporal (Tram. 271-00006/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.) (11:39)

El president anuncia la proposta de la Junta de Portaveus sobre el nombre de diputats a designar, en aquest i en els tres punts següents de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment. Tot seguit, llegeix els noms dels diputats proposats pels grups parlamentaris.

Votació (11:39): són elegits el Sr. Rafael Hinojosa i Lucena, el Sr. Josep M. Rañé i 7439

Blasco i el Sr. Ignasi Oleart i Comellas per 110 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. 7439

4. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als passaports i documents nacionals d'identitat (Tram. 271-00007/05) (Punt quart de l'ordre del dia.) (11:41)

El president llegeix els noms dels diputats proposats pels grups parlamentaris. 7439

Votació (11:40): són elegits el Sr. Joaquim Ferrer i Roca, el Sr. Antoni Dalmau i Ribalta i el Sr. Francesc Ferrer i Gironès per 93 vots a favor, 3 en contra i 17 abstencions. 7439

5. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als permisos i llicències de conduir vehicles de motor i ciclomotors (Tram. 271-00008/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.) (11:42)

El president llegeix els noms dels diputats proposats pels grups parlamentaris. 7439

Votació (11:41): són elegits el Sr. Francesc Ferrer i Gironès, el Sr. Antoni Dalmau i Ribalta i el Sr. Ignasi Riera i Gassiot per 92 vots a favor, 2 en contra i 17 abstencions. 7439

6. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per la qual es modifica la Llei orgànica 6/1985, del poder judicial (Tram. 271-00009/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.) (11:43)

El president llegeix els noms dels diputats proposats pels grups parlamentaris. 7439

Votació (11:42): són elegits el Sr. Joaquim Ferrer i Roca, el Sr. Antoni Dalmau i Ribalta i el Sr. Benet Tugues i Boliart per 88 vots a favor, 9 en contra i 16 abstencions. 7439

7. Interpellació al Consell Executiu sobre els escenaris de consolidació pactats amb el Govern de l'Estat (Tram. 300-00456/05) (Punt setè de l'ordre del dia.) (11:44)

Formulació: Sr. Codina i Castillo (CiU). 7440

Resposta: conseller d'Economia i Finances. 7441

Rèplica: Sr. Codina i Castillo (CiU). 7442

Contrarèplica: conseller d'Economia i Finances. 7443

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària (Tram. 300-00463/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.) (12:20)

Formulació: Sr. Sirera i Bellés (P). 7445

Resposta: consellera de Justícia. 7446

Rèplica: Sr. Sirera i Bellés (P). 7448

Contrarèplica: consellera de Justícia. 7449

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política destinada a la gent gran (Tram. 301-00096/05) (Punt novè de l'ordre del dia.) (12:52)

Formulació: Sr. Portabella i Calvete (ERC). 7449

10. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques per a gent gran, especialment pel que fa referència als casals (Tram. 300-00442/05) (Punt desè de l'ordre del dia.) (13:03)

Formulació: Sr. Ferran i Serafini (S). 7451

Resposta conjunta: conseller de Benestar Social. 7453

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S) intervé per al·lusions. 7456

Rèplica: Sr. Portabella i Calvete (ERC). 7456

Rèplica: Sr. Ferran i Serafini (S). 7457

Contrarèplica conjunta: conseller de Benestar Social. 7458

La Sra. Mayol i Beltran (IC-EV) intervé per al·lusions. 7460

El Sr. Portabella i Calvete (ERC) intervé per contradiccions. 7461

El conseller de Benestar Social els respon. 7461

El Sr. Camp i Batalla (CiU) intervé per una qüestió d'ordre i demana la lectura d'un article del Reglament. 7461

El secretari primer llegeix l'article 152 del Reglament. 7461

El Sr. Clotas i Cierco (S) intervé respecte a la qüestió d'ordre. 7461

El Sr. Camp i Batalla (CiU) intervé per al·lusions. 7462

El Sr. Clotas i Cierco (S) li respon. 7462

El president intervé en relació amb la qüestió d'ordre suscitada. 7462

La sessió se suspèn a les dues del migdia i nou minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts.

11. Preguntes (Punt dinovè de l'ordre del dia) (16:33)

Pregunta al president de la Generalitat sobre la presència de la llengua catalana en el món del cinema (Tram. 317-00623/05)

Formulació: Sr. Tugues i Boliart (M). 7463

Resposta: president de la Generalitat. 7463

Repregunta: Sr. Tugues i Boliart (M). 7463

Segona resposta: president de la Generalitat. 7463

Pregunta al president de la Generalitat sobre la titularitat i la gestió dels aeroports catalans (Tram. 317-00626/05)

Formulació: Sr. Portabella i Calvete (ERC). 7464

Resposta: president de la Generalitat. 7464

Repregunta: Sr. Portabella i Calvete (ERC). 7464

Segona resposta: president de la Generalitat. 7464

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'evolució de les exportacions catalanes i de les inversions a l'exterior (Tram. 317-00630/05)

Formulació: Sr. Casas i Bedós (CiU). 7465

Resposta: president de la Generalitat. 7465

Pregunta al president de la Generalitat sobre si ha manifestat al Govern de l'Estat la seva condemna per l'actuació de les forces de seguretat de l'Estat el dia 14 de gener de 1999 a la Universitat Autònoma de Barcelona (Tram. 317-00632/05)

Formulació: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).

7466

Resposta: president de la Generalitat.

7466

Repregunta: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).

7466

Segona resposta: president de la Generalitat.

7466

Pregunta al president de la Generalitat sobre la presa de mesures de foment i d'incentivació, en contra de les quotes i les sancions al cinema, la ràdio o la música (Tram. 317-00635/05)

Formulació: Sr. Curto i Casadó (P).

7467

Resposta: president de la Generalitat.

7467

Repregunta: Sr. Curto i Casadó (P).

7467

Segona resposta: president de la Generalitat.

7467

Pregunta al president de la Generalitat sobre com valora la política de subvencions del Govern de l'Estat (Tram. 317-00638/05)

Formulació: Sr. Ribó i Massó (IC-EV).

7468

Resposta: president de la Generalitat.

7468

Repregunta: Sr. Ribó i Massó (IC-EV).

7468

Segona resposta: president de la Generalitat.

7469

Pregunta al Consell Executiu sobre la informació de l'Estat relativa a les seves inversions a Catalunya (Tram. 310-00462/05)

El president n'anuncia la retirada.

7469

Pregunta al Consell Executiu sobre les possibles negligències mèdiques en la xarxa sanitària catalana (Tram. 310-00466/05)

El president n'anuncia la retirada.

7469

Pregunta al Consell Executiu sobre la situació creada per la supressió d'una part de trens de rodalia anunciada per Renfe (Tram. 310-00476/05)

El president n'anuncia la retirada.

7469

Pregunta al Consell Executiu sobre el cost social de la decisió presa per Renfe de suprimir una part de trens de rodalia (Tram. 310-00477/05)

El president n'anuncia la retirada.

7469

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures a prendre per a evitar les possibles retencions de trànsit generades per l'eliminació de trens de rodalia (Tram. 310-00478/05)

El president n'anuncia la retirada.

7469

Pregunta al Consell Executiu sobre les accions a dur a terme respecte a la supressió d'una part de trens de rodalia anunciada per Renfe (Tram. 310-00479/05)

El president n'anuncia la retirada.

7469

Pregunta al Consell Executiu sobre la producció de material didàctic propi per als alumnes de l'Institut Català d'Ensenyament Secundari a Distància (Tram. 310-00480/05)

Formulació: Sr. Bargalló i Valls (ERC).

7469

Resposta: conseller d'Ensenyament.

7469

Repregunta: Sr. Bargalló i Valls (ERC).

7470

Segona resposta: conseller d'Ensenyament.

7470

Preguntes al Consell Executiu sobre les intervencions de la Direcció General de l'Esport en la Federació Catalana de Gimnàstica (Tram. 310-00486/05) i sobre la intervenció de la Direcció General de l'Esport en les darreres eleccions de la junta directiva de la Federació Catalana de Gimnàstica (Tram. 310-00487/05)

Formulació: Sr. Francàs i Porti (P).

7470

Resposta: conseller de Cultura.

7471

Repregunta: Sr. Francàs i Porti (P).

7472

—	Pregunta al Consell Executiu sobre la caiguda del preu del porc (Tram. 310-00481/05) <i>El president n'anuncia la retirada.</i>	7472
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la rehabilitació del monestir de la Portella, a la Quar (Berguedà) (Tram. 310-00482/05) <i>El president n'anuncia la retirada.</i>	7472
—	Pregunta al Consell Executiu sobre el desviament per l'autopista dels camions que circulen per l'autovia Cervera (Segarra) - Igualada (Anoia) (Tram. 310-00485/05) <i>El president n'anuncia la retirada.</i> <i>El Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	7472 7472
—	12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme (Tram. 301-00099/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.) (17:24) <i>Formulació:</i> Sr. Clofent i Rosique (S). <i>Resposta:</i> conseller d'Indústria, Comerç i Turisme. <i>Rèplica:</i> Sr. Clofent i Rosique (S). <i>Contrarèplica:</i> conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.	7473 7474 7476 7476
—	13. Interpellació al Consell Executiu sobre els serveis d'urgències hospitalàries que depenen de la Generalitat de Catalunya (Tram. 301-00095/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.) (17:55) <i>Formulació:</i> Sr. Bonet i Palau (P).	7477
—	14. Interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat a Catalunya (Tram. 300-00450/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.) (18:04) <i>Formulació:</i> Sr. Benach i Pascual (ERC).	7478
—	15. Interpellació al Consell Executiu sobre les urgències sanitàries (Tram. 300-00465/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.) (18:14) <i>Formulació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	7480
—	16. Interpellació al Consell Executiu sobre l'assistència sanitària als serveis d'urgències (Tram. 300-00466/05) (Punt quinzè de l'ordre del dia.) (18:24) <i>Formulació:</i> Sra. Mayol i Beltran (IC-EV). <i>Resposta conjunta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social. <i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.</i> <i>Rèplica:</i> Sr. Bonet i Palau (P). <i>Rèplica:</i> Sr. Benach i Pascual (ERC). <i>El president es reincorpora al seu lloc.</i> <i>Rèplica:</i> Sra. Figueras i Siñol (S). <i>Rèplica:</i> Sra. Mayol i Beltran (IC-EV). <i>Contrarèplica:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social. <i>La Sra. Figueras i Siñol (S) intervé per contradiccions i el conseller de Sanitat i Seguretat Social li respon.</i>	7482 7484 7489 7490 7491 7492 7492 7495
—	17. Interpellació al Consell Executiu sobre la ramaderia a Catalunya (Tram. 300-00296/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.) (19:46) <i>Formulació:</i> Sr. Tugues i Boliart (M). <i>Resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. <i>Rèplica:</i> Sr. Tugues i Boliart (M). <i>Contrarèplica:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	7495 7497 7499 7500
—	18. Interpellació al Consell Executiu sobre els sistemes d'atenció al ciutadà (Tram. 300-00457/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.) (20:20) <i>Formulació:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU). <i>Resposta:</i> conseller de la Presidència.	7501 7502

Rèplica: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).

7504

19. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el funcionament de la Junta de Seguretat de Catalunya, especialment pel que fa referència a la coordinació de les actuacions de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra i de les forces i cossos de seguretat de l'Estat (Tram. 301-00098/05) (Punt divuitè de l'ordre del dia.) (20:46)

Formulació: Sr. Lora i Lillo (M).

7505

Resposta: conseller de Governació.

7506

Rèplica: Sr. Lora i Lillo (M).

7507

Contrarèplica: conseller de Governació.

7508

La sessió s'aixeca a les nou del vespre i catorze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 70

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, la consellera de Justícia i els consellers d'Indústria, Comerç i Turisme i de Benestar Social.

ORDRE DEL DIA

1. Proposició de llei de modificació de l'apartat 4 de l'article 20 de la Llei 6/1987, de 8 d'abril, de l'organització comarcal de Catalunya. Tram. 202-00126/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.

2. Proposició de llei sobre una nova regulació del sòl. Tram. 202-00127/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

3. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 14/1994, d'1 de juny, per la qual es regulen les empreses de treball temporal. Tram. 271-00006/05. Junta de Portaveus.

4. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als passaports i als documents nacionals d'identitat. Tram. 271-00007/05. Junta de Portaveus.

5. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als permisos i a les llicències de conduir vehicles de motor i ciclomotors. Tram. 271-00008/05. Junta de Portaveus.

6. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per la qual es modifica la Llei orgànica 6/1985, del poder judicial. Tram. 271-00009/05. Junta de Portaveus.

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre els escenaris de consolidació pactats amb el Govern de l'Estat. Tram. 300-00456/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política penitenciària. Tram. 300-00463/05. Sr. Daniel Sirera i Bellés, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

9. Interpel·lació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política destinada a la gent gran. Tram. 301-00096/05. Sr. Jordi Portabella, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques per a gent gran, especialment pel que fa referència als casals. Tram. 300-00442/05. Sra. Marina Geli i Fàbrega, juntament amb un altre diputat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

11. Interpel·lació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política de turisme. Tram. 301-00099/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

12. Interpel·lació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre els serveis d'urgències hospitalàries que depenen de la Generalitat de Catalunya. Tram. 301-00095/05. Sr. Isidre Bonet, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

13. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la sanitat a Catalunya. Tram. 300-00450/05. Sr. Josep Bargalló i Valls, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

14. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les urgències sanitàries. Tram. 300-00465/05. Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

15. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'assistència sanitària als serveis d'urgències. Tram. 300-00466/05. Sra. Imma Mayol i Beltran, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

16. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la ramaderia a Catalunya. Tram. 300-00296/05. Sr. Benet Tugues i Boliart, del Grup Mixt. Substanciació.

17. Interpel·lació al Consell Executiu sobre els sistemes d'atenció al ciutadà. Tram. 300-00457/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

18. Interpel·lació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre el funcionament de la Junta de Seguretat de Catalunya, especialment pel que fa referència a la coordinació de les actuacions de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra i de les forces i cossos de seguretat de l'Estat. Tram. 301-00098/05. Sr. Fidel Lora, del Grup Mixt. Substanciació.

19. Preguntes.

El president

S'obre la sessió.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que ocupin els seus escons.

Substanciem avui el primer plenari del nou període de sessions. D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha establert la llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple, que serà distribuïda immediatament. Les esmentades preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Proposició de llei de modificació de l'apartat 4 de l'article 20 de la Llei 6/1987, del 8 d'abril, de l'organització comarcal de Catalunya (presa en consideració)

El primer punt de l'ordre del dia és: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'apartat 4 de l'article 20 de la Llei 6/1987, del 8 d'abril, de l'organització comarcal de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per presentarla, el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds presenta una Proposició de llei de modificació de l'apartat 4 de l'article 20 de la Llei 6 del 1987, d'organització comarcal de Catalunya. És una proposició que pretén una modificació molt concreta; després entraré a analitzar quelcom que em sembla que està a l'ànim de tots, que és, segurament, la necessitat d'abordar reformes molt més en profunditat de les lleis d'organització territorial de Catalunya, i d'una manera molt especial i específica de l'organització comarcal, però el que nosaltres plantejem aquí és una qüestió que pretén únicament –sens perjudici, hi insisteixo, que puguem plantejar en altres moments aquestes possibles modificacions–, el que pretén, ni més ni menys, és obrir les possibilitats d'elecció, les possibilitats de suma entre les coalicions i forces polítiques que els donen suport... En definitiva, el que pretenem, ni més ni menys, és equiparar les possibilitats dels partits polítics i de les coalicions a les possibilitats que, curiosament, sí que tenen les agrupacions d'electors, que és sumar els seus vots a l'hora d'elecció dels consells comarcals amb una simple comunicació prèvia.

Perquè això es vegi més clarament, i com que és una modificació curta, jo em permeto llegir el que diu avui el text i el que nosaltres pretenem que assenyali. Avui, el que diu la Llei és que «a l'efecte d'assignar els llocs del consell comarcal respectiu, les agrupacions d'electors que es presenten a les eleccions municipals només es poden associar quan ho han comunicat per escrit a la junta electoral corresponent, prèviament a la celebració de les eleccions municipals.» És a dir, el que està dient, encara que està plantejat amb una forma curiosament negativa, és que es poden associar, poden sumar els seus vots si ho comuniquen prèviament. Nosaltres, què pretenem? Doncs, pretenem que, «a l'efecte d'assignar els llocs del consell comarcal respectiu, les agrupacions d'electors», tal com diu la Llei, «que es presenten a les eleccions municipals es poden associar entre elles o amb qualsevol partit o coalició, sempre que no es produeixi concurrència en el mateix municipi», naturalment, «i ho han de comunicar per escrit a la junta electoral corresponent, prèviament a la celebració de les eleccions municipals. El mateix procediment seguiran les coalicions electorals que vulguin associar els seus vots als obtinguts per un dels partits coalitzats en la resta de municipis de la comarca.» És a dir, ni més ni menys, el que pretenem –en línia amb el que existeix a la majoria de sistemes electorals i, en qualsevol cas, als més propers a nosaltres a la Unió Europea– és obrir aquest ventall de possibilitats als òrgans supramunicipals, com és el cas dels consells comarcals.

Naturalment que se'm pot dir –i seria just que se'm digués– que això també caldria fer-ho, mentre subsisteixin, amb les diputacions provincials. Nosaltres pensem que també cal fer-ho amb les diputacions provincials, i per això hem presentat ja la Proposició per modificar la Llei electoral general corresponent, que de moment no va prosperar, aquesta esmena nostra, en el Congrés dels Diputats, malgrat que va tenir una votació important a favor, aquesta proposta, però ara està

pendent de debatre en el Senat, i esperem que això es pugui resoldre, perquè també en l'elecció de les diputacions provincials seria imprescindible introduir aquest element.

És evident –i jo crec que aquesta és una reflexió que cal fer forçosament– que al cap de dotze anys de la promulgació de les lleis d'ordenació territorial de Catalunya, caldria fer una revisió a fons d'aquells aspectes que ja són insuficients en les mateixes lleis des del moment que es van promulgar; d'aquells aspectes tan importants com pot ser la província única a Catalunya, la divisió regional en vegueries o en regions de Catalunya, que no s'ha fet malgrat els mandats que comporten les lleis d'ordenació territorial; caldria abordar d'una manera decidida els consells comarcals, la legislació sobre els consells comarcals, començant pel seu àmbit territorial, continuant per tot el seu sistema d'elecció, per fer-lo més democràtic, seguint per les seves competències i pel seu sistema de finançament.

Per tant, és imprescindible fer una revisió i, consegüentment, després, una modificació substancial de lleis d'organització territorial de Catalunya, que s'ha de fer buscant el màxim consens i amb la participació del conjunt d'aquests grups de la cambra. Però he de dir que, malauradament, el nostre Grup, Iniciativa per Catalunya, ja va plantejar la primavera del 1997, quan es complien els deu anys de la promulgació d'aquestes lleis, la necessitat de la creació d'un grup de treball o d'una ponència conjunta per abordar a fons la revisió i la reforma de les lleis d'ordenació territorial de Catalunya i, com tots vostès coneixen molt bé, fou rebutjada en comissió.

Nosaltres pensem que és absolutament imprescindible abordar aquesta reforma, abordar aquest estudi, fer-ho precisament perquè les lleis d'ordenació territorial de Catalunya serveixin per al que han de servir, és a dir, acostar el poder als ciutadans, acostar l'Administració als ciutadans, descentralitzar la Generalitat, simplificar les administracions públiques i, en definitiva, situar l'Administració –i concretament els consells comarcals– com un àmbit de poder polític local, no com un àmbit, ni més ni menys, de control, moltes vegades, de les polítiques que duen a terme els ajuntaments, i com una entitat que no compleix en absolut les funcions que es recullen en la mateixa exposició de motius de la Llei.

Tot això és quelcom que nosaltres pensem que caldrà fer, però, en qualsevol cas, la Proposició que presentem avui és sens dubte molt més modesta, però pensem que important, per avançar molt més en aquesta via de democratització, de possibilitar l'actuació de les forces polítiques, perquè legítimament puguin sumar els seus vots, perquè els consells comarcals representin una mica més, una mica millor, la voluntat de les ciutadanes i dels ciutadans de la comarca.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra? (Pausa.) No hi ha torn en contra? Per fixar la seva po-

Punt 1

sició, tenen la paraula els grups. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. De fet, la proposta que ens presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya, la modificació de l'apartat 4 de l'article 20 de la Llei 6/87, és una proposta de modificació molt puntual i cenyida a la possibilitat que les agrupacions d'electors que es presenten a les eleccions municipals puguin sumar els seus vots no només a altres coalicions d'electors, sinó també als partits polítics.

Tot i que l'actual redacció d'aquest article és clara, malgrat això ens trobem que, en determinades ocasions, determinades resolucions de determinades juntes electorals han donat peu a solucions, diguem-ne, insòlites. De fet, a vegades s'ha arribat a això que ara reclama el senyor Roc Fuentes per la via de donar interpretació, jo crec que errònia, de la junta electoral, però que ha existit. Com a punt, diguem-ne, de dubte que tenim davant d'aquesta proposta, és que en principi no creiem que ajudi a reforçar la presència dels partits polítics en l'àmbit municipal, tenint present que els partits són els principals instruments d'un sistema democràtic. També és cert, però, que a l'àmbit municipal cal afavorir la participació dels ciutadans que moltes vegades no estan pas delerosos ni especialment motivats per acudir a les eleccions en el marc de les sigles d'un partit polític, i ho fan sovint en l'àmbit d'una agrupació d'electors. I és cert que aquesta proposta d'Iniciativa per Catalunya afavoriria la participació d'aquests ciutadans que es presenten en agrupacions d'electors en àmbits supramunicipals, com és el cas d'aquesta proposta en l'àmbit comarcal i altres àmbits posteriors, com el mateix senyor Roc Fuentes ens ha expressat.

També tinc la sensació que aquesta proposta, si l'haguéssim presentat dos anys abans, hauria anat millor. No sé si és aquell exemple d'intentar canviar les cartes a mig joc, però, això, fer-ho en l'escalfament preelectoral, electoral, en el qual ens trobem, pot rebre acusacions d'un cert interès partidista. De tota manera, nosaltres, valorant el fons de la qüestió..., jo crec que aquesta proposta és positiva; jo crec que, efectivament, cal afavorir la participació dels ciutadans que es presenten en agrupacions d'electors, també en l'àmbit supramunicipal i, a més a més, aquesta proposta és una proposta que està acceptada ja en altres legislacions properes, i en definitiva jo crec que és una proposta de sentit comú.

Atenent aquests raonaments, els diputats del Partit per la Independència, i també els altres diputats adscrits al Grup Mixt, donarem suport a la proposta que ha defensat el senyor Roc Fuentes.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, a continuació, pel Grup d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Junta Electoral Central ha interpretat, de forma tradicional i sistemàtica, com molt bé diu, de fet, el preàmbul de la Proposició de Llei del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, que la Llei electoral autoritza, de fet, les coalicions de dos o més partits en un únic municipi, o en diferents municipis, en les eleccions municipals.

Contràriament a aquesta interpretació doctrinal feta per la Junta Electoral, i, per tant, contràriament a aquesta facultat o a aquesta possibilitat dels partits de coalitzar-se entre ells, quan es tracta de l'elecció indirecta de càrrecs municipals, ja sigui el cas de consellers comarcals o diputats provincials, no es permet que la coalició pugui administrar, pugui gestionar o decidir internament què fa amb els vots de cadascun d'aquests partits, perquè, de fet, no es permet sumar-los als que han obtingut aquests partits integrants de la coalició per separat en altres municipis del mateix partit judicial o de la mateixa comarca.

I aquest és un fet que a nosaltres, doncs, ens provoca la mateixa contrarietat i, per tant, la mateixa impressió que, en aquest cas, ha portat al Grup d'Iniciativa per Catalunya a plantejar aquesta iniciativa. I és un fet que no només penalitza, com diu la Proposició de Llei, la creació de possibles coalicions de partits, amb un propòsit que no compartim, de reforçar la singularitat dels partits polítics, sinó que, a més a més, a aquesta eventual contradicció s'afegeix la paradoxa, molt ben descrita i molt ben exposada en l'exposició de motius, en el preàmbul d'aquesta iniciativa, que, per exemple, les agrupacions d'electors poden sumar els seus vots entre si, però, en canvi, no ho poden fer amb els partits o amb les coalicions, amb els quals, en definitiva, poden tenir tanta o més afinitat ideològica o d'interessos com amb una agrupació d'electors concreta.

I això ens sembla que és un autèntic despropòsit i que, al marge de l'excessiu –per exorbitant– blindatge dels partits polítics, al qual m'he referit, i que segurament té alguna explicació de caràcter històric referent als moments o als orígens de la nostra democràcia, i la necessitat, segurament, de reforçar en aquest moment el sistema de partits polítics, en aquell moment s'explicava, però en aquests moments l'hegemonia que es pretén atorgar legalment als partits polítics no és explicable.

I, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres, després de divuit anys d'ajuntaments democràtics –des de l'any 1979–, després de cinc convocatòries electorals municipals, renovem –si es pot dir d'aquesta forma– la nostra fe en l'actual sistema proporcional municipal; si de cas, implementant algunes modificacions, com l'ajust dels partits electorals a l'actual organització territorial de Catalunya, rebaixant, segurament, la barrera legal del 5% al 3% en alguns municipis més petits. Altres propostes podrien ser, doncs, perfectament estudiades; per exemple, preveure llistes obertes en alguns municipis, atenent les seves dimensions. Si de cas, per tant, només implementant algunes modificacions molt puntuals.

I si bé l'estabilitat —és cert— d'alguns governs municipals s'ha vist en alguns casos complicada, l'atomització dels partits i agrupacions d'electors, malgrat tot, entenem que enriqueix o constitueix un signe de pluralisme i de vitalitat democràtica, i, per tant, no calen —entenem— majors reforços ni condicionants perquè l'estabilitat i el progrés municipal puguin avançar.

Per això ens mostrem d'acord, essencialment —tot i que nosaltres tenim una redacció alternativa al text o a la part dispositiva d'aquesta Proposició de Llei, però, en tot cas, la brindarem al Grup proponent i a la resta de grups en l'eventual ponència que es pogués constituir—, ens mostrem essencialment d'acord amb aquesta proposta.

També és veritat que aquesta és una proposta, com algú altre ha dit, que és un xic vulnerable, per raons d'oportunitat; és a dir, es planteja en un moment, en l'horitzó molt immediat d'uns processos electorals municipals en portes, i, en tot cas, darrerament, assenyalar que la reforma de la LOC, que es planteja a l'apartat 4 de l'article 20, segurament s'hauria de fer de forma paral·lela a la reforma de la Llei orgànica del règim electoral general.

Em fa l'efecte que el grup proponent també ha derivat una iniciativa del mateix signe al Congrés dels Diputats, i, per tant, eventualment, el nostre Grup també hi donaria suport.

De manera, per tant, que el nostre Grup, senyor president, senyores i senyors diputats, anuncia i farà el seu vot favorable a aquesta iniciativa.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, el diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, surto a posicionar-me, en nom del Grup Parlamentari Popular, respecte a aquesta presa en consideració de la Proposició de Llei presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, defensada per l'il·lustre diputat Roc Fuentes, a més, amb una bona defensa, com ens té acostumats sempre, i que, a pesar d'aquesta bona defensa i argumentació, el nostre Grup, doncs, no hi donarà suport.

I no hi donarà suport per diferents raons, encara que estem d'acord en una qüestió: estem d'acord que al seu moment es va fer tota una legislació d'ordenació territorial de Catalunya, en una època en la qual hi havia una majoria absoluta aclaparadora, i no es va tenir en compte l'opinió d'altres grups, i això ha comportat, després, tot un desfasament i ha comportat tota una sèrie de circumstàncies, i algun dia —i jo crec que properament— haurem d'entrar a debatre aquesta legislació d'ordenació territorial de Catalunya.

Els consells comarcals, al nostre parer, no acaben de funcionar prou bé, per no dir que no funcionen bé, o no funcionen com tots —com a mínim— desitjaríem. I, al mateix temps, són consells comarcals que tenen les seves dificultats per a la qüestió econòmica, com tots

nosaltres sabem; quasi es transformen en unes «guixetes» que el Pla únic d'obres i serveis hi va a parar: entra per una porta i en surt per l'altra.

Referint-me a la Proposició de Llei presentada per l'il·lustre diputat, he de dir que es posen com a exemples França i Itàlia en qüestions i característiques similars. En podríem posar altres exemples, com ara els Estats Units, com Alemanya, com la Gran Bretanya..., i jo no entraria a dir quin és millor i quin és pitjor; són sistemes electorals diferents, i aquí cadascú, doncs, ha d'avaluar o avalua quin és el millor.

Per tant, uns casos són França i Itàlia, uns altres casos són altres legislacions electorals, amb les quals, evidentment, nosaltres, doncs, potser hi estariem més d'acord que no pas amb la que vostè ha manifestat.

També, al mateix temps, en la seva intervenció ha fet esment que aquesta modificació de l'apartat 4 de l'article 20 de la Llei 6/87 comportaria una modificació també a nivell estatal, posteriorment, en legislació superior, indiscutiblement, i això comportaria, doncs, el fet que ja es va debatre al Congrés dels Diputats i va sortir rebutjada i que ara ha d'anar al Senat, indiscutiblement, i de la mateixa manera que vostè té moltes esperances, vull dir, jo... (*algú diu: «Esperances Aguirre»*) —sí, Esperances Aguirre—, doncs, jo crec que no, que aquestes esperances tothom és lliure, doncs, de tenir-les i és lògic que les tingui, però ja li avanço que les veig difícils.

I comentar-li que la proposta formulada per Iniciativa per Catalunya - Els Verds defensa que, a l'efecte d'assignar els llocs del consell comarcal respectius, sigui possible l'associació d'agrupacions d'electors amb partits polítics i, per tant, computar conjuntament els seus resultats. Aquest és l'objectiu —aquest és l'objectiu. Bé, es presenten coalicions independents a diferents municipis, que, com vostè sap, amb la legislació actual, abans de les eleccions, un temps abans, s'han de coalitzar, han d'associar-se —per dir-ho, per ser més exacte—, i al mateix temps, doncs, aleshores, després entren a formar part dels consells comarcals, des d'aquesta independència. Des d'aquesta independència que, a més a més, ells van dient en aquelles poblacions on es presenten que ells són independents, que ells no pertanyen a cap partit polític, que ells no segueixen cap consigna política, etcètera. I després ens podem trobar que entren a formar part... —per la proposta, si s'aprova la proposta, la presa en consideració del Grup d'Iniciativa per Catalunya— que, aquestes forces polítiques podria ser, o es podria donar el cas, que llencessin —com jo en conec casos— un missatge determinat, que al darrere hi ha alguna altra força política i que després passa a formar part d'aquella força política o a sumar-se a aquella força política, amb la qual cosa, vull dir, la paraula segur que no és un engany, diguéssim, a l'elector, perquè és una paraula massa forta, però sí que li vull dir que jo entenc, el nostre Grup entén que si es presenten com a independents, doncs, des de la mateixa independència, tal com ells manifesten i diuen, poden actuar sense cap mena, podríem dir, de preocupació per les diferents forces polítiques. Perquè, si després hi ha interrelació entre ells, ja s'agruparan dintre del

consell comarcal, ja faran pactes; evidentment, n'hi ha proves en els diferents consells comarcals.

I, per tant, nosaltres creiem, amb tota sinceritat, que defensem els consells comarcals i aquestes candidatures independents, i el que desitgem és que els consells comarcals representin —com ha dit vostè, són paraules textuais de vostè— més els ciutadans de la comarca. Però, per representar més els ciutadans de la comarca, nosaltres no creiem que aquesta Proposició de llei sigui la manera més adient. Nosaltres, respectant, evidentment, el posicionament, la preocupació, la inquietud del seu Grup Parlamentari, en tenim una altra de diferent, i també tan legítima com la seva. I, des d'aquest punt de vista, el nostre Grup, doncs, no hi donarà suport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, el diputat senyor Josep Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Des de l'escó mateix, senyor president; moltes gràcies. Bé, començaré dient que el nostre Grup donarà suport a aquesta Proposició de llei presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, tot i que coincidim amb ells, amb les paraules del senyor Fuentes, que, realment, si contemplem la legislació sobre l'organització territorial, i de manera especial els criteris amb què són elegits els consells comarcals, veiem com aquesta Proposició de llei té uns propòsits enormement modestos, perquè realment el que s'hauria de fer en aquesta legislació és capgirar-la de dalt a baix, i especialment el règim amb què són elegits els membres dels consells comarcals. Però, bé, entenem la modèstia de les pretensions d'aquesta Proposició, l'entenem coherent i l'entenem lògica amb la circumstància actual.

Compartim amb els proposants que, tot i que els partits polítics són —som— institució fonamental de participació política i de funcionament del sistema democràtic, no podem pretendre tenir el monopoli de la representativitat política i de la vida política de la societat. Hi ha un fenomen molt estès a Catalunya, que són les agrupacions d'electors, que, lluny d'afeblir els partits polítics, creiem que enriqueixen el teixit institucional i la participació política a moltes de les poblacions rurals del país.

Per tant, davant d'aquest fet, creiem que és positiu afegir a la legislació vigent elements de flexibilitat que permetin connectar aquestes agrupacions d'electors amb els partits i coalicions, i, d'aquesta forma, incrementar també la representativitat dels consells comarcals i les diputacions provincials.

Per tant, és lògic que, amb aquests plantejaments, donem suport a aquesta iniciativa. No amagaré que si prospera i és presa en consideració, com esperem nosaltres, esmenarem parcialment aquesta iniciativa, perquè una de les coses que hi trobem a faltar és que es garanteixi la visualització, abans de les eleccions, de les

futures aliances. És a dir, no n'hi ha prou a comunicar-ho a la Junta Electoral, que moltes vegades, doncs, és un tràmit burocràtic que no transcendeix dels papers, sinó que seria bo que aquestes possibles aliances entre agrupacions i partits polítics..., seria bo i, al nostre entendre, imprescindible que, més enllà de ser conegudes per la Junta Electoral, s'hagués de visualitzar necessàriament en el debat polític.

Però bé, aquesta petita objecció, doncs, creiem que es pot resoldre per la via de les esmenes i no treu que nosaltres donem suport a aquesta iniciativa.

Res més. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. Pont i Puntigam

Gràcies, molt honorable senyor president. En primer lloc, voldria agrair l'interès del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que ha fet aquesta proposta en relació amb els consells comarcals, perquè hem d'entendre que, si es preocupen per poder acumular uns quants vots en les posicions de cadascun dels partits en el moment d'elegir els consellers comarcals, deu ser perquè els consells són importants. Si realment els consells no fossin importants —algú ha arribat a dir que no servien per a gran cosa—, no hi hauria aquest interès a voler veure, doncs, quina és la composició dels consells comarcals.

El nostre Grup reconeix que, tot i les limitacions que tenen els consells, de tipus econòmic, els consells fan un molt bon servei a tot el país i que, per tant, la situació és la que és. I una vegada més, doncs, he de reconèixer que, mentre que tenim uns organismes supramunicipals, que són les diputacions, que neden en l'abundor econòmic, tenim uns altres organismes supramunicipals, que són els consells, que estan extraordinàriament limitats en els seus recursos econòmics.

Atesa, doncs, la importància d'aquests consells, veiem exactament què ens proposa avui el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Se'ns proposa modificar la Llei 6/1987, que és la que establia la divisió i l'organització comarcal de Catalunya. En primer lloc, hauríem de fer una precisió: és veritat que la Llei 6/1987 va establir el marc de la divisió i l'organització comarcal de Catalunya, però la Llei que va establir la divisió de fet és la Llei 22 de l'any 1987, llei que és bo recordar que aquest Parlament va aprovar després d'haver-se fet una enquesta a tots els ajuntaments de Catalunya. La primera llei que establia la possibilitat de fer les comarques va ser sotmesa a una enquesta per preguntar l'opinió de tots els ajuntaments de Catalunya. I els ajuntaments de Catalunya, en un 90%, van donar la conformitat a aquesta Llei. A partir d'aquí, és amb la Llei 22 que s'aprova l'organització i la divisió comarcal de Catalunya, i, a més a més, aquesta Llei porta per títol..., concreta l'elecció dels consellers comarcals. Per tant, hi ha una primera objecció,

diguem-ne, que no n'hi hauria prou a modificar la Llei 6..., segur que la que s'hauria de modificar és la 22 de l'any 1987.

En segon terme, i a parer del nostre Grup, aquesta llei fa una proposta que estableix una barreja entre les agrupacions d'electors i els partits polítics i coalicions que, a parer del nostre Grup, no és encertada. Les agrupacions d'electors, a parer nostre, són de composició sempre diversa, són agrupacions plurals; en canvi, els partits polítics són tota una altra cosa: un partit polític és també una agrupació d'unes persones entorn d'una ideologia i d'uns objectius ben concrets. Voler barrejar les dues coses, al nostre criteri, és per vigilar-hi. Nosaltres no tenim cap inconvenient a dir des d'aquesta tribuna que, a parer tant de Convergència Democràtica de Catalunya com d'Unió Democràtica de Catalunya, els partits polítics són una eina bàsica de la nostra democràcia i que, per tant, han de tenir una prioritat. Respec-tem també la possibilitat que els electors es puguin agrupar amb altres fórmules, però, si una prioritat hi ha d'haver, la prioritat correspon als partits polítics.

Quant a la possibilitat de modificar, doncs, l'actual fórmula vigent per a l'elecció dels consells comarcals, sempre ho hem reconegut; la fórmula actual que hi ha establerta no és cap tabú. Mentre la Ponència va treballar, va tenir als dits moltes altres fórmules, i al final va resultar, doncs, aquesta. No creiem que sigui una fórmula que no es pugui modificar. Segur que, quan un dia es modifiquin les lleis d'organització territorial, el tema de la forma d'elegir els consells comarcals es farà. Segur que sí, no ho diem. Ara, és en aquest moment oportú fer aquesta modificació? El nostre Grup creu que no. Era l'any passat quan el meu partit, Unió Democràtica de Catalunya, va fer una assemblea de càrrecs municipals, i hi havia molta gent que el que defensaven era una elecció directa del president del consell comarcal; deien: «Perquè els consells comarcals tinguin una força, el que hauríem de fer és fer una elecció directa dels presidents dels consells comarcals.» És una altra opció. Segur que el dia que arribi, doncs, que es faci aquesta modificació, aquesta millora –perquè, evidentment, dotze anys d'aplicació de les lleis d'organització comarcal, doncs, han demostrat que hi han coses que segurament serien perfectibles, per què no?–, doncs, ja ho farem.

A més a més de tots aquests arguments que ja no ens predisposen a tirar endavant la proposta que ens fa el Grup d'Iniciativa per Catalunya, per nosaltres n'hi ha un que és fonamental, que abans ha estat insinuat, però que nosaltres ens hi pararem una mica més: si aquesta presa en consideració tirés endavant –som al mes de febrer–, el mes de març hi podríem fer esmenes, el mes d'abril la veuríem en comissió, el mes de maig l'aprovaríem..., o sigui que en vigílies de les eleccions electorals canviaríem la fórmula de les eleccions. Home, francament, em sembla que no és massa presentable fer una proposta de modificació de legislació electoral en vigílies d'unes eleccions que són convocades. El nostre Govern –perquè ho hem parlat–, els nostres partits pensen que, si s'ha de canviar una legislació electoral, el bon moment és després d'una contesa, amb temps per endavant, perquè tothom sàpiga allà on es va... I

repeteix que segurament que el dia que s'arribi a fer una proposta, que se'n parli i es canviï la fórmula de les eleccions dels consells comarcals, estic d'acord amb el que s'ha expressat per molts partits aquí, que hi hauran canvis més profunds que aquest; aquest potser, d'una manera o altra, també pugui recollir-se, però d'una forma diferent que la que ens proposa avui Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Per tant, molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, per tots aquests arguments, el nostre Grup avui votarà en contra de la presa en consideració de la proposta que se'ns ha fet.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació d'aquesta proposta de proposició de llei. Demano a les senyores diputades i els senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

La Proposició ha sigut refusada per 46 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Proposició de llei sobre una nova regulació del sòl (presa en consideració)

Passem al segon punt de l'ordre del dia: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei sobre la nova regulació de sòl, presentada pel Grup Socialista. Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president, senyores i senyors diputats, en Francesc Pujols, un conegut pensador català, deia que algun dia els catalans aniríem pel món i ho trobaríem tot pagat; de moment, anem per Catalunya i ho paguem tot. També en aquests moments hi ha un gran debat sobre el tema de les quotes del cinema; hem d'anar a Los Angeles, i segurament també haurem de pagar per resoldre aquest tema. El Govern té una gran virtut: aconsegueix donar valor al debat sobre les essències, a temes una mica, a vegades, eteris; hem d'anar pel món a resoldre els temes, i, mentrestant, les qüestions de Catalunya no les tractem. El país queda per endreçar.

Avui, el Grup Socialista presenta una proposició de llei que vol centrar-se en el nostre país, en el nostre territori, com volem endreçar aquest país i aquest territori. I ens sembla que hi ha una llei a l'Estat, que és la Llei del sòl, que té aplicació a Catalunya, que té conseqüències a Catalunya, i que el Govern hi havia d'haver reaccionat, ja que hi ha una sentència del Tribunal Constitucional, de 20 de març del 97, que reafirma les competències en matèria urbanística del Govern de la Generalitat. I el Govern de la Generalitat, doncs, no s'ha assabentat ni de la seva competència ni de la Llei de l'Estat, i mentrestant el país sembla que no està prou endreçat. Per tant, el Grup Socialista fa allò que no fa el Govern: pre-

senta una proposició de llei que vol regular la matèria urbanística per endreçar una mica més el país.

I per què el volem endreçar, el país? Perquè el model territorial, el model d'ocupació del sòl que tenim en aquests moments és un model que s'ha de canviar radicalment. És aquest model insostenible que hem anomenat «de la ciutat difosa», aquest model que ens provoca una creixent ocupació del sòl lliure, sobretot els sòls millors agrícoles, sòls planers. A la regió metropolitana, en pocs anys, hem crescut un 50% en ocupació del sòl, mentre que l'ocupació ha decrescut, i mentrestant el consum energètic en aquest territori per al transport dels ciutadans va creixent d'una manera també disparada: un 87%.

Jo voldria recordar-los que en aquests moments, amb aquest model d'ocupació difosa del sòl, la gent es va estenent per tot el territori..., només a la regió metropolitana hi ha, en dos de cada tres municipis, més gent que s'ha de moure a un municipi veí per anar a treballar que la que es queda en el propi municipi a treballar. Aquest model no pot continuar així, l'hem de canviar i hem d'anar a un model que nosaltres anomenem «de la ciutat compacta».

I la Llei de l'Estat i la manca de reacció a Catalunya poden provocar l'acceleració d'aquest model que nosaltres volem canviar; l'acceleració i el disparar-se de més ocupació del sòl, més consum del sòl, més consum energètic..., per tant, model més insostenible.

Davant d'aquesta situació, també, la Federació de Municipis i més de cent municipis catalans, amb acords de plens municipals, han demanat a aquest Parlament que elaborem una llei de mesures urgents; més de cent municipis ens demanen que elaborem una llei de mesures urgents. La Federació de Municipis va venir aquí al Parlament de Catalunya a entregar-nos un manifest, en què es deia que el nostre territori no és un mercat, que no pot ser tractat com un simple solar i que el nostre territori mereix respecte, protecció i equilibri. És per això que el Grup Socialista presenta una proposició de llei, per donar resposta a una petició dels municipis i per intentar que el nostre territori tingui respecte, protecció i equilibri.

Anem a veure què deia la Llei de l'Estat i què volem nosaltres a Catalunya. La Llei de l'Estat, «sobre el régimen del suelo y valoraciones», la Llei 6/98, presenta una modificació substancial del que havia sigut el procés..., el règim urbanístic vigent a tot l'Estat i a Catalunya. La Llei de l'Estat diu que, a partir de la seva aprovació, tot el sòl és urbanitzable, excepte aquell que tingui una especial protecció. Per tant, dóna al mercat molta quantitat de sòl que potser no és necessari. I aquest és l'element que a nosaltres ens preocupa més, perquè, si donem molt de sòl que pugui ser urbanitzat i no hi posem condicions, pot passar que retornem a un model urbanístic com el dels anys seixanta: aparició d'urbanitzacions aïllades desconnectades dels municipis. No volem ni tanta ocupació del sòl, ni volem l'aparició d'urbanitzacions aïllades.

També la Llei de l'Estat manté la possibilitat que en el sòl no urbanitzable, per motius, doncs, d'interès social o públics, s'hi pugui fer qualsevol tipus de construc-

ció. A vegades són presons, equipaments, però a vegades són hotels, o restaurants, o instal·lacions esportives, que segurament podrien anar en altres tipus de sòl que no fossin el no urbanitzable.

I la Llei de l'Estat dóna preeminència a l'interès privat per damunt de l'interès públic. Ja no és l'ajuntament, ja no és la collectivitat qui decideix el futur del país o el futur de les ciutats, sinó que seran els urbanitzadors privats que, en funció dels seus interessos, aniran posant al mercat el sòl.

Doncs, molt bé, el Grup Socialista, en la seva Proposició de llei, dóna resposta a tot això i vol canviar aquesta lògica que nosaltres no compartim de la Llei estatal. Volem que sigui el municipi qui, a través del planejament municipal, decideixi el seu model de futur, decideixi com vol créixer i decideixi sobretot quin és el sòl que es pot urbanitzar. És a dir, a la llei que proposem nosaltres, en els seus articles 1, 2, 3 i 4, diem clarament que és el planejament municipal el que ha de determinar quin és el sòl urbà, el no urbanitzable i l'urbanitzable. És el planejament, el municipi; hem de reforçar això.

I, a més, fem una cosa molt important: reforcem el sòl no urbanitzable. El sòl no urbanitzable no és solament aquell que està especialment protegit, sinó que és aquell que, a través del que la Llei ens diu «sòl no apte per urbanitzar», els municipis decideixen. Els municipis poden decidir que no és apte per urbanitzar un sòl que tingui interès agrícola o que el vulguin reservar per al que sigui, o volen reservar qualsevol tipus d'espai perquè consideren que en aquests moments el mercat no ha de tenir aquest sòl per desenvolupar.

Per tant, reforcem el paper del municipi, el paper del planejament, i ampliem el concepte de no urbanitzable a aquest aspecte de sòl no apte per urbanitzar, que són els mateixos municipis que el defineixen; i, per tant, deixem com a sòl residual el sòl urbanitzable. També restringim en la nostra Proposició de llei quines són les instal·lacions d'utilitat pública i d'interès social que es poden construir en sòl no urbanitzable.

I, finalment, fem una cosa molt important: la Llei de l'Estat –i a nosaltres ens sorprèn que el Govern de la Generalitat no hagi reaccionat sobre aquest fet– diu que ja no hi ha diferència entre sòl urbanitzable programat i sòl urbanitzable no programat, de manera que el sòl urbanitzable no programat –com podia ser Gallecs o podia ser Castell– passa a urbanitzable, i que qualsevol iniciativa urbanitzadora el pot posar com a urbà. Nosaltres creiem que cal reaccionar davant d'aquesta situació. Ens preocupa que Gallecs en aquests moments sigui urbanitzable, i l'Ajuntament de Mollet ha fet una proposta per treure'l d'urbanitzable. Ara, el senyor Solans, que resulta que és director general d'Urbanisme i director de l'Incasol, doncs, no accepta la petició de l'Ajuntament de Mollet, defensa el seu interès immobiliari, com a president de l'Incasol, i no defensa l'interès col·lectiu, i ha denegat el fet que Gallecs deixi de ser urbanitzable.

Bé, ens sembla que això obligaria a una reflexió el Govern i el mateix director general. Ens sembla que en aquests moments no és legítim que el senyor Solans

tingui les dues funcions de propietari i de decidir què es fa en un sòl determinat, perquè moltes vegades no defensa l'interès col·lectiu, no defensa l'interès d'un poble, sinó que defensa els seus interessos urbanitzadors, els seus interessos immobiliaris. I, com a mínim, el senyor Solans hauria de dimitir d'una de les dues funcions, i si no ho fa, el Govern l'hauria de cessar. Per tant, jo els demano avui que demanin al senyor Solans que o cessi de director general d'Urbanisme o cessi de director de l'Incasol.

Bé, la llei socialista, però, introdueix altres elements importants. La Llei de l'Estat inconcretava, deixava una mica un núvol sobre el que és el sòl urbà consolidat i no consolidat, i a nosaltres ens sembla que aquí hi ha un element molt important sobre el qual hem d'actuar. Perquè aquí a Catalunya som pioners en els temes de reforma d'interior, d'actuació en nuclis urbans, d'actuació en cascos antics, i hem de facilitar aquests processos d'actuació en aquests sòls urbans, de rehabilitació. I a través del tema del sòl urbà consolidat i no consolidat podem facilitar les actuacions en els nuclis antics, de rehabilitació a través d'unitats d'actuació.

En aquest sentit, la llei socialista diu que el sòl urbà no consolidat serà tot aquell en què, a través del seu planejament, a través dels seus plans d'actuació, de les seves unitats d'actuació, es produeixin unes plusvàlues, ja sigui per l'ampliació de la possibilitat de construir... Per tant, sempre que hi ha una plusvàlua és urbà no consolidat i, per tant, s'han de fer cessions del 10% d'aprofitament mitjà. Però a més de fer les cessions en sòl urbà no consolidat, nosaltres aprofitem per fer una cosa que s'està fent però que cal legalitzar-la, que és que hi hagi unitats d'actuació discontinúes, és a dir, que una actuació en sòl urbà també pugui tenir la cessió en un espai diferent que no pas el nucli antic on s'està fent l'actuació. Em sembla que aquesta possibilitat d'unitats d'actuació discontinua és una qüestió bàsica per poder facilitar les actuacions en nuclis urbans, que a Catalunya, ho repeteixo, en som pioners. I també mantenim en la nostra Proposició de llei el deure de cessió per a l'ampliació i creació de carrers, també, en sòl urbà; en tot el sòl urbà, el consolidat i el no consolidat.

Finalment, la Proposició de llei socialista vol resoldre els conflictes que hi ha a vegades entre les administracions sobre qui és competent sobre què. Ja ho he dit abans: el director general d'Urbanisme és una persona intervencionista, que es posa fins i tot amb l'amplada dels carrers, i si el carrer ha de fer una corba d'una manera o d'una altra, d'un angle o d'un altre. Nosaltres, a la nostra Proposició de llei, regulem quines són les facultats de les autoritats autonòmiques, a través de la Comissió d'Urbanisme o a través del director general, per intervenir en l'aprovació del planejament. Regulem això i diem que l'única intervenció que poden tenir les comissions d'urbanisme o l'autoritat urbanística és quan hi ha elements que interfereixen entre diversos municipis o quan hi ha elements que poden qüestionar el planejament territorial general de Catalunya, però no en aquells aspectes concrets que són de definició d'un model de poble, de si els carrers han de ser d'una manera o d'una altra. Volem regular i volem acabar amb l'intervencionisme del director general d'Urbanisme i

volem que quedi clar quines són les coses que pot decidir i quines no. També volem acabar amb el buit normatiu sobre qui ha de tramitar els planejaments quan afecten més d'un municipi. En aquest sentit, nosaltres creiem que el planejament plurimunicipal s'ha d'aprovar inicialment en les diputacions i l'aprovació definitiva l'ha de fer el Govern de la Generalitat.

I el que és més important en la nostra proposta, hi insistim, amb una proposta que hem fet múltiples vegades en aquest Parlament, és que els municipis catalans són tractats pel Govern de la Generalitat com a menors d'edat. Perquè els municipis catalans no poden aprovar el planejament parcial o especial que sí que poden fer els municipis de més de vint mil habitants en altres comunitats de l'Estat espanyol. Per què els municipis catalans, que són capdavaners en l'autonomia, que són capdavaners en l'urbanisme, que són un exemple de com fer urbanisme a Espanya i al món, no poden aprovar el planejament parcial i especial quan sí que ho poden fer els municipis de la resta de l'Estat? Doncs, perquè el Govern de la Generalitat no creu en l'autonomia municipal. I nosaltres retornem en aquesta proposta el que ja és per a l'Estat: que els municipis catalans puguin aprovar el planejament parcial i especial.

Ens sembla que és una proposta de llei de govern, una proposta de govern d'un partit que vol governar Catalunya i que fa allò que el Govern de la Generalitat no és capaç de fer. El Govern de la Generalitat tanca els ulls, no mira el país, va a mirar a Los Angeles el que passa, però mentrestant tenim un país desendregat i un Govern de la Generalitat i un director general d'Urbanisme que no es preocupen dels problemes dels municipis i del país. El Partit Socialista sí que ho fa, i fa una proposta constructiva que esperem que compti amb el vot de vostès.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a torn en contra... No n'hi ha. Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, el Grup Mixt: el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el mes de maig de l'any 97 el Grup Socialista va presentar a aquest Parlament una proposició de llei que titulava «Proposició de llei sobre una nova llei del sòl», que, atenent les intencions ja manifestades pel Govern central sobre la voluntat d'aprovar una nova llei del sòl —que en aquells moments s'intuïa que era un perill per a un desenvolupament urbanístic harmònic i respectuós amb el medi—, pretenia la iniciativa socialista catalogar i protegir el sòl no urbanitzable de Catalunya. De fet, aquella preocupació manifestada en aquells moments avui l'ha tornat a posar en evidència en la seva intervenció el senyor Nadal.

Mesos després d'aquell mes de maig del 97, es va promulgar la Llei 6/98 de l'Estat, de 13 d'abril, sobre règim de sòl i valoracions, que pretén delimitar les condicions bàsiques en relació amb el règim jurídic del sòl

i variar notablement les que hi havia fins aquell moment. A partir d'aquesta realitat, el Grup Socialista presenta una altra iniciativa dirigida en aquest moment, a adaptar la legislació pròpia de Catalunya a les exigències que imposa la nova legislació espanyola –això almenys és el que diu l'exposició de motius– i superar, per tant, les divergències entre les condicions bàsiques estatals i les previsions sobre règim del sòl contingudes en el Decret legislatiu 1/90, pel qual s'aprovà la reforma de la legislació urbanística que hi havia a Catalunya.

Fins aquí no hi tindríem res a dir, si no fos, però, que l'Estatut de Catalunya, en el seu article 9.9, atorga a la Generalitat competències exclusives en ordenació del territori i del litoral, urbanisme i habitatge, i, per tant, el nostre Govern i aquest Parlament són els que han de vetllar perquè disposicions alienes no perjudiquin la facultat d'ordenar el territori segons els nostres interessos i les nostres necessitats. I probablement caldrà fer, a partir de la Llei espanyola, algun tipus d'ajust tècnic, però aquest ajust haurà de ser tan lleu com sigui possible.

De tota manera, la proposta del Grup Socialista no és una proposta estrictament tècnica. Una part –la primera part– sí que es podria considerar d'aquesta manera, tot i les matisacions que en la seva exposició ha fet el senyor Nadal. Però, en canvi, el títol segon de la Proposició de llei –de manera especial el títol segon– pretén, aprofitant la necessitat d'una iniciativa d'aquesta mena, modificar l'ordenació competencial que havia dissenyat el Decret legislatiu 1/90. I algunes de les modificacions proposades no em semblen malament; em semblen bé. En qualsevol cas, en període d'esmenes, si aquesta iniciativa supera l'actual tràmit parlamentari, podríem esperar –segurament en trobaríem– consens en bastants aspectes. De tota manera, hi ha un aspecte que per a nosaltres és difícil d'acceptar, i és el referent a la competència d'aprovació del planejament plurimunicipal referit en l'article 12 de la proposta.

Fins ara, tot i que l'exposició de motius del text que se'ns posa a consideració diu que la tramitació de l'aprovació dels plans plurimunicipals presenta en el Decret legislatiu 1/90 un buit normatiu inexcusable, l'article 50, apartat b, d'aquest Decret atorga la competència d'aprovació dels esmentats plans al conseller de Política Territorial i Obres Públiques, tot i que és cert –és cert– que no hi ha regulat un procediment específic per a aquesta mena de plans. De tota manera, la proposta del Grup Socialista no es pot dir que esmeni aquesta llacuna procedimental, sinó que el pretén és sostreure del conseller de Política Territorial la facultat d'aprovar aquests plans plurimunicipals i traslladar-la, aquesta facultat, a les diputacions provincials. I s'argumenta aquesta modificació considerant que les diputacions provincials fan aquesta funció fonamental de cooperació amb els municipis. Nosaltres pensem que el procés correcte ha de ser justament el contrari del que proposa el Grup Socialista: el que cal fer amb les diputacions és anar-les buidant de contingut i de competències i redistribuir aquestes competències entre altres administracions territorials, i no concedir noves atribucions a les diputacions provincials. I sí que em fa l'efecte que aquesta diferència de criteri entre el Grup Socialista

i el Partit per la Independència és conceptual, i, per tant, difícilment previsible, en aquest aspecte, un acord.

En conclusió, entenem que la iniciativa no és absolutament necessària, atenent només les modificacions legislatives de l'Estat, tot i que acceptem que algun ajust tècnic caldrà fer, però quan la proposta pretén redisenyar el marc competencial en alguns punts, com el que respecta a les facultats dels municipis compresos entre els vint i els cinquanta mil habitants, ens podríem posar d'acord; compartim moltes de les preocupacions que ha exposat el senyor Nadal, però collisionem frontalment quan es pretén potenciar el paper de les diputacions provincials. I això no és un problema superable a base d'esmenes, raó per la qual no podem donar suport a aquesta presa en consideració.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la tramitació d'aquesta Proposició de llei es produeix com a conseqüència de la promulgació de la Llei 6/98, de règim de sòl, i més enllà, i en la mesura que condicionava la Llei 6/98, sobre els règims de sòl establerts a la Llei 8/90 i Decret legislatiu 1/92. És evident que la sentència del Tribunal Constitucional ha suposat un replantejament molt rellevant de les competències urbanístiques de les comunitats autònomes, en un sentit bastant més favorable per a l'autogovern que no pas el que animava els textos legals del 90 i el 92, clarament lesius per a l'autonomia. Ara bé, això no vol dir que la regulació continguda a la nova Llei, la 6/98, sigui una meravella, ni pel fons –sobretot pel fons– ni pel que fa al que entenem que haurien de ser les competències en matèria d'urbanisme.

I això ve a tomb perquè aquesta proposta de llei es fa en desenvolupament a Catalunya de la Llei 6/98, tot i que a Catalunya disposem d'un considerable aparell normatiu, recopilat en el Decret legislatiu 1/90, que, amb llacunes considerables i amb discrepàncies, ha anat fent el seu camí. Ens trobem, doncs, ara amb la necessitat de modificar aquest aparell normatiu per a fer-lo congruent amb una regulació de fort caràcter urbanístic generada a les Corts espanyoles; per tant, una demostració palpable d'anar a remolc d'altres legislacions, fet del qual nosaltres discrepem, hem discrepat i continuarem discrepant.

La Proposició de llei a tràmit, de tarannà conservador en la mesura que no innova radicalment el règim del sòl –com sí que ho ha fet en bona mesura, per exemple, la legislació valenciana–, es limita a traslladar i desenvolupar els aspectes més problemàtics de la nova Llei, com ara la nova definició del sòl urbanitzable i no urbanitzable i els procediments de desenvolupament del sòl urbanitzable no sectorialitzat, així com la participació pública en l'aprofitament mitjà en sòl urbà ara in-

existent; a la vegada, aprofita –o ho intenta per enèsima vegada– per redefinir el marc competencial en benefici dels ajuntaments.

Cal dir que, en conjunt, ens sembla acceptable la regulació que s'hi fa del sòl urbanitzable i no urbanitzable, encara que no hi hagués estat sobre una referència més explícita a la congruència amb els instruments específics d'ordenació territorial, com ara el Pla territorial general, que, com qui diu, encara està per estrenar, i els plans territorials parcials, encara inèdits. Potser així hauríem aconseguit que els instruments que la legislació catalana preveu es posessin en marxa.

Pel que fa al sòl urbà –i tot i que la confusió és un pecat original de la Llei 6/98–, creiem que caldria intentar aclarir millor aquest nyap normatiu de sòl urbà consolidat i no consolidat, que fa que el sòl urbà, que es defineix per tenir els elements d'urbanització, pot ser consolidat per la urbanització, segons l'article 14.1 de la Llei 6/98, cas en el qual els propietaris han de comptar amb la urbanització. Bunyols legislatius com aquest són els que nosaltres ens veiem obligats a complir per ser normativa bàsica.

En canvi, em sembla coherent l'establiment, amb caràcter general, de la participació pública en l'aprofitament mitjà en les unitats d'actuació, tot i que segurament caldria completar i matisar-ne els mecanismes a fi de fer coherents la seguretat jurídica, la igualtat en el tracte i la viabilitat de les operacions, sempre difícil quan s'intervé en els teixits urbans més o menys consolidats.

Un apartat important el constitueix el de les competències. Estem totalment d'acord amb la necessitat que una sèrie de competències puguin ser exercides pels ajuntaments a partir d'un cert nombre d'habitants, per raons d'eficàcia i de proximitat al ciutadà.

Hem de recordar que ni els projectes d'urbanització no es poden aprovar sense la tutela de la Generalitat, i això que la Llei ho preveia, però amb unes condicions que al cap de quinze anys de ser promulgada la Llei 3/84, de mesures d'adequació de l'ordenament urbanístic a Catalunya, encara no s'han complert; vegin, si no, la disposició transitòria sisena de la Llei 3/84 o la quarta del Decret legislatiu 1/90.

Ara bé, la Proposició de Llei planteja, pel que fa al planejament supramunicipal, la competència de les diputacions, i aquí hem de manifestar el nostre desacord, per tal com això suposa donar major contingut a uns organismes que, al nostre entendre, haurien de desaparèixer. Creiem que caldria donar més llibertat de maniobra als mateixos ajuntaments, i això sense oblidar que hi ha un mandat legislatiu que atorga competències urbanístiques als consells comarcals.

És cert que l'actual composició dels consells comarcals no és l'òptima, però tampoc ho és la de les diputacions, i en tot cas es tracta de no complicar més encara el mapa administratiu.

Pensem que les competències en matèria de planejament supramunicipal tenen un protagonisme essencial, com és el Pla general metropolità, i no perdem de vista que en aquest cas, com en l'aprovació del planeja-

ment parcial i especial, s'ha regulat un procediment específic, i per altra banda això posa de manifest la necessitat d'encarar la totalitat del règim competencial en matèria d'urbanisme, en lloc d'anar fent pedaços o resolent situacions singulars.

Per tant, aquest de les competències municipals és un tema en el qual caldrà entrar amb cura. Pensem, per exemple, que la Proposició de Llei, en el seu article 14.4, sembla facilitar el trossejament del planejament, quan nosaltres creiem que s'ha de fer tot el contrari, és a dir, fomentar el planejament supramunicipal.

En resum, doncs, creiem que cal legislar sobre la matèria, ni que sigui per corregir, en la mesura del que sigui possible, les grans desgràcies de la Llei estatal 6/98, però també creiem que és bo que es vegi per corregir elements de la mateixa regulació que són manifestament millorables.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El contingut de la Proposició també és millorable, però l'admissió a tràmit permet justament aquesta millora per la via d'esmenes. I en el supòsit que el Grup de la majoria anunciés, a canvi d'aquesta Proposició de Llei, un projecte de Llei imminent, esperem que aquest cop vagi de veres i no passi com en altres projectes anunciats i mai vistos, com el de la regulació de les comissions d'urbanisme, que el portaveu de la majoria va anunciar per als propers sis mesos; llàstima que els sis mesos eren els següents a l'octubre del 1992 i encara ara no s'ha vist.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Portabella. Ara pot fixar posició el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. El senyor Boada té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres creiem que és necessari aquest debat en consideració i la presa en consideració positiva d'aquesta Proposició de Llei sobre una nova regulació del sòl, necessària a partir de la promulgació de la Llei estatal 6/98, sobre règim del sòl i valoracions, Llei que crea, des del nostre punt de vista, tot un seguit d'inseguretats jurídiques i caos normatiu.

Iniciativa per Catalunya - Els Verds ja s'ha anat posicionant des dels primers esborranys d'aquest Projecte, des del juny del 97, i des d'aquelles dates dèiem que aquesta Llei –de què feia esment– és una llei regressiva, que fomenta l'especulació urbanística i que té un marcat caràcter conservador, un marcat caràcter neoliberal.

I aquí és on voldríem posar especial èmfasi, en aquesta característica, i sobretot dir també que aquesta Llei que provoca aquestes conseqüències va ser aprovada per Convergència i Unió i pel Partit Popular, per deixar constància, evidentment, que no és una llei aprovada,

únicament i exclusivament, pel Partit Popular, sinó amb el suport explícit de Convergència i Unió, pel sector conservador de l'arc parlamentari en el Congrés dels Diputats i, evidentment també, en aquest Parlament.

És en aquesta Llei i en les subsegüents conseqüències per a Catalunya on es remarca tot aquest tarannà de què jo feia esment d'aquests dos partits. Ahir hi havia un article de premsa en un diari, a l'edició de Catalunya, d'un catedràtic de Ciència Política de la Universitat de Barcelona que feia una descripció molt gràfica, molt interessant sobre les idees del senyor, deia concretament, «del senyor Vidal-Quadras», però jo creia que per extensió les feia també de les idees neoliberals, de les idees conservadores, idees que jo crec que comparteixen tant Convergència i Unió com el Partit Popular, tant Vidal-Quadras, com el senyor Aznar, com el senyor Pujol. Ho deia perquè d'aquesta manera ens servia per descriure veritablement en què consisteix aquesta Llei i les conseqüències que comporta aquesta Llei també per al nostre territori. O sigui, diu, deien, en definitiva i fent referència al territori, que el mercat ho regula tot i cal que l'Estat no hi intervingui. En definitiva, es deia –i es posava entre cometes, fins i tot–: «Els mercats no s'equivoquen». O sigui, tracten –i així es tracta en aquesta Llei– tot el sòl com a urbanitzable, i que les administracions no intervinguin en la seva regulació, i el mercat ja assignarà els recursos als més preparats.

Això que diré ara ja sé que al senyor Marià Curto no li agradarà en absolut, perquè quan parlaven dels temes dels pressupostos s'escandalitzava quan jo feia referència a la vigència dels termes «valor d'ús» i «valor de canvi» a les polítiques d'habitatge, però també a les polítiques de sòl. Em deia el senyor Curto que eren unes propostes, idees desfasades, d'altres temps. És clar, entenc perfectament que vostès opinin d'aquesta manera: per la dreta, pels neoliberals, les polítiques redistributives les troben innecessàries i fins i tot molestes; prefereixen que sigui el mercat i no l'Administració que ordeni i equilibri el territori. I llavors al nostre país també no hi ha habitatge públic per a rendes inferiors a 2,5 milions, no hi ha habitatge públic per a joves, no hi ha habitatge públic de lloguer, també fruit d'aquesta política del sòl neoliberal que jo explicava.

Millor, des dels sectors conservadors, des de la dreta, millor tornar a l'urbanisme salvatge dels anys cinquanta i seixanta, continuant un creixement imparable del sòl urbà com una taca d'oli, i l'exemple és aquí al nostre país. En els divuit anys de govern de Convergència i Unió, el sòl urbà de l'àrea metropolitana ha passat d'un 25.000 hectàrees a 51.000 hectàrees; aquesta és una explicació prou clara, prou gràfica, amb dades concretes, de quina és la concepció del territori que jo explicava.

I deia que aquesta Llei, la llei estatal, és una llei que tendeix a l'enriquiment ràpid dels poderosos, dels propietaris del sòl, promotors immobiliaris i capital financer, i llavors, en tot cas, també ho demostraré; una llei, des del nostre punt de vista, que atempta contra les polítiques de consolidació de patrimoni municipal, posant límit a la cessió d'aprofitament màxim d'un 10%, i fins i tot podent arribar només a l'1% en algunes comunitats; una llei, ho repeteixo –que quedi molt

clar, i s'ha de ser conscient d'aquesta qüestió–, aprovada per Convergència i Unió i el Partit Popular, que tindrà, que té greus repercussions a Catalunya, i d'aquí la necessitat d'una nova regulació.

Cal una nova llei del sòl catalana, ja que, a més d'aquests elements regressius, hi ha un caos normatiu que provoca indefensió a molts ajuntaments a l'hora de protegir el sòl. Així ho expressava també la Federació de Municipis de Catalunya, que va entregar, en aquesta cambra, a tots els partits polítics un manifest, el maig del 98, on instava el Parlament a elaborar una llei urbanística. Hauria estat important que aquesta llei s'hagués pogut fer amb el consens de tots els partits, o almenys dels partits de l'esquerra. En aquest cas, el Partit Socialista, d'una manera unilateral, ha cregut convenient presentar-ho d'aquesta manera; de totes maneres nosaltres també li donarem suport. Però el que sí que ha fet un deixament total de les seves funcions és el Govern, ja que, davant aquesta inseguretat jurídica provocada per la nova Llei, calia elaborar una veritable llei del sòl catalana, ja que el Decret 1/90 és del tot insuficient.

Nosaltres, a aquesta Proposició de llei, hi farem les aportacions necessàries des del punt de vista tècnic, jurídic i polític –evidentment, si passa aquest tràmit administratiu– en forma d'esmenes, tenint en compte tot un seguit de consideracions que nosaltres, breument, voldríem explicar. S'han de protegir els nostres sòls no urbanitzables, s'han de poder protegir els nostres sòls no urbanitzables, tant els de naturalesa comuna, o sigui els sòls agraris, com els especials, els d'especial protecció pels seus valors. Necessitem introduir els aspectes de la sostenibilitat sobre les polítiques d'ordenació del territori, sobre els plans territorials parcials, sobre els plans territorials sectorials, i també sobre polítiques de l'urbanisme; també la sostenibilitat en els plans generals municipals, normes subsidiàries, plans especials, plans parcials, etcètera, i evidentment, en conseqüència també, en les polítiques d'habitatge.

Creiem molt positiu, en aquesta Proposició de llei, el fet de legalitzar la cessió màxima del 10% d'aprofitament mitjà en sòl urbà –nosaltres creiem que es podia arribar fins al 50%– i, per tant, tenir més sòl cedit als ajuntaments i així crear un patrimoni públic de sòl i poder programar polítiques locals d'habitatge. També necessitem –i així ho preveu aquesta Proposició de llei– que els municipis de Catalunya amb població igual o superior a vint mil puguin aprovar els seus plans parcials i els seus plans especials. Així –és una reclamació, aquesta, històrica d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds–, l'any passat el meu company, el senyor Roc Fuentes, ja va presentar una proposició de llei en aquest sentit, i que ja va ser desestimada; vol dir que compartim plenament aquesta situació i així ho varem demostrar plantejant-ho aquí al Parlament. Fins i tot la Carta de Barcelona ja ho recull per a la ciutat de Barcelona, i ha estat aprovada també en aquest Parlament, tenint en compte que els municipis d'Espanya, els ajuntaments capitals de província de més de cinquanta mil habitants ja poden aprovar aquests seus plans urbanístics. Vull dir que aquest és un element també a tenir en compte.

I deia que aquesta Llei del sòl que s'ha aprovat amb el suport del Partit Popular i de Convergència i Unió no ha comportat una disminució del preu del sòl, aquest argument central del Ministerio de Fomento durant la tramitació de la Llei, i fins i tot aquí hi havia hagut alguna certa discussió en aquest cas.

I aquestes no són paraules ja només d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, sinó de l'Asociación de Promotores-Constructores de España. A la secció, a *El País*, «Negocios», setembre del 98, es deia: «La Llei del sòl no ha servido para nada, el suelo es cada vez más caro, la demanda de solares listos para edificar provoca que en algunas ciudades -Madrid, Barcelona- el precio haya subido más de un 20%.» Per tant, es dona un encariment del preu final del producte immobiliari, és a dir, el preu final dels habitatges, i això és producte d'aquesta Llei del sòl que nosaltres explicàvem.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En definitiva, i per acabar, el fet de prendre o no en consideració aquesta Proposició de llei sobre una nova regulació del sòl serà un element clarificador des del punt de vista de la política, des del punt de vista de les idees, entre els conservadors, entre el sector neoliberal –totalment centrats en aquestes idees–, que porta a terme polítiques que defensen el sagrat dret a la propietat, que potencia la privatització dels serveis públics, que fomenta el darwinisme social i que deixa el territori, el sòl, al servei del mercat, i els altres sectors, els que fem polítiques progressistes, l'esquerra, que fomenta les polítiques redistributives, que defensa la funció pública de l'urbanisme i la funció social del sòl i que potencia els aspectes de la sostenibilitat per millorar la qualitat de vida de tots els ciutadans i la solidaritat intergeneracional.

Per sort, queda poc temps perquè els ciutadans de Catalunya puguin decidir, i de ben segur triaran, evidentment, un esdevenidor molt més clar per a ells que no pas el que han tingut fins a aquests moments.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Antoni Aige.

El Sr. Aige i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament i formalment, cal adequar les esmentades condicions bàsiques de la Llei 6/1998 a la refosa de la legislació urbanística de Catalunya, però, de partida, he d'expressar el desacord a aprovar des d'aquí aspectes contraris o en desacord recollits en la Llei marc estatal.

Anant per punts i seguint l'actual Proposició de llei, pel que fa a l'apartat «Classificació del sòl» –i, concretament, en el sòl classificat com a urbà–, he de ressaltar que la Llei 6/1998 defineix el sòl urbà a través d'unes condicions a reunir per aquest tipus de sòl, i el planejament és un instrument que sols fa la funció de delimitació d'aquest tipus de sòl. La Proposició atorga, en canvi, al planejament la capacitat d'establir l'àmbit, permetent que sigui aquest a través d'uns criteris que

ho determinen. Existeix, per tant, una contradicció entre ambdues definicions, i considero, des del nostre punt de vista, més clar allò previst en l'article 8 de la Llei 6/98, que exigeix, no solament els serveis urbanístics, sinó l'exigència d'una prèvia transformació de sòl per arribar a la consideració de sòl urbà.

Respecte a la necessària distinció entre sòl urbà consolidat i no consolidat, certament, és el planejament general qui ho ha d'establir; una altra cosa serà fixar els criteris per fer-ho –aquesta serà una altra qüestió molt diferent. El fet que es plantegin actuacions integrades d'urbanització, transformació d'ús, reforma interior, etcètera, que, de fet, responen a categories diferents de l'actuació urbanística en sòl urbà, no és un criteri definitori de la consolidació de l'organització, atès que aquesta pot perfectament haver-se aconseguit amb l'anticipació a la revisió del planejament. Per tant, creiem que es confonen, en aquest cas, la forma amb el fons de la qüestió. Conseqüentment, el fet d'aconseguir la situació de sòl urbà consolidat per a l'edificació esdevé un fet susceptible de poder ser remogut novament pel planejament, com també per la indefinició dels supòsits que provoquen aquesta qualificació, que poden no respectar –en un moment determinat– un determinat estadi ja aconseguit, i aquesta és la raó per la qual la distinció prevista en la Proposició de llei no sembla ni tècnicament ni jurídicament acceptable, i de segur ha d'existir una altra forma que encaixi millor amb el contingut de la Llei estatal 6/98.

Senyores i senyors diputats, respecte a la classificació del sòl no urbanitzable, poca cosa tenim a dir, però sí assenyalar que els criteris per a la seva delimitació, tals com la demanda de sòl urbanitzable, viabilitat econòmica o necessitat de serveis públics, són de difícil defensa, entre altres qüestions, perquè no obeeixen als criteris de la Llei estatal 6/1998.

Quant a la classificació de sòl urbanitzable que es proposa a la Proposició de llei present, ressaltar que la Proposició de llei no defineix aquest tipus de sòl com el que resulta d'una classificació residual de sòl, ja que determina que és el que així es declara, i no l'inclou en una altra classificació de sòl, com si hi hagués, llavors, una quarta classe de sòl. És un apartat, aquest, que, per mi, no queda suficientment clarificat en la Proposició de llei que es fa.

Respecte a l'apartat de règim urbanístic de sòl, cal dir que, junt amb la definició de sòl urbà no consolidat, apareix el règim de càrregues de la Proposició de llei. Com ja he assenyalat anteriorment, he vist deficiències en la determinació d'aquest tipus de sòl. Ara, la Proposició de llei permet que sigui el planejament el que determini les càrregues a assumir pels propietaris en matèria d'urbanització dels sòls corresponents a l'Administració, com a cessió del 10% de l'aprofitament mitjà.

Aquest plantejament implicaria, genèricament, establir càrregues diferenciades per actuació, de la mateixa forma que permet que la cessió del 10% de l'aprofitament mitjà pugui ser reduït pel mateix planejament. Entenem que això no pot ser així, ja que, si el planejament ho pot determinar tot, no feia falta interposar la legislació ur-

banística per a determinades càrregues en matèria de cessió i urbanització dels terrenys corresponents a l'aprofitament mitjà de l'àmbit.

És evident, però, que, en els supòsits excepcionals, la legislació urbanística pot delegar en el planejament la fixació de certes càrregues, però creiem que això no pot fer-se de forma genèrica. Aprofundint més, podríem apuntar que és el desitjable que, en qualsevol sistema d'actuació, els costos d'urbanització es reparteixin en proporció al valor de les finques adjudicades.

Un altre aspecte de difícil encaix, també, és el referent a la proposta que, a més a més de les càrregues anteriors, les unitats d'actuació suportin les obligacions derivades del text refós –article 120.3– i de la Llei 6/1998, la qual cosa comportaria un desequilibri de càrregues amb relació a les suportades en altres comunitats autònomes.

Del conjunt d'aquestes reflexions, es podrien estudiar diferents vies, tal com la que consisteix que, a través de la legislació urbanística, s'igualin les càrregues amb la resta de les comunitats autònomes. Tot i això, interessa no alterar l'equilibri dels plans generals existents, mantenint les actuals càrregues en els àmbits ja delimitats pels plans, i, en tot cas, introduir noves fórmules per als nous àmbits que es delimitin.

La Proposició de llei, per altra banda, té dificultats a l'hora d'introduir les cessions previstes per al sòl urbà, tal com és patent en el contingut de la disposició transitòria segona, en la qual el 10% de cessió en matèria d'aprofitament únicament s'aplica sobre la part que realment suposa un increment net d'aprofitament urbanístic respecte a allò previst, i executat conforme al planejament anterior, i, això, sempre que no estiguin aprovades la reparcel·lació, la compensació i l'expropiació. Òbviament, en operacions de reforma interior i en altres figures del planejament, o actuacions en les quals disminueixen les edificabilitats, mancarien de tal cessió i, en altres situacions, es trencaria l'equilibri del planejament existent.

Una altra qüestió que mereix un estudi més acurat seria el fet de quantificar l'increment d'edificabilitat en funció dels increments del valor relatiu de les zones, perquè, si la voluntat del text refós no és altra que establir un criteri de ponderació entre zones d'un mateix sector, contrasta amb la disposició transitòria segona de la Proposició de llei, que estableix el mecanisme de ponderació mencionat per determinar un concepte que sembla dinàmic, però que, en realitat, no existeix, ja que l'únic moment en què es fixen valors relatius és en el de la reparcel·lació o projectes similars, en el qual s'estableix un valor, per a un moment donat, per a cada una de les zones.

Respecte al sòl urbanitzable inclòs en àmbits delimitats del planejament, és, des del nostre punt de vista, criticable la possibilitat que el planejament pugui determinar la participació de l'Administració en les despeses de la urbanització. Pel que fa al punt referent al sòl urbanitzable no inclòs en àmbits delimitats del planejament general, cal posar en relleu que la Llei estatal 6/98 intenta aïllar aquests sòls de qualsevol procés de programació temporal, fugint de les prioritats previstes

en la Proposició de llei, i recorre a determinats mecanismes per tal de garantir les condicions necessàries de qualsevol desenvolupament. La introducció de prioritats xoca, en aquest cas, amb allò assenyalat a la Llei 6/98.

Pel que fa al sòl urbanitzable, cal destacar el fet que les prioritats de desenvolupament dels sòls urbanitzables, en els quals el seu àmbit no està delimitat pel Pla general, està en desacord amb la Proposició de llei present, en pretendre aquesta que, en els municipis en què el planejament s'hagi adaptat al contingut de la Proposició que ara es discuteix, la construcció d'instal·lacions d'utilitat pública en aquest tipus de sòl no pot realitzar-se en medis rurals, però sí que pot portar-se a terme en sòl urbanitzable.

Pel que fa al punt dedicat a la iniciativa dels processos de transformació urbanística i afectacions expropiatòries, hem de dir que no és nou que en les legislacions, tant d'abast estatal com autonòmic..., la iniciativa per promoure la transformació dels sòls ha sigut sempre privada i pública –qüestió, aquesta, corroborada en l'article 9, apartat 1, de la present Proposició de llei. La qüestió està en l'apartat 2 del mateix article, que fa especial esment del procés de transformació urbanística d'iniciativa pública.

En aquest sentit, cal dir que, en assenyalar els mitjans de gestió indirecta, com és l'adjudicació de terrenys a un beneficiari de l'expropiació –la qual cosa no assenyalava re de nou–, aquests mitjans, els poden utilitzar totes les administracions, més encara si estan sotmeses als principis de llibertat i lliure concurrència. No obstant això, la proposta fa esment d'un sistema d'actuació que es podria denominar, entre cometes, «permuta forçosa», o d'expropiació amb pagament forçós d'espècies. I cal assenyalar, en aquest punt del raonament, que, de les propostes legislatives efectuades fins al moment, s'han distingit dos tipus d'actuacions públiques: l'expropiatòria i la de cooperació. En la primera, és possible el pagament en espècies, mitjançant l'adjudicació de finques de valor equivalent; ara bé, la Llei 6/98 determina que això sols es pot portar a terme de forma voluntària i no –mai– com una imposició. Si aquest mecanisme es vol aplicar a la cooperació, al sistema de cooperació, la titularitat particular no es perd, i, per tant, la possibilitat de participació dels particulars en el procés seguiria intacta, sense que sigui possible, llavors, la permuta forçosa. Sembla que, ara, el que es pretén és una aportació forçosa de finques, el valor de les quals es recupera al final de l'actuació mitjançant el lliurament de terrenys edificables, sense donar oportunitat al privat de participar o d'oposar-s'hi. Des del nostre punt de vista, la proposta s'extralimita, anul·lant la voluntarietat de participació privada; per això, cal dir que ja existeix el sistema d'expropiació.

Quant a l'expropiació de terrenys per destinar-los a habitatges de protecció oficial –que és una proposta que no és nova, que ja s'ha vist en unes altres ocasions–, cal assenyalar que la mesura no ens sembla adequada, primer, perquè qualsevol terreny pot ser expropiat si l'interès públic ho demana; segon, perquè la possibilitat de construir habitatges protegits no pot suposar estrictament una qualificació urbanística i, a més, complica-

ria la valoració fiscal del sòl, ja que representaria una afecció singular que podria, en casos, menysvalorar-lo per davall del que es valora una zona verda.

I acabo, senyores i senyors diputats, amb los punts de competències urbanístiques d'aprovació dels plans. En aquest sentit, la Proposició de llei vol fer participar les diputacions en l'aprovació de planejaments supramunicipals. No és nou el planejament del camp d'acció competencial per part de l'Administració local...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Aige i Sánchez

...versus Administració autonòmica –acabo, senyor president–, però en aquest punt caldria un especial consens de tots els grups parlamentaris.

I, per acabar amb la tramitació del planejament, sembla necessari traslladar el que preveu l'article 60 de la Llei 7/1995, reguladora de les bases de règim local en la matèria urbanística, i afegir que la subrogació existeix per garantir els terminis, no per interposar més requeriments a una tramitació.

No ens podem abstenir, a pesar que és un document per continuar treballant-hi, perquè, com he dit en un principi, hi ha aspectes contradictoris en la Llei 6/1998, de l'Administració central, aprovada amb un consens de diferents forces polítiques. El nostre vot és negatiu, a l'espera d'arribar, en una altra ocasió, al desitjat consens de tots els grups polítics.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. Pont i Puntigam

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, per començar, vull recordar que Catalunya disposa d'una normativa urbanística ben concreta i vigent; es tracta del Decret legislatiu 1/1990. Tant la sentència del Tribunal Constitucional de l'any 1997 com la Llei de l'Estat de l'any 1998, sobre règim del sòl, no han provocat a Catalunya cap caos ni cap inseguretat jurídica; portem deu mesos d'explicació i, aquest matí mateix, que se'n podien haver tret exemples, no n'hem sentit cap, d'exemple concret de caos o d'inseguretats jurídiques. Per tant, el nostre Grup entén que el Govern consideri que no hi ha una urgència a modificar la normativa vigent.

Segurament que el pas del temps i possibles sentències del Tribunal Constitucional aconsellin alguns canvis; quan això arribi, el Govern presentarà el corresponent projecte de llei en aquesta cambra.

Sentíem, fa un moment, que del que es tracta és de parlar de Catalunya, parlem-ne; que volem endreçar el país, endrecem-lo... Però, es clar, com ho concretem, llavors? I ens deien: «Hi ha un problema, perquè en tot l'àmbit metropolità hi ha una quantitat excessiva de

gent que treballa en un lloc i que viu en un altre» –cosa que és certa–, «i que hauríem de reduir la mobilitat.» Perdó, podem fer-ho, això, en aquest moment, en la proposta de llei que se'ns porta aquí? Nosaltres creiem que no, que és un altre abast, un esquema global de Catalunya; el vam fer amb el Pla territorial general de Catalunya, i una opció era reduir la població en l'àmbit metropolità de Barcelona, en percentatge –cosa que s'ha aconseguit; el que passa és que ara surten altres circumstàncies. Ja, ja ho anirem veient.

Aleshores, se'ns feia també una defensa aferissada de l'autonomia municipal, però, és clar, per una altra banda, també hem sentit a dir: «És que ara aquesta Llei possibilita que es pugui fer una urbanització aïllada del centre...» Atenció! Si és que es fa una urbanització aïllada del centre, avui, és perquè un ajuntament ho haurà aprovat; si no, no es pot fer. El primer pas és que ho aprovi l'ajuntament. Per tant, vostès ens diuen: «Atenció, que, a més a més dels ajuntaments, la Generalitat hi ha de tenir un paper», i nosaltres hi estem d'acord, aquí. I vostès també, encara que aquí no ho diguin. Acaben de presentar al Parlament de Catalunya una proposició no de llei, la 1923, en què el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el Grup Socialista demanen que el Govern intervingui perquè no s'aprovin unes normes subsidiàries aprovades per un ajuntament determinat –concretament, l'Ajuntament de Fontanilles–, i hi estem d'acord; nosaltres creiem que sí, que la Generalitat de Catalunya hi ha de tenir un punt d'intervenció. Però, és clar, sempre! No defensem l'autonomia municipal quan ens convé que l'ajuntament ho pugui fer tot i, després, diguem que no. Hem de mantenir un mínim de coherència.

Se'ns ha dit també, sobre el tema del senyor Solans, que si és director general d'Urbanisme i és president de l'Incasol. Aquí hem de judicar si ho fa bé o si no ho fa bé, perquè, si fossin dues persones separades, estic segur que se'ns vindria aquí al Parlament i se'ns diria: «Escoltí'm, a veure si refonen aquests dos càrrecs, perquè hi hagi una unitat de treball i de coherència.» El que hem de judicar és si es fa bé o si no es fa bé; si no es fa bé, dir-ho, i, si es fa bé, reconèixer-ho.

Hi ha hagut, també, una intervenció molt abrindada sobre com fa les coses de malament el Govern de Convergència i Unió. Pensem que no ho fa tan malament, i els resultats de les conteses electorals –des que n'hi ha, l'any 80– ho demostren així. Però, és clar, aquí hi ha una cosa: estem davant d'un mercat; doncs, d'una llibertat de mercat. Aquesta és una opció que té els seus problemes, que s'ha de controlar, que s'ha de fer, però, és clar, és que no hi ha alternativa, eh? No hi ha alternativa! L'altra opció, que era l'economia dirigida, està enterrada. Vol dir que tenim la que tenim i és amb la que hem d'anar intentant treballar i és clarament l'opció d'una llibertat de mercat amb unes estimacions públiques que hi exerceixen un cert control; l'altra opció, en el nostre món, ja no existeix. (*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats, prego que guardin silenci per respecte a l'orador.

Punt 2

El Sr. Pont i Puntigam

Entrem en el tema concret de la proposta que ha fet el Grup Socialista. (*Persisteix la remor de veus.*) En primer lloc, cal reconèixer...

El president

Ho repeteixo: guardin silenci!

El Sr. Pont i Puntigam

...que ha estat un treball seriós; avui podem discutir sobre el tema de l'ordenació del sòl en el nostre país amb una proposta concreta que ens ha fet el Grup Socialista, i, per tant, en primer lloc i en nom del meu Grup, agraeixo la presentació d'un text perquè, almenys, ens permet ara, doncs, opinar amb concreció i no fer divagacions més o menys ideològiques, etcètera, etcètera. No, concretament.

Aleshores, fet el reconeixement de l'esforç que ha fet el Grup Socialista en fer aquesta proposta, he de manifestar, evidentment, una sèrie de punts en els quals el nostre Grup no pot estar d'acord.

En relació amb el tema del sòl urbà no consolidat i de l'aprofitament, la proposta del Grup Socialista ens demana que el 10% d'aprofitament que vol que tinguin aquests sectors pugui ser variat pels ajuntaments en el planejament, igualment com les càrregues que assumeixi l'ajuntament. El nostre Grup no hi pot estar d'acord; és evident que la legislació d'aquest Parlament, un dia, pot dir: «Les cessions de sòl urbà no consolidat, fins a un màxim d'un deu, podran ser del 2, del 3, del 4% en aquests municipis, aquí o allà»; ara, deixar-ho al planejament creiem que no pot ser. En dos sectors iguals —l'un al costat de l'altre; l'un, propietat d'en Pere, i l'altre, propietat d'en Pau—, l'un podria tenir un aprofitament mitjà, i l'altre, un altre; evidentment, introduiria unes dosis de discrecionalitat que entenem que no poden ser acceptables.

En el tractament del sòl urbanitzable, a l'article 7, la condició de sòl residual, que la Llei de l'Estat clarament dona i que s'ha de respectar, nosaltres no veiem que sigui respectada en la proposta del Grup Socialista. Ens agradarà més o ens agradarà menys, però, en virtut de la sentència del Constitucional i del que diu la Llei del sòl de l'Estat, hi ha el sòl urbà i el sòl no urbanitzable, i la resta és urbanitzable; ens agradi més o ens agradi menys, això ho hem de respectar.

L'article 10 ens parla de la consideració que en determinats casos pot tenir l'habitatge de protecció oficial com un equipament. El nostre Grup hi discrepa: l'habitatge és habitatge i els equipaments són equipaments.

Sobre l'aprovació dels plans, l'article 11 —ho hem discutit a bastament amb el senyor Manuel Nadal i amb els seus antecessors abans, aquí—, la defensa del Govern és sempre la mateixa: Catalunya té un règim específic en els sectors d'urbanització prioritària, i aquells ajuntaments que volen urbanitzar un sector ho poden fer, i es pot aprovar tot el seu planejament. Voler recuperar o fer més èmfasi en les figures dels antics plans especials i plans especials, saben que n'hi ha uns en què sí que el Govern de la Generalitat podria estar d'acord —plans

especials sobretot de reforma interior—, però en d'altres no, que poden afectar altres municipis. És un tema en què, el dia que el Decret 1/1990 sigui reformat, segur que hi haurà canvis. No em comprometo a cap termini en aquesta reforma, perquè és veritat que una vegada vaig cometre l'error de dir que, en un termini determinat, aquesta reforma es faria; després, ja no ho he dit mai més, sempre he dit que si de cas el Govern tenia intenció de fer-ho. I, una vegada més, en parlar per comentar la nostra proposta, el Govern m'ha dit que ja ho farà; però que ja ho farà, doncs, quan hi hagi unes sentències que l'hi obliguin o unes condicions. De moment, el Decret legislatiu 1/1990 és plenament vigent a Catalunya, i, ho repeteixo, no hi ha ni cap caos ni cap inseguretat jurídica.

Queden més qüestions: el tema dels plans plurimunicipals a l'article 12. Evidentment, ressuscitar les diputacions provincials com a àmbit de planejament, francament, el nostre Grup no hi està d'acord, però em sembla que, si preguntéssim i busquéssim consens en aquesta cambra pel fet de considerar l'àmbit provincial com a idoni per sobre del municipal, no el trobaríem; em sembla que l'àmbit per sobre del municipal que ha de ser idoni per al planejament —i ha d'existir un àmbit per sobre del municipal—, per nosaltres, evidentment, és l'àmbit comarcal.

Després, a l'article 14.2, hi ha un altre tema, també, molt delicat, que és en relació amb l'especial protecció que avui tenen les zones verdes. Quan es vol canviar una zona verda de planificació, hi ha tota una sèrie de garanties que reconec que són dures i que, de vegades, poden ser feixugues, però és la garantia de les zones verdes. Voler-ho canviar, encara que sigui amb unes condicions, com ho fa el Grup Socialista, que diu que la superfície sigui més gran, que s'acumulin... Però tots hem vist miracles d'acumulacions i de destinació de zones verdes, en el passat, en què es produïen miracles, doncs, que torrents o determinats territoris no aprofitables eren els que es convertien en zones verdes. Per tant, a nosaltres ens sembla molt bé que aquesta protecció hi sigui i que sigui dura.

Per tots aquests motius, molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup, en aquest moment, no donarà suport a la proposta que ha presentat el Grup Socialista, tot i reconèixer i valorar positivament l'esforç que ha fet aquest Grup per portar una proposta coherent a aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a votar la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei. Prego a les senyores diputades i senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

La presa en consideració ha sigut refusada per 47 vots a favor, 65 en contra i 2 abstencions.

Prego a les senyores diputades i senyors diputats que no es moguin dels escons, perquè, seguidament, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la designació de diputats.

Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 14/1994, de l'1 de juny, per la qual es regulen les empreses de treball temporal

El tercer punt de l'ordre del dia: designació de diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 14/1994, de primer de juny, per la qual es regulen les empreses de treball temporal. Però, abans d'aquesta votació, n'hem de fer una altra, que és la votació per fixar si aquestes comissions, com han proposat els portaveus, són de tres membres, de tres persones.

Per tant, procediríem, en primer lloc, a fer la votació de..., o de donar-ho per aprovat per assentiment, com m'acaba de proposar, amb veu molt alta, un dels diputats de l'hemicicle. Per assentiment, aprovem que cada una de les comissions per defensar projectes davant el Congrés de Diputats serà de tres diputats del nostre Parlament. Es pot fer constar perquè hi ha majoria absoluta de diputades i diputats presents en l'hemicicle, perquè és necessari que hi hagi majoria absoluta, fins i tot per a aquest assentiment.

Passem a votar el tercer punt de l'ordre del dia, que és el primer que he llegit: designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 14/1994, de primer de juny, per la qual es regulen les empreses de treball temporal. Els grups parlamentaris han proposat que siguin membres d'aquesta comissió els diputats senyor Rafael Hinojosa, senyor Josep Maria Rañé i senyor Ignasi Oleart. Procedirem, per tant, a la votació de la designació d'aquests membres de la Comissió.

Iniciem la votació... És votació secreta.

Els diputats senyor Rafael Hinojosa, senyor Josep Maria Rañé i senyor Ignasi Oleart han sigut designats per defensar davant el Congrés de Diputats aquesta Proposició de llei per 110 vots favor, cap en contra i cap abstenció.

Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als passaports i als documents nacionals d'identitat

Votarem, seguidament, la designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als passaports i als documents nacionals. Els grups parlamentaris proposen que siguin

els diputats senyor Joaquim Ferrer, senyor Antoni Dalmau i senyor Francesc Ferrer. Procedirem a la votació d'aquesta comissió.

Iniciem la votació.

Els diputats senyor Joaquim Ferrer, senyor Antoni Dalmau i senyor Francesc Ferrer han quedat designats per a aquesta comissió, per defensar davant el Congrés aquesta Proposició de llei per 93, vots favor, 3 en contra i 17 abstencions.

Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als permisos i a les llicències de conduir vehicles de motor i ciclomotors

Procedim a votar el cinquè punt de l'ordre del dia: designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol als permisos i a les llicències de conduir vehicles de motor i ciclomotors. Els grups parlamentaris proposen que siguin els senyors Francesc Ferrer, Antoni Dalmau i Ignasi Riera.

Iniciem la votació dels membres d'aquesta comissió. Iniciem la votació.

Els senyors Francesc Ferrer, Antoni Dalmau i Ignasi Riera han sigut designats per defensar davant el Congrés dels Diputats aquesta Proposició de llei per 92 vots a favor, 2 en contra i 17 abstencions.

Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per la qual es modifica la Llei orgànica 6/1985, del poder judicial

Sisè punt de l'ordre del dia: designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per la qual es modifica la Llei orgànica 6/1985, del poder judicial. Els grups parlamentaris han proposat que siguin els membres d'aquesta comissió els diputats senyor Joaquim Ferrer, senyor Antoni Dalmau i senyor Benet Tugues.

Iniciem la votació.

Els diputats que acabo de llegir –diputat senyor Joaquim Ferrer, senyor Antoni Dalmau i senyor Benet Tugues– han quedat designats per defensar davant el Congrés aquesta Proposició de llei per 88 vots a favor, 9 vots en contra i 16 abstencions.

Interpellació al Consell Executiu sobre els escenaris de consolidació pactats amb el Govern de l'Estat

Passem a continuació al nou punt de l'ordre del dia d'aquest Ple: interpellacions. El setè punt de l'ordre del

7440

dia és la interpellació al Consell Executiu sobre els escenaris de consolidació pactats amb el Govern de l'Estat. *(Pausa.)* Presentada pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula, per defensar la interpellació, el diputat senyor Francesc Codina. *(Remor de veus.)*

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci perquè el senyor diputat intervinent pugui començar a prendre la paraula. Ho repeteixo: prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci. *(Pausa.)*

Senyores diputades, senyors diputats, seguim als seus escons. És una interpellació al Govern; no hi ha cap membre del Govern en l'hemicicle, però... Arriba ara? Molt bé. *(Persisteix la remor de veus.)*

Silenci, si us plau!

Té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, aquest Ple és el primer d'aquest període de sessions, i també, a la vegada, és la conseqüència o el següent del d'abans del període de vacances, del debat pressupostari. I, per tant, he tingut interès, en nom del meu Grup i jo mateix, a debatre amb el senyor conseller d'Economia i Finances una qüestió que s'arrossega –si se'm permet l'expressió– des del debat, com dic, pressupostari, i que aquest Parlament és una de les obligacions que té, que és la de fer el seguiment de l'obra de govern, fer el seguiment dels acords a què s'arriba, i que en el debat pressupostari –i tampoc a ningú se li escapa–, com no podria ser d'altra manera..., que és, per excel·lència, el debat anyal, el debat on queden marcades les polítiques que el Govern ha d'aplicar al llarg de l'any següent; en aquest cas, doncs, al llarg de l'any 99.

En el debat sempre surten qüestions que són repetitives –no ho dic amb to pejoratiu, que siguin repetitives, sinó que formen part del mateix debat, és consubstancial al mateix debat–, que és tot el que fa referència a l'endeutament, el que fa referència al deute, a les inversions... I jo deia, senyor conseller, que hi tinc interès perquè, després del debat –i sovint és lògic i legítim que per part dels grups de l'oposició el tema se suscití–, les interpretacions que pot fer el mateix Govern de les seves propostes, del nostre mateix Grup Parlamentari a l'hora de comentar-les o de fer propostes, doncs, no són coincidents, a l'hora d'explicar-les, amb altres interpretacions dels altres grups parlamentaris.

L'interès, l'explicito bàsicament per tres raons: primer, pel que deia del seguiment de l'obra de govern; després, per aclarir aquestes interpretacions que legítimament es poden fer des de diverses opcions polítiques, i es fan des de diversos grups parlamentaris, i també –segurament, el més important per mi– com..., en el marc del que ha de ser, primer, el debat entre les forces polítiques, entre els grups parlamentaris d'aquest Parlament; després, la negociació, i finalment, el que pot ser l'acord per tot el que fa referència al nou model de finançament de Catalunya.

Coneixem una proposta que es va fer fa pocs dies, la setmana passada, per part del Govern. El Govern va insistir, a través del conseller d'Economia i Finances, que era una proposta. En aquest sentit, els membres de la Comissió..., es va recollir. Però, al final, el que surti, sigui el que sigui, ha de ser el finançament que faci justícia a Catalunya pel que fa referència a tota la qüestió de retrets, fins i tot, ja, ancestrals que s'han anat fent al llarg de molts i molts anys.

Per fer això ho hem de fer –jo he de fer-ho– dintre del marc històric en què es produeixen situacions que en el cas concret –que és al que avui tinc interès a referir-me–..., i és en relació amb el dèficit i en relació amb el programa de convergència i en relació amb l'escenari de consolidació pressupostària acordat entre Catalunya i Espanya, que és una de les possibilitats que em dona el Reglament i la voluntat política d'interpellar el Govern i de poder discutir i debatre en quina situació ens trobem –n'hi han d'altres, però aquesta n'és una–, que al final, en funció de si els paràmetres que estan establerts van en una línia o en una altra, si és positiu o no és, també pot repercutir, no ja i no només en la proposta del nou finançament, sinó en les conclusions finals.

I quin és el marc? Les senyores i senyors diputats que m'escolten saben que ens movem bàsicament, primer, pel que va ser el programa de convergència d'Espanya 1997, que dono per segur que molts de vostès coneixen, però em permetran que, encara que sigui amb una traducció literal, els situï una mica perquè tots plegats, una mica, recordem –no «sapiguem», perquè sí que ho sabem– de què estem parlant.

El programa de convergència d'Espanya, presentat el març del 92, defineix, definia les línies bàsiques de política econòmica per al període 92-96, període necessari perquè Espanya pogués accedir a la tercera fase de la Unió Econòmica i Monetària. El juliol del 94 es presenta una actualització del programa de convergència, que ampliava el seu abast al període 94-97. No em vull sostreure de recordar a totes les senyores i senyors diputats presents a l'hemicicle que aquest marc que estic intentant recordar és absolutament bàsic, i, en funció d'aquest marc i de les conclusions que proposa el marc, és absolutament bàsic quina és l'actitud que el Govern ha de tenir a l'entorn del compliment o no d'aquests dos programes.

«El programa de convergència del 97, que cobreix el període 97-2000, posa de manifest el nou model de creixement de l'economia espanyola, definit pel seu caràcter sostingut, no inflacionari, i per la seva capacitat de crear treball. L'actual creixement és fruit d'una nova política econòmica, que persegueix, bàsicament, els dos objectius següents: garantir un marc d'estabilitat macroeconòmica que permeti reduir la inflació, disminuir els tipus d'interès i millorar les expectatives dels agents econòmics, i aprofundir en el procés de flexibilització i de reformes estructurals de l'economia espanyola.» Es desenvolupa el programa de convergència 97, i, per no cansar-los pel que fa referència al programa, em permetran que passi ja al motiu principal de la meua interpellació, que és l'escenari de consolidació pressupostària acordat entre el Govern de Catalunya i el Govern d'Espanya.

Hi va haver un acord, que el coneixem, del 5 de juny del 98, el qual, a partir d'una sèrie de propostes –per una banda, d'un protocol, si es vol, d'intencions, però que s'ha presentat i s'està desenvolupant d'una forma jo crec que acurada–, hauria d'obligar ambdues parts, tant el Govern espanyol com el Govern de Catalunya, obliga les dues parts a respectar una sèrie de compliments, perquè sigui possible que l'any 2001 arribem a una situació financera que ens permeti, pràcticament..., millor dit, que permeti arribar a un zero de dèficit, és a dir, que quedin els pressupostos absolutament equilibrats pel que fa referència a la part del finançament.

Bé, tenim la sensació que, pel que ha estat el seguiment, sobretot des de la política pressupostària, es va en aquesta direcció de poder assolir aquell compromís. Però, atès que, per mi, la interrelació que hi ha entre l'acompliment –com un dels aspectes; ja dic que no és l'únic: com un dels aspectes–..., entre l'assoliment que hi ha d'aquell compromís i el que després ha de ser la proposta del nou finançament, segur que hi ha interrelació, em permeto, senyor conseller, fer-li un seguit de preguntes que, diríem, justifiquen la preocupació que podem tenir el nostre Grup i jo mateix per veure si el camí que s'ha endegat és l'adequat. I, com que, hi insisteixo, de debats pressupostaris exclusivament, se'n poden fer lectures diferents, fins i tot parlant del mateix, tindria molt d'interès a poder conèixer quina és l'opinió del Govern amb aquestes condicions.

Senyor conseller, accomplir els escenaris de consolidació pressupostats, previstos en aquest conveni entre l'Estat i Catalunya per al període 98-2001..., la primera pregunta és: creu que s'acompliran?, o no s'acompliran?

Pensa que l'evolució del dèficit –del dèficit no financer, lògicament, que és del que estem parlant– dels darrers anys conduirà a un equilibri pressupostari l'any 2001? És a dir, es veu, en la perspectiva de futur, que a això s'hi pugui arribar o no s'hi pugui arribar?

M'agradaria conèixer, directament per vostè –si en aquest moment em pot donar les dades–, quina ha estat l'evolució del dèficit en els darrers cinc anys. És a dir, és fàcil poder dir: «El 2001 ho complirem», però sí que dóna una perspectiva de si això serà possible o no serà possible, veure en aquests darrers cinc anys quina n'ha estat l'evolució, si anem en aquesta línia o no anem en aquesta línia.

Digui'm quina incidència tindrà l'acompliment o no dels escenaris de consolidació pel que fa al futur econòmic i financer del país. És a dir, si s'acompleixen, fantàstic! Si no s'acompleixen, més enllà de no complir un acord, amb tot el que això representa, quines repercussions preveu que poden tenir?

I també: hi ha hagut, hem viscut, estem vivint una col·laboració, diríem, de major aportació financera de l'Estat cap a Catalunya, i de quina forma aquesta major aportació –que, òbviament, ha de portar a una reducció del dèficit–, doncs, hi col·labora, i si és suficient. És a dir, si anem en aquesta línia o no.

Com li deia, senyor conseller, aquest és un dels aspectes que a mi, personalment, em preocupen, per saber si

al final podrem aconseguir o no podrem aconseguir els objectius marcats, però és un dels aspectes. N'hi han d'altres, que al llarg de les properes sessions, i en la mesura que això sigui possible i es pugui anar fent aquest seguiment, ja li anuncio que per part del nostre Grup intentarem anar-ho fent, per tenir, dia a dia, i des del que representa el compromís del mateix Govern..., de saber quina és la situació en cada cas.

Senyor president, moltíssimes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, per la seva atenció.

El president

Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable senyor Artur Mas, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Bé, vostè, diputat senyor Codina, feia una sèrie de preguntes al final; jo, si m'ho permet, doncs, em centraré una mica en les possibles respostes sobre aquestes preguntes, perquè han estat preguntes molt concretes, per altra part, no?

Vostè comença demanant si a criteri nostre complirem amb els escenaris de consolidació pactats entre l'any 98 i el 2001, quant a dos paràmetres diferents: quant al paràmetre del dèficit i quant al paràmetre de l'endeutament. Lògicament, la voluntat del Govern és complir aquests escenaris; si no, difícilment els hauríem signat amb el Govern central. Però no és només un problema de voluntat de cara al futur, sinó que també, en la mesura que estem a la meitat, més o menys, o cap a la meitat del que seria aquest període, més enllà de la voluntat, doncs, hi ha la realitat. I la realitat de l'any 98, concretament, és que teníem un escenari de dèficit signat amb el Govern central d'uns 19.700, 19.800 milions de pessetes, aproximadament –concretament, 19.893 milions de pessetes–, i que aquest any 98, d'aquí a poques setmanes, podrem enviar les xifres definitives al Parlament. Per tant, en aquest moment, estic fent purament una estimació, però amb quasi tota probabilitat quedarem molt lleugerament per sota d'aquests 19.893 milions de pessetes.

Per tant, en el primer any –per dir-ho així– de compliment del propi escenari de consolidació, pel que fa al dèficit, nosaltres haurem complert... Perdó, quant al primer any: quant al segon any, perquè el 97 també es va complir, no? I, de fet, la voluntat de l'any 99 és també de poder complir. Recordin que, tal com vàrem explicar en el debat de pressupostos, l'objectiu de dèficit per a aquest any 99 és, aproximadament, d'uns 15.000 milions de pessetes, d'acord amb els pactes amb el Govern central, però que, en canvi, nosaltres intentarem reduir, no lleugerament, sinó significativament, aquest objectiu de dèficit. Concretament, en el pressupost vàrem plantejar un objectiu que no arribava als 11.000 milions de pessetes. Per tant, tot i que podríem fer fins a 15.000 i una mica més, que és el que tenim pactat amb Madrid, procurarem no passar dels 11.000. Dic «procurarem» perquè en aquest sentit no hi pot haver un compromís definitiu. Tenim autoritzats fins a 15.000

i una mica més, i, per tant, si arribem a aquesta xifra, no passa res; és el que tenim autoritzat d'acord amb els convenis amb el Govern central. Però, precisament per donar resposta a les seves preguntes, també li vull deixar clar que nosaltres no només consignem escenaris de dèficit amb Madrid bastant ambiciosos quant a la seva reducció, sinó que fins i tot, en algun any –concretament l'any '99–, ens plantejem d'anar per sota d'aquests escenaris de dèficit pactats amb el Govern central.

Anirem o no a l'equilibri pressupostari? Bé, aquest també és l'objectiu, i per això també varem acordar amb el Govern central que l'objectiu per a l'any 2001 fos de dèficit zero, és a dir, d'equilibri pressupostari. Concretament, tenim la seqüència aquesta: el '98, teníem autoritzats uns 19.000 i escaig; el '99, uns 15.000 i una mica més; el 2000, tindrem autoritzats, d'acord amb aquest escenari, entre 11 i 12.000 milions de pessetes de dèficit, i el 2001, anem a un dèficit zero. Per tant, anem a l'equilibri pressupostari.

Dic això amb una certa reserva, perquè, lògicament, fer previsions a dos anys i mig vista a partir d'ara és pràcticament impossible, no? Jo, el que li diria és que si segueix l'evolució de les finances de la Generalitat i el control de la despesa com està anant fins ara, si això segueix així, jo crec que, si no l'equilibri, pràcticament l'equilibri pressupostari és perfectament possible l'any 2001, tot i tenint en compte –i això no es pot menysprear– que el 60% de les despeses de la Generalitat actualment, i des de fa bastant temps, estan concentrades en dos grans àmbits d'actuació, que són ensenyament i sanitat, i que per tant són dos àmbits on és molt difícil, sobretot en sanitat, fer previsions a la pesseta, o en aquell moment pràcticament ja a l'euro, és molt difícil, perquè hi ha determinades partides de l'àmbit sanitari que, tot i que es pot fer una previsió pressupostària a començaments de l'any, és impossible garantir que aquella previsió es complirà fil per randa, és impossible. Poso per cas, per exemple, la despesa farmacèutica, que és la que normalment es comenta habitualment, però n'hi han d'altres.

Per tant, doncs, tenint en compte que una forta part, una part important del nostre pressupost està en àmbits que tenen una expansió de despesa molt considerable, ho dic, això, amb tota la reserva que s'ha de dir a dos anys i mig vista. Però, com a mínim, la voluntat hi és; si no, no ho hauríem signat d'aquesta manera. I la tendència apunta cap a aquest horitzó; això també està clar, la tendència hi apunta. Nosaltres, amb el ritme que anem actualment, podem acostar-nos, ens podem apropar molt a l'equilibri pressupostari, i fins i tot assolir-lo l'any 2001.

Vostè em pregunta també l'evolució dels dèficits d'aquests darrers anys. Bé, això agafa un especial interès, aquest objectiu que tenim per al 2001, si comprovem que l'any '93, que va ser el primer any en què varem consignar aquests escenaris de consolidació amb Madrid, varem fer un dèficit no financer de 171.191 milions de pessetes –171.191. És a dir que en el termini de vuit, nou anys haurem passat, si tot acaba bé –com esperem–, de 171.000 de pessetes de dèficit a zero, en vuit, nou anys. Suposo que tothom entén que aquest és

un esforç molt considerable i que no es pot aconseguir de qualsevol manera; realment, hi ha d'haver una actuació sistemàtica perquè això pugui ser d'aquesta manera. L'evolució ha estat en aquest sentit molt clara: de 171.000 el '93 a 95.000 el '94, a 74.000 el '95, a 46.000 el '96, a 26.000 el '97, i aquests 19.200, 19.300 que jo crec que farem el '98. Per tant, fixi's que realment en aquests últims sis, set anys ja hi ha hagut aquesta reducció molt, molt forta; ja estem situats en un punt en què estem propers a l'equilibri –de fet, aquests 11.000 milions que jo li dic d'objectiu per al '99, de fet, són molt pocs diners si ho comparem amb el pressupost de la Generalitat, que ens n'anem a 1,7-1,8 bilions de pessetes, si no el consolidem totalment; vol dir que realment estem molt propers a aquest equilibri.

Vostè pregunta també sobre la incidència d'aquests escenaris i en funció del seu compliment en el conjunt del país. Bé, jo li diria que la principal part de la batalla de reducció del dèficit ja està aconseguida, aquesta és la veritat. De 171.000 el '93 a 19.000 el '98, com tancarem, ja es veu clar que el principal repte està assolit; ara hem de procurar que això estigui sota control també de cara als propers anys, i fins i tot incideixi, com deia abans, una mica a la baixa. Però això què vol dir? Home, que si arribés un moment que en el conjunt de la Generalitat de Catalunya, amb un pressupost no consolidat final d'1,7-1,8 bilions de pessetes i amb un final consolidat total, comptant totes les empreses, de 2 bilions i una mica més, arribéssim a fer, l'any 2001 o fins i tot en el 2002, entre 5 i 10.000 milions de dèficit, tampoc s'enfonsaria el món; això que també quedi clar. És a dir, dit d'una altra manera, si en aquell moment, perquè el país ho necessita en un àmbit concret, hem d'obrir una mica més la mà i hem d'autoritzar que tot i que l'objectiu fos d'equilibri pressupostari anéssim, perquè hem d'aplicar un programa concret en el camp social o simplement en el camp econòmic que realment fes falta..., i això ens ocasionés haver de fer un dèficit d'això, de 3, 4, 5, 6.000 milions de pessetes, no s'enfonsaria res, això no qüestiona res.

Contesto amb això, suposo, el que vostè pregunta sobre la incidència dels escenaris de cara al futur. L'objectiu és complir; ho estem fent. L'objectiu és anar a l'equilibri pressupostari; crec que hi podem arribar, però si guem també conscients que fa set, vuit anys teníem un dèficit de 170.000 milions de pessetes i que ara estem fent tant o més que abans amb un dèficit vuit, nou, deu vegades inferior.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, de les seves paraules i del to de les seves paraules em sembla endevinar que el que està clar és una voluntat, i el que no està tan clar, perquè no pot ser d'altra manera, és que hi hagi una garantia que això sigui així. Això és evident en qualsevol pacte que no és d'avui per demà, i fins i tot

en aquests hi poden haver errors de precisió. Quan parlem de l'acompliment o no, ja entenc que hi hagi unes certes reserves, i vostè, com a membre del Govern, es guardi una mica el roc a la faixa, de dir: «Escolteu, si el 2001 resulta que el dèficit no és zero, sinó que encara hi ha una petita diferència i podem estar parlant de 4 o 5.000 milions...», a més de ser una xifra adequada, entenc que la posició del Govern sigui la d'aquesta reserva.

M'agradaria, aprofitant aquest torn, senyor conseller, que em puntualitzés algun dels aspectes que he apuntat, perquè em sembla que és important poder-ho conèixer, i fins i tot pot ser una fórmula per ajudar a inspirar a qui ha de fer-ho que vagi per aquesta línia. Quan un acord com aquest és a dues bandes –com acostumen a ser, com a mínim a dues bandes, tots els acords– i hi ha una voluntat que es consolidin uns escenaris determinats, passa perquè les dues parts intentin o compleixin amb aquells compromisos, compromisos per part del Govern de la Generalitat, d'anar contenint el deute, sacrificant aspectes que de vegades poden fins i tot ser poc populars, tot i que sigui així, per una banda, i per altra banda, si qui l'ha de complir és el Govern de l'Estat, que aquest també ho faci.

He dit en la meua intervenció, senyor conseller, he comentat que les majors inversions que hi han hagut darrerament per part de l'Estat ajuden, òbviament, que junt amb el sacrifici que pugui fer el Govern de la Generalitat d'intentar reduir el deute per aconseguir l'objectiu que tots plegats ens proposem, uns i altres, home, el fet que l'Estat acudeixi a la inversió a Catalunya ens pot ajudar, i ens pot ajudar molt. No sé si està en condicions –i aquesta seria una de les preguntes que em queda al tinter– que en nom del Govern ens expliqui, no el que s'ha fet, que ja ho coneixem, sinó si s'albira la voluntat del Govern espanyol de continuar en aquesta línia d'una major inversió, que sense cap mena de dubte ajudaria que hi hagués un menor dèficit i, per tant, assolir aquell compromís que entre tots plegats –dic, uns i altres– s'ha fet.

M'agradaria conèixer, tot i que comprenc que en la data que estem, en el dia que estem de gener encara és una mica precipitat... Vostè ho ha apuntat però ho ha concretat poc; no sé si està en condicions de concretar-ho una mica més: m'estic referint a com tancarem o com es tancarà l'any 98, amb quin dèficit es tancarà. I una pregunta pròpia –em sembla a mi, vaja– d'un grup parlamentari que té ganes de conèixer en profunditat quina és la situació, que és dir: senyor conseller, quines desviacions, no pel que fa al dèficit, només, sinó entre el que és el pressupost que va aprovar aquest Parlament i la liquidació del pressupost. Li dic que sóc conscient que no sé si vostè en aquest moment..., que ja m'ha dit que, lògicament, si no està tancat no m'ho podrà afinar, però sí que pot donar-me pistes i indicis de quina variació es pot produir entre el que vam pactar o el que es va discutir o que es va aprovar l'any 98 i el que finalment es podrà liquidar.

Per a la resta, senyor conseller, vostè ha tornat a posar un exemple que em sembla que és motiu, no sé si de diverses, però com a mínim d'una altra interpel·lació, que fa referència al tema sanitari. Vostè diu: «Home, un

pressupost com el de la Generalitat, que el 60%, pràcticament, és sanitat i ensenyament, i per tant el control de la despesa, quan estem intentant complir la LOGSE més que ningú, això ens suposa els diners que ens suposa; quan en sanitat estem donant un nivell de qualitat, que suposa una major inversió i amb un pressupost que el 60% és d'aquests dos departaments, ajuda a fer difícil la concreció de si podem arribar o no a controlar el dèficit fins allà on seria necessari.»

Però deixi'm que en el camp de la sanitat, i tot i que vostè no és el conseller de Sanitat, però vostè és membre del Govern i a la vegada d'Economia i Finances, que per tant té una incidència també important en el camp econòmic de la sanitat, m'agradaria, senyor conseller, que possiblement en un altre moment poguéssim debatre també amb aprofundiment tot el que fa referència al finançament de la sanitat a Catalunya. Jo crec que hi ha hagut un greuge històric important, ho he dit més d'una vegada des d'aquesta tribuna, però crec que és un tema que mereix suficient atenció com perquè un dia..., i si es vol una interpel·lació presentada pel mateix Grup que dona suport al Govern –jo ja ho entenc– pot tenir diverses interpretacions; un pot pensar: «Bé, això...» Però hi ha una altra lectura, que és la voluntat sincera –i em penso que això ningú pot discutir-ho– que puguem debatre amb una major tranquil·litat, i no diré que amb més claredat, però sí amb major claredat, un tema tan important com és el del finançament de la sanitat, que té una conseqüència immediata en el que és el finançament del conjunt del pressupost de la Generalitat i, per tant, de Catalunya i dels catalans.

Senyor president, senyor conseller, gràcies per la seva atenció.

El president

Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Codina, voldria començar fent-li un comentari, i és que aquest escenari que tenim pactat amb el Govern central, d'una forma o d'una altra, es complementa amb un altre escenari més general, que és el que el mateix Govern central s'autoimposa per complir també ell, perquè aquí moltes vegades parlem del compliment de les comunitats autònomes, però parlem menys del compliment del mateix Govern central, i de molt llarg, de molt, molt llarg, el principal dèficit en el conjunt de l'Estat no el fan les comunitats autònomes ni les corporacions locals, sinó que el fa concretament la mateixa Administració central de l'Estat.

El ministre d'Economia, doncs, fa poques setmanes va anunciar... –i em sembla que ahir mateix o avui..., avui, em sembla que és, al Congrés dels Diputats hi ha un debat en aquest mateix sentit, en aquesta mateixa direcció–, ell mateix es va comprometre en nom del Govern que l'equilibri pressupostari en el cas de l'Administració central es compliria l'any 2002. Per tant, fixi's que a les comunitats autònomes, i concretament a Catalunya, se'ls posa un horitzó més ambiciós, per dir-ho així,

que no pas al mateix Govern central, que ja es fixa com a punt per a l'equilibri pressupostari el 2002, un any més. Nosaltres intentarem complir abans amb l'equilibri pressupostari que no pas el mateix Govern central. També és veritat que, en la mesura que el Govern central era qui més contribuïa en el dèficit, és a qui més li costarà, lògicament, arribar a aquest equilibri pressupostari. Però dic això perquè també es tingui una mica una visió clara d'on estan les diferents responsabilitats quant a aquests equilibris pressupostaris de futur.

També tinguem present que tot això ho estem dissenyant en un moment en què l'activitat econòmica en el conjunt del país va molt bé –va molt bé, aquesta és la realitat–, i que, per tant, qualsevol trencament d'aquesta tendència que fos sensible –en altres moments de la nostra història econòmica s'ha produït i, per tant, no podem pensar que sempre les coses aniran tan bé com ara–, això, lògicament, podria arribar a afectar aquests escenaris en el seu conjunt. Però, ara com ara, l'any 99, el mes de febrer de l'any 99, tots plegats pensem que realment aquest equilibri pressupostari és assolible en aquest horitzó de dos, tres, quatre anys a partir d'ara.

Segon tema que vostè comentava: el tema de les inversions del Govern central a Catalunya, no? Vostès saben que nosaltres estem fent, des de fa temps, com a Govern i com a Grup Parlamentari Català en les Corts Generals, una incidència molt clara, i hem fixat en aquest cas una prioritat, també molt, molt definida, en relació amb l'increment de la inversió de l'Estat a Catalunya, i amb la resolució d'alguns colls d'ampolla en matèria d'infraestructures que té el nostre país, acumulats des de fa molts anys. No són d'ara, no són només imputables a l'actual Govern, sinó que, bàsicament, són imputables, doncs, a tot el que ha succeït en el conjunt d'Espanya durant aquests darrers quinze anys, concretament, no? Jo mateix, recentment, en la mateixa Comissió que estudia els temes del finançament autonòmic aquí al Parlament, vaig tenir ocasió de comentar la mitjana d'inversió pública de l'Estat a Catalunya durant els darrers deu o dotze anys, i la realitat és que aquesta mitjana és *escandalosament* baixa: 9,7%, amb una població que representa el 15% del conjunt de l'Estat i el 20% de la nostra contribució econòmica al conjunt, no?

Per tant, en mitjana, les inversions de l'Estat a Catalunya han estat dos terços de la població i la meitat de la nostra contribució econòmica al conjunt. Això, un any no passa re, un any, fins i tot, es pot entendre. Es pot entendre que, un any, hi hagi una prioritat en un altre territori, dos anys també es pot entendre. Però, home!, dotze, catorze, quinze anys, i, a més a més, en èpoques de governs democràtics, costa més d'entendre que hi hagi una discriminació tan sistemàtica contra un territori en concret.

Aquesta és la base de partida. Aquesta és la realitat. Que això ha vingut compensat, en bona part, per l'esforç inversor de la Generalitat de Catalunya i de les corporacions locals catalanes, això és veritat. Però això no treu la responsabilitat al mateix Estat central, no la hi treu de cap manera. I, per tant, aquesta responsabilitat de futur se li ha de continuar exigint. Jo crec que en aquest moment tenim millors perspectives, sincera-

ment li ho dic: tenim millors perspectives. És veritat que la implicació del Govern de la Generalitat a resoldre aquest problema és molt alta, en aquest moment. És veritat, també, que tenim capacitat d'incisió, d'influència, en el que és la política espanyola en el seu conjunt, que potser ens dona un cert avantatge en aquesta línia, i que això s'està utilitzant, en aquest moment, en la bona direcció. Prova d'això és que, d'acord amb els pressupostos de l'Estat, que hem d'esperar que es compleixin, a Catalunya l'Estat té previst invertir aproximadament aquest any 99 un 14% del conjunt –un 14% del conjunt. Si això és així, com esperem i confiem que serà, doncs, aquí, lògicament, hi ha hagut clarament una millora. Això és innegable, hi haurà hagut una millora, clarament. I també li dic que, pel tipus de projectes que s'estan desbloquejant –TGV, aeroport del Prat, desviaments de rius, etcètera–, per aquest tipus de projectes, com que no són projectes que duraran un any, sinó que en duraran dos, tres, quatre i cinc, és molt factible que aquests percentatges que ara hem assolit, fins i tot, es puguin incrementar lleugerament de cara al futur.

Com tancarem el 98? –molt breument, perquè veig que el temps s'acaba. El 98 no ho puc precisar exactament, perquè vostè sap que nosaltres tenim l'obligació d'enviar els comptes al Parlament abans del 30 de març. Així ho farem. I jo no voldria ara desvetllar tampoc les xifres definitives abans del 30 de març, i que en puguin disposar tots els grups parlamentaris, no?, en el moment en què toca fer-ho. Però sí que li puc dir que, tal com tenim la liquidació preestudiada, i l'estimació que podem fer en aquest moment és que nosaltres tancarem lleugerament per sota, com li deia, de l'escenari pactat amb Madrid, que era de 19.893 milions. No baixarem de 19.000, però estarem al voltant dels 19.000 als 19.500 milions de pessetes de dèficit el 98.

I, finalment, sobre el tema del finançament sanitari, simplement recordar una cosa, i és que, com vostès saben –això s'ha comentat més d'una vegada en aquest Parlament–, fa relativament poc temps es va signar un nou acord de finançament sanitari. La pregunta que ens hauríem de fer és la següent: si finalment s'ha reconegut que la sanitat espanyola, en el seu conjunt, i la catalana molt més en particular, realment necessitaven uns diners que no tenien, tothom entendrà que, quan aquests diners no hi eren, perquè no se'ns donaven, algú se n'havia de fer responsable de tot això. Si finalment es reconeix que aquests diners feien falta, és que, quan no es donaven, també feien falta igualment. I aleshores va semblar que hi havia una actitud, diguem-ne, poc responsable en aquella època per equilibrar els comptes de la sanitat.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre política penitenciària, presenta-

da pel Grup Popular. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, fa catorze anys que la Generalitat de Catalunya va rebre la transferència dels serveis penitenciaris i va assumir-ne la responsabilitat de la gestió en el marc de la legislació estatal. És indubtable que en aquests catorze anys s'ha portat a terme un esforç important per modernitzar els centres penitenciaris, per millorar també la qualitat de vida de les persones privades de llibertat i per tractar d'aconseguir l'objectiu, sempre difícil i alhora irrenunciable, de reinserir-los socialment. I en aquesta tasca, honorable consellera, ni vostè ni el seu Govern s'han trobat mai sense el suport de la resta de grups parlamentaris. Si la tasca d'oposició ha de ser sempre responsable i constructiva, en l'àmbit penitenciari aquesta responsabilitat ha de caminar, des del nostre punt de vista, paral·lela a la responsabilitat del Govern.

Ara bé, responsabilitat no vol dir que el nostre Grup comparteixi els criteris o l'orientació del Govern de la Generalitat pel que fa a la seva política penitenciària. I dic això perquè, de vegades, fa la sensació –ja li dic que potser només es tracta d'una sensació– que el Govern no en té, de política penitenciària. Són moltes les ocasions en les quals sembla que allò que el Govern fa és anar tirant per justificar que realment es tenen uns objectius i es disposa de les eines adequades per tirar-les endavant.

Són molts els temes dels quals avui podríem parlar, perquè encara són molts, també, els problemes que cal resoldre. Sé perfectament, honorable consellera, que després vostè sortirà a explicar-nos tot el que s'ha fet des del Departament de Justícia i des de la Direcció General, i ens donarà dades importants per tal de demostrar que s'està treballant per aconseguir una administració penitenciària més eficaç i més moderna. I jo no li negaré que el seu Departament treballi, i de valent, per donar resposta als problemes que avui planteja la política penitenciària. Però són molts els objectius que s'han vist frustrats en els darrers anys com a conseqüència de la manca de previsió i, també, de capacitat del Govern de Convergència i Unió.

És cert que en aquests catorze anys s'han escomès accions molt positives per tractar de millorar les infraestructures penitenciàries: des de l'any 84 s'han construït els centres penitenciaris de Quatre Camins, Can Brians, Pavelló Hospitalari de Terrassa i dones de Brians; nou centres que no han estat capaços de cobrir el dèficit existent de 470 places que avui encara provoquen un elevat grau de massificació a les nostres presons i que, per tant, dificulten de forma molt greu la reinserció dels interns.

És per això, per tal de pal·liar el dèficit global de places i amortitzar bona part dels més de cinc-cents interns que es troben en els mòduls prefabricats –per cert, aquesta darrera setmana, sense aigua calenta ni calefacció– de Quatre Camins i Can Brians, així com per donar resposta als problemes que originen els centres

penitenciaris de la ciutat de Barcelona, és per això, deia, que el Parlament de Catalunya va aprovar per unanimitat, l'abril de l'any 95, una moció presentada per l'aleshores diputat Joan Oleart, del Grup Socialista, en què s'instava el Govern a elaborar un pla de creació i substitució d'establiments penitenciaris.

Aquest Pla s'ha convertit des d'aleshores en l'objectiu prioritari del Govern de la Generalitat pel que fa a la política penitenciària, i també en un dels seus principals problemes. Com molt bé sap l'honorable consellera, aquest Pla contemplava per al període 97-2001 la substitució dels centres penitenciaris de Barcelona ciutat, la construcció d'un nou centre penitenciari de preventius a la ciutat de Barcelona, la construcció d'un nou centre obert a Barcelona, la construcció d'una nova unitat psiquiàtrica penitenciària i la construcció d'un nou centre de compliment.

Dos anys després de la seva presentació, aquest Pla ni tan sols s'ha posat en marxa. Els establiments penitenciaris que es troben dins de la ciutat de Barcelona són equipaments vells, inadequats, que estan lluny d'oferir les millors condicions pel que fa a l'habitabilitat, seguretat i accessibilitat, i que plantegen, com vostè mateixa ha reconegut, greus problemes de convivència i de compatibilitat amb l'entorn on es troben ubicats.

Honorable consellera, el poble de Catalunya no coneix, a hores d'ara, quines són les previsions del seu Govern pel que fa al trasllat de les presons de Barcelona. El que sabem és que torna a haver-hi un conflicte institucional i polític entre l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya. Un conflicte que ha provocat que, a hores d'ara, Generalitat i Ajuntament no s'hagin posat d'acord ni en els nous terrenys, ni en l'ús urbanístic que cal donar als terrenys on es troben les actuals presons.

Fa uns dies els grups del PSC i d'Iniciativa per Catalunya a l'Ajuntament de Barcelona van arribar a un preacord per tal d'iniciar el tràmit urbanístic que permeti la requalificació dels terrenys on es troben en aquests moments les tres presons. Malgrat aquest preacord, que ahir mateix la candidata d'Iniciativa per Catalunya i diputada deia que no sabia si acabava de lligar entre el grup del Govern de l'Ajuntament de Barcelona, el Departament de Justícia ha manifestat a través dels mitjans de comunicació la seva oposició al fet que part d'aquests terrenys es destinin també a equipaments i zona verda.

El nostre Grup espera i desitja que molt aviat s'arribi a un acord definitiu entre l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya per fer realitat un desig àmpliament compartit per interns, funcionaris i veïns. I, en aquest sentit, espero també que l'honorable consellera ens pugui explicar al nostre Grup i també al Parlament de Catalunya quin és l'estat actual de les negociacions amb l'Ajuntament, sobretot després de la desafortunada intervenció i de les contradiccions del candidat de Convergència i Unió a l'alcaldia de Barcelona sobre el trasllat de les presons. I també voldríem saber si és o no és cert que les obres de construcció de la nova presó de Sant Esteve Sesrovires s'iniciaran a principis de l'any 2000, tal com vostè ha manifestat a través dels mitjans de comunicació.

7446

Un dels altres temes d'actualitat pel que fa a la política penitenciària del Govern són les recents notícies aparegudes en diferents mitjans de comunicació al voltant d'un informe elaborat per l'Associació Democràtica Catalana de Funcionaris de Presons, l'Adecap, que ha servit de base a Amnistia Internacional per denunciar maltractaments a les presons catalanes. El Grup Popular està plenament convençut que els professionals que treballen en l'Administració penitenciària catalana exerceixen la seva activitat respectant els drets i la dignitat humana dels interns. Malgrat aquest plantejament, amb el qual estic convençut que vostè coincideix plenament, honorable consellera, el director general d'Institucions Penitenciàries responia a Amnistia Internacional i deia que a les presons catalanes no es produeixen maltractaments generalitzats. I, és clar, la pregunta que ens podem fer és: això vol dir que a les presons catalanes es produeixen maltractaments selectius o concrets? La pregunta que li faig, honorable consellera, és: es produeixen maltractaments o no a les presons catalanes?

I jo voldria aprofitar el poc temps que em queda per parlar, encara que sigui de manera molt breu, de dos temes que crec que són importants: el tema de les malalties psiquiàtriques i els trencaments de condemna.

Pel que fa a l'àmbit sanitari dins de les presons, i sense oblidar l'impacte que en els darrers anys ha tingut una malaltia com la sida i que podria originar una nova interpellació, cal destacar que només un centre penitenciari compta, a hores d'ara, amb unitat psiquiàtrica, que es troba, en aquests moments, sobresaturada, amb un nombre d'interns molt per damunt de les possibilitats reals de capacitació i d'atenció, la qual cosa dona peu que amb freqüència es produeixen situacions de greu inseguretat, amb agressions reiterades contra funcionaris i entre els mateixos interns. Pel que fa a la resta de centres penitenciaris, l'absència d'unitat psiquiàtrica provoca, com vostè molt bé sap, que hi convisquin malalts que tenen patologies psiquiàtriques amb malalts que pateixen malalties orgàniques. El director general, el senyor Ignasi Garcia Clavel, el dia 7 d'octubre de l'any 96 deia que «la urgència en la construcció de l'hospital psiquiàtric penitenciari era més gran que la de la nova presó que necessitava Catalunya. Quines són, per tant, les previsions del Govern pel que fa a la construcció d'aquest hospital psiquiàtric? Quines són, honorable consellera, les seves prioritats: la construcció d'aquest hospital o la construcció d'un nou centre penitenciari?

I pel que fa al darrer punt que volia tractar, el tema dels trencaments de condemna, aquesta mateixa setmana, en una entrevista en un mitjà de comunicació, vostè deia que el seu Departament vol donar més permisos per tal d'evitar situacions de difícil contenció a l'interior de les presons. El nostre Grup vol saber quines són les raons que motiven que es puguin produir situacions de difícil contenció a l'interior de les nostres presons i si el seu Departament està treballant en algun tipus d'estudi per tal d'avaluar la possibilitat que els interns compleixin bona part de les seves condemnes a les seves llars, amb aquest Pla pilot que s'ha instaurat a la presó de Ponent o mitjançant polseres electròniques, tal com està fent el

Govern laborista a la Gran Bretanya. I en aquest sentit, fa un parell de setmanes, el director general d'Institucions Penitenciàries mostrava públicament la seva preocupació per l'elevat grau de trencament de condemnes d'interns, que no tornen a la presó després de gaudir d'un permís penitenciari. I la veritat és que al nostre Grup Parlamentari no li estranya que el director general estigui preocupat, perquè és que vostè podrà dir que percentualment no és molt elevat el grau d'incompliment, però és que en els darrers tres anys més de quatre-cents reclusos no van tornar a la presó després de gaudir d'un permís penitenciari. I el que és més greu és que, d'aquests quatre-cents reclusos, cent cinquanta encara no han retornat a la presó.

Sé que han estat moltes les qüestions plantejades, però estic ben segur, honorable consellera, que la seva resposta podrà donar satisfacció a les inquietuds que li ha plantejat el Grup Popular.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Núria de Gispert, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyors i senyores diputades, la custòdia i la reinserció social de les persones privades de llibertat s'han erigit en els eixos bàsics de la política penitenciària. D'aquí a pocs dies, senyor diputat, complirem quinze anys de transferències –quinze anys de transferències–, i d'unes transferències que, sobretot en el moment en què van ser assumides, eren difícils d'assumir, sobretot pels mitjans amb què venien, i, a més a més, molt difícils d'assumir, perquè, al costat d'aquestes transferències que podríem dir «indignes» quant als seus mitjans, teníem una llei penitenciària i un reglament penitenciari dels més progressistes en aquell moment a Europa, i, per tant, encara era molt més difícil poder complir d'un dia per l'altre aquesta Llei i aquest Reglament.

Avui li puc dir, després de quatre anys de consellera de Justícia i de molts més anys d'estar com a alt càrrec en el Departament de Justícia i de viure des del primer moment aquestes transferències, que la nostra política penitenciària és clara; que aquells eixos que van ser els eixos bàsics de la nostra política, establerts al seu moment l'any 84, avui es compleixen, i que, si durant anys anàvem a visitar centres i persones enteses en temes penitenciaris arreu d'Europa, ara són gent d'Europa i governs d'Europa els que ens vénen a visitar les nostres presons i a sentir quina és i com és la nostra política penitenciària.

Aquesta política penitenciària intenta desenvolupar i pal·liar totes aquelles mancances d'aquells ciutadans o ciutadanes que han estat o són a les presons, mitjançant un gran nombre de programes de tractament, als quals tenen accés els ciutadans privats de llibertat. Mitjançant aquests programes es pretén que aquestes persones tin-

guin una altra oportunitat per redreçar la seva pròpia vida, tot i les dificultats que això comporta.

Em cenyiré ara a donar-li resposta a tots aquells punts de què vostè ha fet esment; en primer lloc, a com tenim, a com està la situació actual de l'execució del Pla de creació i substitució d'establiments penitenciaris. Vostè ja ha dit que, després d'una moció de l'any 95, un any després vaig presentar a la Comissió de Justícia el Pla de creació i substitució d'establiments penitenciaris, amb dues fases diferenciades. I en la primera, del 97 al 2001, el que corresponia, el que nosaltres plantejàvem era, sobretot, la substitució dels centres penitenciaris de Barcelona: la presó Model, la presó de dones i la presó de joves, a la Trinitat.

Per això es necessitava la construcció d'un nou centre penitenciar de preventius –en aquell moment, vaig dir, a Barcelona–, d'un nou centre obert a Barcelona, d'una unitat psiquiàtrica penitenciària a Catalunya i d'un nou centre de compliment. Els dos primers i el darrer eren els necessaris en aquell moment per poder atendre les necessitats de Barcelona ciutat.

Les primeres actuacions que es van fer eren crear amb l'Ajuntament de Barcelona una comissió tecnopolítica que avalés aquesta proposta, que es tinguessin en compte tots els canvis legislatius que en aquell moment s'estaven operant, com és el Codi penal del 95 i les seves conseqüències, i, lògicament, aquesta Comissió havia d'assumir una responsabilitat conjunta, que era que tant l'Ajuntament com el Departament de Justícia havien de liderar aquest projecte.

Aquest acord inicial tenia dos eixos: un, la localització dels emplaçaments dels nous equipaments penitenciaris que havien de construir-se a la ciutat de Barcelona, i un segon, la determinació dels usos urbanístics futurs dels tres solars de les tres presons.

De tot el que en aquests dos anys s'ha anat fent, en vaig informar a la Comissió de Justícia. Jo ara em limitaré a dir tot allò que no vaig poder explicar en aquella Comissió perquè s'ha fet *a posteriori*, i que podrà demostrar que el Departament de Justícia continua avançant en aquest compromís del 97 al 2001, que té serioses dificultats per solucionar alguns aspectes dels emplaçaments d'aquests nous centres a Barcelona..., nous centres que es converteixen –enlloc d'un centre de preventius, com vostè ja sap, i un centre obert– en un centre d'arrestos de cap de setmana de 250 places i en dos centres de règim obert de 750 places en el seu conjunt.

Així vam..., no pactar-ho per escrit, sí que de paraula, en algunes de les reunions amb l'Ajuntament i amb l'alcalde, de tal manera que quedava clar que, d'aquells solars oferts per l'Ajuntament de Barcelona, cap d'ells era possible i susceptible que en el seu si es pogués construir un centre de preventius de les característiques que nosaltres considerem que han de ser, i, per tant, la Conselleria es comprometia a buscar una altra finca a l'entorn de Barcelona que permetés construir aquest centre, i que, dels solars oferts per l'Ajuntament, un o dos podien ser aptes perfectament per assumir aquests tres centres que s'havien de fer.

A hores d'ara, el que tenim entre les mans és que l'Ajuntament de Barcelona, per pròpia iniciativa, i sense acordar-ho amb la Conselleria, ha iniciat la tramitació per a l'aprovació d'un decret de l'Alcaldia sobre modificacions puntuals del Pla general metropolità en els terrenys ocupats per les presons a Barcelona.

El Departament de Justícia ha presentat, dins del termini d'allegacions en què es pot presentar, una sèrie d'allegacions que, bàsicament, consideren el següent: en primer lloc, l'abast de la modificació puntual del Pla general metropolità que planteja l'Ajuntament de Barcelona és insuficient, i no parla en cap moment de quins seran els terrenys que fa dos anys havia ofert el mateix Ajuntament, en quins d'aquests terrenys podran construir-se els tres centres de què li he parlat; només entra –no d'una manera completa– en els usos urbanístics dels tres solars.

Per tant, aquest document és un document de principi, que potser fa dos anys tenia el seu sentit, però avui la meua impressió és que es va guanyant temps perquè passin uns quants mesos i potser es pugui arribar a un acord cap a finals d'any. Si és així, li asseguro que ja ho dono per bé, perquè, després de tants anys d'intentar la substitució de les presons de Barcelona, s'havia fet un bon treball, un treball tècnic i una negociació política correcta; crec que això no s'ha perdut i que d'aquí a uns mesos això podrà ser solucionable. Ara, és cert que en aquest moment aquest tema està en el punt que li dic.

Així i tot, com li he comentat, cap dels emplaçaments localitzats per l'Ajuntament resultava adequat per construir un nou centre de preventius a la ciutat. Per aquest motiu, ja fa uns mesos que des del Departament de Justícia vam començar a treballar per localitzar un emplaçament idoni fora de Barcelona, que reunís les condicions d'extensió de la finca, distància, entorn, comunicacions i accessibilitat. Li puc dir que tenim localitzada una finca que compleix totes aquestes condicions, i que hem mantingut converses amb l'ajuntament corresponent, el qual no manifesta una oposició a aquest projecte. En el moment en què es pugui arribar a l'acord necessari amb l'Ajuntament de Barcelona per a la substitució de les actuals presons, iniciarem les gestions formals per a la compra d'aquesta finca i podrem fer públic el seu emplaçament.

Respecte al nou centre penitenciar de compliment, vostè ja sap que el Departament ha adquirit una finca, anomenada Can Margarit, que està confrontada amb la presó de Can Brians; és una finca de trenta-vuit hectàrees. Can Margarit serà un centre de compliment, aproximadament, d'unes 1.500 places, que permetrà desmassificar els centres actuals i pal·liar l'actual dèficit de 400 places que tenim en el sistema penitenciar de Catalunya i millorar substancialment les condicions de vida dels interns.

El 16 de desembre del 98 vam signar un conveni amb el Ministeri de l'Interior per a la col·laboració en matèria del projecte executiu del centre penitenciar de Can Margarit, en virtut del qual es va acordar l'intercanvi de documentació base, funcional i projectual relativa a aquest projecte. Aquest conveni...

El president

Senyora consellera, tindrà torn de rèplica; ha consumit el seu temps. *(Pausa.)* Acabi, acabi.

La consellera de Justícia

Aquest conveni comportarà un estalvi de despesa, i en data 9 de febrer del 99, o sigui, ahir mateix, el Govern va adoptar l'acord d'encarregar ja el projecte constructiu, de tal manera que probablement el mes de setembre o octubre tindrem el projecte i en el darrer trimestre de l'any o principis de l'any vinent podrem posar la primera pedra d'aquest centre.

En la rèplica li comentaré els altres temes.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. El diputat senyor Sirera torna a tenir la paraula, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Honorable consellera, jo pensava parlar més del tema del Pla de substitució i creació d'establiments penitenciaris, però, com que vostè ha esgotat tot el seu temps parlant d'aquest Pla, jo únicament li diré que vostè ha tingut l'oportunitat de no trobar-se tota sola en aquest procés de creació i de parlar no només amb els veïns, sinó també amb els ajuntaments. Jo recordo que aquest Parlament va aprovar la creació d'una comissió de seguiment, a instàncies del Grup Socialista, una comissió a la qual vostè..., que va ser aprovada per unanimitat, i que vostè no ha convocat mai cap grup parlamentari o cap persona d'aquest grup parlamentari per tal de fer el seguiment d'aquest Pla. Li ho dic perquè no existeix el compliment d'aquesta resolució, no? —em diu el senyor Ridao que la va presentar ell mateix. Per tant, em cenyiré als altres temes.

El tema dels maltractaments. Lògicament, és difícil que ara jo repliqui alguna cosa que vostè no ha contestat, no?, però sí que és cert que tenim preguntes que havíem fet envers la referència al tema dels maltractaments a les presons de Catalunya. Vostè, en alguna resposta parlamentària a aquest diputat, havia dit que, si alguna vegada es detectava algun indici d'un presumpte maltractament per part d'algun funcionari, es duïen a terme diligències informatives, informacions reservades per tal d'aclarir els fets i, si s'escau i aquests fets eren constitutius d'un delicte, doncs, posar-ho en mans de l'autoritat judicial. Per tant, jo crec que és vostè, honorable consellera, la que té la informació sobre els mitjans..., sobre les notícies que han aparegut als mitjans de comunicació sobre el tema dels maltractaments. I jo crec que és vostè la que pot dir a aquest Parlament si és cert o no és cert allò que diu l'informe d'Amnistia Internacional, i també pot explicar a aquest Parlament quins són aquests maltractaments selectius als quals feia referència el mateix director general, quan reconeixia a través dels mitjans de comunicació que és possible que existeixi algun cas aïllat i eventual d'irregularitat.

Pel que fa a les malalties psiquiàtriques i al nou centre de tractament psiquiàtric, jo crec que és important que vostè tingui molt en compte —i crec que sí que ho té..., que és important que els interns no convisquin, aquells que tenen malalties orgàniques..., amb malalties psiquiàtriques. Jo sé que és vostè la responsable també que a Catalunya no es pugui fer efectiu i sigui del tot impossible complir la previsió de l'article 20.1 del Codi penal, que estableix la possibilitat d'aplicar per part del jutge o del tribunal la mesura d'internament per a tractament mèdic en un establiment adequat al tipus d'anomalia o d'alteració psíquica que pateixi l'intern. Des de l'entrada en vigor del nou Codi penal, els òrgans judicials han dictat a Catalunya més de seixanta mesures de seguretat consistents en l'internament en centres psiquiàtrics, que s'han de complir a hores d'ara o bé a les mateixes infermeries de les presons o en els centres psiquiàtrics de la xarxa de salut pública, sense les mesures de seguretat adequades.

I, pel que fa als tractaments de condemna, nosaltres sabem perfectament, honorable consellera, que són els equips tècnics dels centres penitenciaris els que informen favorablement o desfavorablement sobre la concessió d'un permís de sortida, després de l'estudi de les condicions objectives i qualitatives establertes per la legislació vigent —dades penals i criminològiques, conductuals, socials i sociofamiliars—, i que també es té en compte l'evolució de l'intern a l'interior de la presó, dins del seu programa individualitzat de tractament. No fa gaire, vostè mateixa contestava una pregunta d'aquest diputat dient que, malgrat totes les cauteles, és molt difícil evitar que hi hagi alguns interns que tornin als centres penitenciaris després de gaudir d'un permís. I té raó —i té raó. Ara bé, honorable consellera, li he de dir que el seu Govern posa les coses molt més fàcils als interns perquè puguin escapar, perquè puguin fugir. I aquesta no és una afirmació demagògica; jo li'n vull posar un exemple, perquè ningú pensi que estic fent electoralisme amb aquesta afirmació.

Suposo que vostè sap que, el dia 27 de gener d'enguany, el director de Quatre Camins va signar una ordre d'excerceració de permís extraordinari per a un intern qualificat de perillositat mitjana, per tal que, acompanyat amb la força pública, en aquest cas acompanyat pels mossos d'esquadra, anés a visitar la seva mare, que es trobava ingressada a l'Hospital de Bellvitge. Doncs bé, aquell dia els mossos d'esquadra no es van presentar a la presó. I no s'hi van presentar i ningú sap exactament quina és la raó que va motivar que els mossos no anessin a fer aquest servei. Tampoc ho van fer el dia següent, i davant aquesta situació el director de Quatre Camins va signar una ordre d'excerceració de permís extraordinari, aquest cop sense el concurs de la força pública, sinó acompanyat d'un monitor de centre amb contracte laboral. La situació és clara: l'intern va fugir.

Qui va fallar, honorable consellera? El seu Departament, per concedir la sortida sense més vigilància que la d'un monitor? O el Departament de Governació, per no tenir cura i no enviar els mossos per acompanyar aquest intern en aquesta sortida? Jo espero i desitjo que vostè pugui indentificar el responsable de la fugida

d'aquest intern, per tal que nosaltres li puguem demanar responsabilitats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyora consellera.

La consellera de Justícia

Intentaré contestar molt ràpidament allò que m'he deixat en la primera part de la meva presentació.

Unitat psiquiàtrica penitenciària. Dins del mes de maig d'enguany començarà a funcionar a la presó de Brians, en una de les dues infermeries, una unitat provisional psiquiàtrica, de comú acord amb el Departament de Sanitat, que servirà com a experiència provisional, fins que estigui construïda la unitat psiquiàtrica penitenciària, que el seu projecte s'està realitzant en aquests moments, que amb tota probabilitat abans de l'estiu el tindrem i que el mes de setembre podrem posar la primera pedra, de tal manera que el setembre de l'any 2000 estigui ja en funcionament. La inversió està presupostada; el projecte, com li he dit, s'està fent, i són unes dependències que ubicaran 110 interns en 26 habitacions individuals i 28 habitacions triples. Amb això acabarem donant solució al que era del tot necessari: tenir a Catalunya una unitat psiquiàtrica independent. En aquest moment, tant la presó Model de Barcelona..., en la seva infermeria, totalment remodelada, té una zona exclusivament destinada a malalts psiquiàtrics. Això no és suficient, i per això estem en la línia d'aquesta construcció.

Nou sistema d'avaluació continuada dels interns, que vostè em preguntava. S'ha posat en marxa a Ponent, Figueres, Girona i dones de Barcelona. S'ha fet per rehabilitar i motivar els interns que estan complint condemna, segons el nou Codi penal, en substitució de les redempcions pel treball que contemplava l'antic i que ara automàticament no es donen. L'objectiu principal de la creació d'un sistema d'avaluació continuada individual dels interns es fonamenta, entre d'altres, en la necessitat de disposar d'informació actualitzada que sigui útil per elaborar els programes individuals de tractament i els models individuals d'intervenció i poder prendre decisions més escaients amb relació a la individualització de l'execució de les penes i mesures penals privatives de llibertat.

Permisos de sortida. Durant l'any 98 s'han concedit un total de 55.523 permisos de sortida; el total d'interns que han gaudit d'aquests permisos ha estat de 2.410, i el percentatge de no-reingressos sobre el total de permisos ha estat del 0,26%. Jo crec que és un risc que hem d'assumir –jo crec que és un risc que hem d'assumir.

I, pel que fa al tema de maltractaments, Amnistia Internacional va rebre un escrit, un informe d'una associació, i no va entrar en el contingut de l'informe. Amnistia Internacional presenta aquest informe a Amnistia Internacional, a la seu central. El que va fer és posar en

coneixement, a través d'un escrit a la Direcció General, que tenien aquest informe –informe que no hem vist.

Jo el que sí que li puc dir és que en absolut hi han maltractaments a les presons de Catalunya, i que, si eventualment poden haver-hi casos de maltractaments, jo li puc dir el que l'any 98 hem fet davant de denúncies: s'han obert sis diligències informatives, de les quals cinc estan arxivades de manera definitiva i una es troba arxivada provisionalment perquè es tramiten diligències judicialment; es van obrir dues informacions reservades, de les quals una està arxivada i l'altra s'està tramitant; no s'ha obert cap expedient disciplinari per aquest motiu, i en l'àmbit judicial tenim dues diligències prèvies que estan en tràmit i cinc assistències judicials en les quals s'ha prestat assessorament a funcionaris que s'han vist implicats judicialment en denúncies per presumptes maltractaments, de les quals en aquests moments tres han estat arxivades i dues es troben en tràmit.

Jo crec que amb aquesta informació li puc assegurar que, davant de qualsevol situació eventual de possible maltractament, la Direcció General actua d'una manera ràpida. El que sí que també li puc assegurar és que no es dona, en principi, cap tipus de maltractament, i que potser la informació que va arribar a Amnistia Internacional –i aquesta és una apreciació personal– va ser més una picabaralla, si podem entendre'ns, entre funcionaris del mateix grup de presons; picabaralla en què no hem d'entrar, i que crec que el que sí que hem de fer és el que estem fent: anar esbrinant, cas per cas, si hi ha alguna denúncia o si hi ha alguna sospita, la possibilitat de saber i de conèixer si realment hi han hagut maltractaments.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política destinada a la gent gran

Substanciarem seguidament el novè i desè punts de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política destinada a la gent gran, formulada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i interpellació al Consell Executiu sobre polítiques per a gent gran, especialment pel que fa referència als casals, presentada pel Grup Socialista. D'acord amb els dos diputats interpellants i el conseller interpellat, acumulem les dues interpellacions.

Per tant, té en primer lloc la paraula, per un temps màxim de deu minuts, el diputat senyor Portabella, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, la veritat és que perquè el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya gastí una de les dues interpellacions d'urgència que té en el seu període de sessions just en el primer Ple del Parla-

ment, és que la situació ens preocupa. I ens preocupa enormement, perquè considerem que la política sobre gent gran que s'està fent des del Parlament de Catalunya... –perdó–, des del Govern de la Generalitat és deficient, però que, en tot cas, el que no és contestable és que és molt insuficient per, realment, poder donar el servei que es mereixen, tant quantitativament com qualitativament, la gent gran del nostre país, i especialment d'alguns dels municipis, com és el cas de Barcelona.

És a dir, nosaltres tenim una imatge final que, després de diverses picabaralles a banda i banda de la plaça de Sant Jaume, el que hi ha és un dèficit manifest de places, i que aquestes places de residència per a persones majors de seixanta-cinc anys i amb uns ingressos inferiors al salari mínim són un nombre de persones que superen els milers de les persones en aquestes condicions.

Vostè argumenta alguns aspectes per justificar aquesta circumstància. El primer són els aspectes econòmics. Veurà, quan vostè diu que no tenim un finançament suficient dels serveis socials amb relació a les aportacions que fa l'Estat, nosaltres hi estem d'acord, ja ho sap; ho hem defensat reiteradament en el Parlament de Catalunya, fora del Parlament de Catalunya i a tot arreu on ens deixen. És a dir, en aquest punt estem d'acord. Però en el que no estem d'acord és en la utilització que es fa dels diners ni en els diners que es destinen del mateix Govern de la Generalitat amb relació al tracte de les persones grans i a tot el que fa referència al Departament de Benestar Social.

El Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya destina un 2,8% del pressupost global del Govern de la Generalitat, per un 6,3% de l'Estat i una exigència del 4% als municipis de Catalunya si volen tenir un tracte preferencial. Si a més a més mirem tot el que hi ha hagut de procés acumulatiu de no-inversió o de disminució d'inversió del Departament de Benestar Social des de l'any 1995, trobem que a Catalunya s'ha produït una davallada de deu punts en el Departament de Benestar Social pel que fa referència a les seves inversions.

Per tant, podem estar d'acord que hi ha un mal finançament..., o estem d'acord que hi ha un mal finançament que procedeix de l'Estat, però no estem d'acord..., i també diem nosaltres que hi ha una responsabilitat directa del Govern de la Generalitat en un mal finançament dins del Departament de Benestar Social, com el que acabo de reflectir, amb una part molt minsa del conjunt dels pressupostos.

En què més no estem d'acord? Tampoc estem d'acord en com disposen vostès d'aquests diners, d'aquests pocs diners que té el Departament de Benestar Social. Nosaltres considerem que és espectacular que es pagui 1 milió de pessetes al dia de lloguer per la seu de Benestar Social. I trobem espectacular que, mentre hi ha unes mancances molt grans a nivell de places de residència o de combinacions diverses que han de portar a atendre de manera correcta els ciutadans i ciutadanes de més de seixanta-cinc anys en el nostre país, es puguin promocionar, patrocinar, donar ajuts a aspectes, campanyes, programes que són de dubtosa rendibilitat

social, com pot ser el de subvencionar 4.500 persones perquè fan les noces d'or, eh?, perquè fa cinquanta anys que s'han casat. Ja ens sembla bé que els ajudin, si poden; però, és clar, no es pot comparar la rendibilitat social que pot tenir donar uns ajuts a 4.500 parelles perquè puguin fer, doncs, una celebració perquè fa cinquanta anys que s'han casat amb el que són les necessitats insalvables per a moltes persones de tenir un lloc on puguin ser ateses de manera correcta. Per tant, tenim una discrepància en els diners que vostès inverteixen, però tenim també una discrepància important en com estan vostès invertint aquests diners dels quals disposen.

I també es pot llegir fàcilment en els pressupostos que les aportacions als ajuntaments baixen, mentre que s'incrementen d'un 95% els ajuts a acollida residencial; element en el qual nosaltres tampoc podem estar d'acord. Als municipis se'ls fa o se'ls dona una inversió de 280 milions de pessetes; això, recollit en nombre de places, representa una aportació de 2.900 pessetes, mentre que les que van directament per part de Benestar Social, que sumen un total de 4.022 milions de pessetes, tenen una subvenció per plaça de més de 3.000 pessetes. Per tant, hi ha una diferència també substancial de tracte entre el que són les places municipals i el que són les places que procedeixen de Benestar Social.

Però, per una plaça residencial, què és el que inverteix la Generalitat en conjunt? Inverteix molt menys del que s'inverteix per l'Insero o del que s'inverteix, per exemple, en el País Basc. És a dir, tampoc se'n surten en diners que aporten per a una plaça residencial: 170.000 pessetes per l'Insero, 250.000 al País Basc, 135.000 pessetes des de temps immemorial per la Generalitat de Catalunya.

Tampoc compartim la seva filosofia. És a dir, vostès tenen aquí un decret de preus públics que tota l'oposició del Parlament de Catalunya els hem demanat que el retirin, però, a més a més dels aspectes que podien ser confosos amb qüestions partidistes, també han demanat que el retirin diferents agents socials i fins i tot el Síndic de Greuges, i vostès continuen mantenint un decret de preus públics que el que diu en síntesi és: primer, que paguin els familiars, i després nosaltres ja hi entrarem. És a dir, vostès estan subsidiaritzant el paper de l'Administració, subsidiaritzant-lo fins al punt que sembla que tinguin una voluntat recaptatòria, una voluntat de guanyar diners amb el que hauria de ser un servei incontestable de l'Administració pública, que és molt preocupant. I és molt preocupant perquè vostès han intentat canviar la filosofia de l'estat del benestar –«estat», entre cometes, és clar, perquè tots sabem com ens trobem, eh?– amb relació al tema de donar els serveis adequats a les persones de més de seixanta-cinc anys.

Aquest és un servei al qual l'Administració no pot renunciar, i és un servei en el qual l'Administració s'hi ha de deixar la pell. I ens trobem que, en comptes de ser així, el nombre de llistes d'espera augmenta, tot i que vostè –i després hi entraré– hagi comentat que en alguns indrets de Catalunya enguany es reduiran, i el

nombre de persones de més de seixanta-cinc anys també augmenta, com és per tots conegut.

És a dir, no compartim l'essència dels seus criteris a l'hora de tractar tot el que fa referència al tracte de la gent gran, que entra en el tema de residències, també entraria en centres de dia, i entraria també en cases assistides, persones que van unes hores a casa de persones grans, etcètera. I aquest és un eix fonamental en el qual discrepem de la seva política, clarament neoliberal, al voltant del tracte de la gent gran.

Nosaltres els proposarem diverses coses. El primer que els volem proposar és que es deixin de barallar a banda i banda, eh? Perquè, sap què passa? Que a ningú li interessa això. O sigui, a la gent el que li interessa és que es solucionin els problemes. I llavors nosaltres veiem que vostès es gasten uns diners que més valdria que utilitzessin a solucionar places residencials o a fer major inversió en cada una d'aquestes places, vostès es gasten uns calerons a fer uns anuncis que són, no d'informe, com diu l'anunci, sinó clarament polítics. Llavors, vostès estan fent uns anuncis de posicionament polític a compte de tots, i això a tots no ens interessa. El que ens interessa és que vostès solucionin el dèficit de places residencials. I no podem entendre com, mentre vostè treu un anunci que val uns diners, com he dit abans, determinats, pot dir que no es podrà acabar amb les llistes d'espera a Barcelona; en la qual cosa no entraré en la xifra, perquè vostès mateixos s'han rectificat de 199 a 250, i nosaltres creiem que és molt superior; molt superior en base, diguem, a estudis fets, no en base al que ens ha semblat segons el dia que hem sortit i a l'hora que hem sortit de casa. Nosaltres pensem que el dèficit és molt superior al que vostès estan dient i creiem que, com a mínim, s'han de crear 4.000 places –i ho vam dir en roda de premsa– a Barcelona en els pròxims quatre anys, per poder cobrir les mancances que hi han de tractament.

Per tant, no s'emboïqui, dediqui's a solucionar el problema del tractament i acollida de les persones grans, deixin de fer guerra Pujol-Maragall, amb anuncis pagats per tots, i tothom estarà d'acord que vostè agafi, solucioni els problemes que hi han presents, i en això estarem tots d'acord. En el que no podem estar d'acord és en la seva filosofia de fons, absolutament de declinar responsabilitats des de la mateixa Administració, en una de les peces més importants que hi ha per a la consolidació de l'anomenat «estat del benestar social», i en el que no podem estar d'acord és que vostè inverteixi diners en coses de propaganda partidista.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. A la rèplica diré tot allò que no he tingut temps de dir, per bé que he parlat tan ràpid com he pogut.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques per a gent gran, especialment pel que fa referència als casals

Tal com hem dit, a continuació prendrà la paraula, per presentar la interpellació del Grup Socialista, el diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, *staff* de la Conselleria que ens acompanya avui... Després de la brillant intervenció, amb dades, del senyor Portabella, i dels documents que la senyora Marina Geli ha lliurat avui a tots els diputats que els han volgut tenir i als mitjans de comunicació, permeti'm, senyor conseller, que col·loqui la discussió en uns altres paràmetres, i permeti'm també una intimitat.

Miri, li explicaré una cosa. La primera intervenció que va fer aquest diputat en aquest Parlament va ser una pregunta oral a vostè l'any 93, des d'un escó de per aquí dalt. Jo li vaig preguntar: «Senyor conseller, què és el que passa amb aquests apartaments tutelats que s'han de fer al costat de l'Espanya Industrial, que els veïns ja fa tres anys que demanen i que vostè no hi dona solució?» La resposta que vostè em va donar, senyor conseller, va ser la mateixa que s'està donant ara a tots els problemes que estan damunt de la taula; vostè em va dir: «No s'ha fet la cessió...» I jo, en la meua rèplica, li vaig treure una carteta i un document en els quals es demostrava que la cessió s'havia fet. I després vam entrar en una picabaralla sobre si la carta que va creuar vostè epistolarment amb el senyor Truño era bona o no era bona, etcètera. I sap què va passar, senyor Comas? Que avui, de l'any 93 a avui, una cosa que s'havia demanat feia..., dos anys abans, avui encara l'estant acabant de fer: els apartaments tutelats estan moblant-se i encara no han entrat en funcionament, o hi estaran entrant aquesta setmana que ve. Veu vostè els anys que han passat? Doncs, miri, això que li acabo d'explicar és la tònica. La història es repeteix monòtonament, i triguem deu anys, vuit anys, set anys a fer allò que la gent, que el poble està demanant que es faci.

I aquesta és la seva política. La seva política són promeses dels veïns a l'aire, diners que no hi són, excuses de cessions, excuses de terrenys, excuses de permisos, documents compulsats de l'alcalde de torn, impostos, taxes, NIF de l'ajuntament... Aquesta és la seva política. I finalment, a última hora, que els metres quadrats no són els que han de ser per fer aquell equipament que cal fer.

I, clar, el seu Departament, senyor Comas, està instal·lat en la cultura del *pelotazo* o del rebot: vénen els temes, reboten, floten per l'aire i es tiren quantitat de temps flotant per l'aire. I tornen als orígens, i vostè guanya temps. I això passa any rere any de forma inexplicable. Fins que arriba una crisi. I, quan arriba la crisi, tots a córrer. Els veïns es cansen, l'ajuntament es cansa i hi diu la seva, sortim als diaris, a vostè l'esbronquen a la Festa Major de Sants, i fins i tot –miri on arriba– l'esbronquen –sí, senyor conseller– i li recullen 16.000

signatures en plena Festa Major, i li diuen que allò que s'ha de fer no ho ha fet. I sap el que fa vostè? Miri, miri, sap el que fa l'ajuntament? Diu: «Vinga, va, aquest Comas... Anem a cedir, anem a cedir als seus capricis, anem a canviar-li les coses, refem els papers una vegada més al seu gust.» I quan tot això ho tenen fet, sap què passa aleshores? Que aflora realment el problema que hi ha aquí darrere, i és que vostè no té voluntat política de fer-ho, i és que, a més a més, vostè no té diners per fer-ho. Molt bé. I què passa? Que vostè queda atrapat en la seva política, a la política del rebot, del *pelotazo*, etcètera.

I, senyor conseller, després de l'enrenou d'aquests dies, jo voldria fer-li un seguit de consideracions, per aclarir molt bé els temes.

Primera consideració, senyor Comas. Vostè s'ha negat sistemàticament, durant molts anys, a cobrir les necessitats de la ciutat de Barcelona, les necessitats que l'Ajuntament li ha exposat de forma repetida i que li ha demanat, i ho ha fet per sectarisme polític. I això es pot demostrar. Vostè, senyor Comas –permeti'm que li ho digui–, no ha superat el trauma de la seva tempestuosa estada a l'Ajuntament de Barcelona en un segon pla.

Segona consideració. Des de l'any 93, des de 1993, vostès no han fet cap residència de gent gran a Barcelona; des de l'any 93, el seu Govern no ha intervingut a Barcelona. En una ciutat que té quasi 300.000 persones majors de seixanta-cinc anys, vostè només té 447 places pròpies –pròpies. Després de divuit anys de govern, en els quals vostè ha estat el conseller *incorrupto* –perquè no l'han canviat–, *impoluto* –que no l'han tocat, que no l'han mogut de cadira–, divuit anys de govern (*rialles*), els recursos per a la gent gran tenen una mitjana inferior a la mitjana europea, i el Barcelonès i Barcelona són les comarques amb els recursos per centre de dia, per residències, per habitatges tutelats, dels més baixos de Catalunya, i, per contra –per molt que a vostè li pesi–, el Servei d'Atenció a Domicili, de competència municipal, a Barcelona dobla la mitjana de Catalunya. Són dades, senyor conseller.

Tercera consideració. A vostè li han servit, senyor conseller, en safata –en safata– deu terrenys cedits per l'Ajuntament, i no els ha acceptat, i no ha actuat, i ha exigut que li fessin els papers de nou. I sap vostè, senyor conseller? És a l'única conselleria que passen aquestes coses –a l'única. Si això passés a Sanitat, si això passés en altres conselleries, diríem: «Escolti'm, això passa a tot el Govern.» No, no, no: passa només amb vostè, senyor Comas.

Quarta consideració. Vostè ha obligat l'Ajuntament, moltes vegades, a triar ubicacions de residències de gent gran, i ells ho han acceptat; però ho han acceptat pel bé de la seva ciutat, per no perdre opcions –per no perdre opcions–, perquè val més ocellet en mà que els ocellets volant, senyor Comas.

I, molt bé, cinquena consideració: vostè, senyor Comas –i aquesta és una consideració més política–, s'ha dedicat sistemàticament a «hostigar», a molestar, a deteriorar la imatge política de la senyora Vintró i del senyor Maragall. I fins a tal punt ha arribat a aquesta ob-

sessió amb el senyor Maragall, que ens ha volgut fer veure una dicotomia entre el senyor Maragall i el senyor Clos, en la qual el senyor Clos arreglava aquelles coses intransigents que tenia el senyor Maragall. Vostè està obsessionat amb el senyor Maragall, senyor Comas (*rialles*), obsessionat; vés a saber perquè.

Sisena consideració. El seu Grup rebutja sistemàticament en aquest Parlament, any rere any, pressupost rere pressupost, els diners que s'esmercen o que demanem que s'esmercin en casals de gent gran. I a més ho han negat fins i tot a aquells que hem posat nom i cognom darrere! Hem demanat el casal del carrer Vergés, el de la Barceloneta... De tots aquests, les esmenes, les han rebutjat vostès, i suposo que li ho han consultat a vostè abans de fer-ho.

Setena consideració, i última, perquè el set és un nombre màgic. La seva forma de reaccionar, conseller, el seu estil, la seva manera d'entendre la política, la seva actitud malaltissa envers l'Ajuntament de Barcelona, cregui'm sincerament, el converteixen a vostè, avui, en l'obstacle més important, més greu, perquè hi hagi unes bones relacions institucionals. Per molt que el senyor Pujol i el senyor Clos es posin d'acord a tenir bones relacions institucionals, mentre vostè estigui al mig no seran possibles, senyor Comas. I per això demanem el seu cessament, per això li demanem que surti del mig, perquè les administracions es puguin entendre bé. Demanem la seva jubilació anticipada, com ha demanat el meu cap de grup, i ho demanem pel bé de la ciutat, pel bé de Catalunya, pel bé de la gent gran.

Miri, senyor conseller, vostè, fa un parell d'anys, va estar a la corda fluixa, tenia data de caducitat. Vostè va agitar les coses, va agitar allò que vostè sap agitar i sap finançar, i a vostè l'han embolicat d'una altra manera; però vostè és el mateix producte, vostè és el mateix conseller Comas, embolicat d'una altra manera. I, al nostre entendre, vostè, senyor Comas, no és utilitzable en aquests moments com a conseller de Benestar Social.

I arribem al moment àlgid, l'apoteosi rococó del Comas, l'anunci –anunci pagat a tots els diaris, als diaris de major tirada de Barcelona–, l'última perla del conseller Comas: un anunci pagat amb diners públics, un anunci pagat que «posa a caldo» les altres administracions, que «posa a caldo» un alcalde, que «posa a caldo» altres..., que critica altres partits polítics i que «posa a caldo», sobretot, el futur president de la Generalitat de Catalunya; també el «posa a caldo». (*Fora remor de veus.*) Ho sentiu? *Luego cabalgamos. (Rialles.)*

Miri, senyor Comas, quan un governant ha de recórrer a diners públics per suplir la seva incapacitat de comunicació, d'explicació, de credibilitat, és que està acabat, està *kaputt*. Quan un governant s'ha d'anunciar amb lletres de motlle als diaris, és que les seves raons no tenen força. Ja pot tenir el millor cap de gabinet del món, el millor cap de premsa del món: si ha de pagar un anunci, és que aquesta gent ja no poden fer res amb vostè, senyor Comas. Faci-s'ho mirar –faci-s'ho mirar.

Quan això es fa amb diners públics –i ara ja parlem d'una manera encara més seriosa que abans–, l'ètica

obliga a rectificar i a pagar de les arqués del seu partit allò que ha fet servir per a fins partidistes. Per tant, paguin, tornin els diners, i després podrem seguir parlant, en un altre ordre de coses. Quan un president de la Generalitat permet que vostè faci això, i no diu res, i diu que està bé, és que aquest president de la Generalitat està espantat, és que no governa, és que no mana, perquè el que vostè ha fet es mereixia la reprovació del president de la Generalitat. Quan la magnitud de l'embolic arriba a una situació tan gran, tan important, que reclama...

El president

Senyor Ferran, senyor Ferran, acabi...

El Sr. Ferran i Serafini

Acabo de seguida, senyor president.

El president

...acabi, perquè ja tindrà el torn de rèplica.

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, senyor. Quan reclama la resolució d'un consell nacional del seu partit perquè li doni suport, és que vostès estan molt tocats.

Per tant, senyor conseller, volem que reconegui que ha obrat malament, volem que tornin—que tornin—els diners de l'anunci a la Conselleria, volem que el Govern rectifiqui la seva erràtica política social, que s'ocupi de veritat de la gent gran, que reorienti la política de relacions institucionals, i després... Ja en parlarem a la rèplica.

Gràcies, senyor president.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Silenci. Té la paraula l'honorable senyor conseller de Benestar Social, senyor Antoni Comas.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyors diputats interpellants, en el darrer trimestre, encara no fa quatre mesos—si la memòria no em falla—, vaig comparèixer a petició pròpia a la Comissió de Política Social del Parlament per parlar de la política assistencial a la gent gran. Ningú em va rebatre les dades, perquè eren objectives; repassin-les en el *Diari de Sessions*.

Ara, ahir, es va parlar d'altres dades, que jo he vist als mitjans de comunicació d'avui—dades que no són noves; vostès ja les van presentar el març del 98, són les mateixes—, que són falses. I, per tant, com que són falses i aquí no em dona temps..., ja els dic que demà demanaré una altra compareixença a la Comissió de Política Social; si convé, la farem cada setmana, però demanaré també una altra compareixença per dialogar sobre aquestes dades i sobre aquests aspectes de políti-

ca general, perquè en vint minuts, amb la sèrie de coses que vostès han plantejat, no hi ha possibilitat de fer-ho ara. *(Remor de veus.)*

Abans ja he dit... Anem a veure si hi ha una mica de silenci... Avui toca parlar d'una cosa, fonamentalment. Per cert, vostès han utilitzat, senyor representant del Grup Socialista, tota una argumentació que no feia referència a la interpellació que el mes d'octubre vostès havien presentat; aquella parlava de casals de la gent gran, i vostè ni n'ha parlat, ni un moment. Per tant, molt bé, jo venia aquí preparat per parlar dels casals de la gent gran; en parlarem un altre dia, si vostès volen. Però el fet és que avui hem de parlar d'una qüestió, perquè s'han fet imputacions greus: se m'ha insultat, se m'ha amenaçat, s'han dit coses que no eren veritat, i en vull parlar—i en vull parlar—, tinc tot el dret de parlar-ne en aquest Parlament, en vull parlar. I per tant, jo ja els faig una afirmació: els invito, els demano—emprin la paraula que vostès vulguin—que diguin una sola afirmació meva en aquests dies que no sigui veritat, una de sola, una de sola, diguin-me-la; tot el que jo he dit és veritat i és comprovat; al contrari del que vostès han dit, que cap de les coses s'aguanta per si mateixa. Per tant, jo vull que quedin clares unes afirmacions que han conculcat la veritat que han fet alguns partits—concretament, el Partit Socialista—afectats en aquesta qüestió; per tant, en parlarem.

I ja els dic que jo mantinc la compareixença per parlar dels afers de la ciutat de Barcelona que jo vaig demanar a la Comissió de Política Social del Parlament; la mantinc perquè en vull parlar, perquè vull que quedi clar qui diu la veritat, qui no la diu, de qui són responsabilitats les coses i de qui no en són; vull que quedi clar i, per tant, en parlem avui i, sobretot, en parlarem a la Comissió de Política Social, que tindrem més temps. Perquè d'això, sobretot, se n'ha de parlar en un marc lògic, en un marc que realment hi hagi temps.

Perquè, és clar, hi han uns culpables molt clars, molts inqüestionats, en la situació que hi ha a Barcelona, és molt clar. I això es vol amagar. I sense cortines de fum, que potser en algun moment poden qüestionar la realitat, però a la llarga no ho aconseguiran. Com deia en Washington, George Washington, es podrà enganyar a molts durant poc temps, es podrà enganyar a pocs durant molt temps, però no es podrà enganyar a molts durant molt temps, i vostès no ho faran, això, no ho faran. Per tant, jo em proposo parlar-ne tant com faci falta perquè aquesta situació es vegi clara, perquè n'hi ha prou, perquè ja n'hi ha prou.

Després parlarem dels terrenys. Ahir mateix el senyor Nadal, president del grup municipal que s'ha dedicat continuament i reiteradament a referir-se a la meua persona, de sempre, en situacions que em sembla que són penoses, deia que ens havien donat terrenys. No és veritat. Quins? Cap, fins ara. Que em diguin quins terrenys. Això és el que se m'ha de dir; tot l'altre és foc d'artificis. Perquè cal començar afirmant que, si l'Ajuntament de Barcelona no hagués eliminat el 53% de les places que tenia la ciutat de Barcelona fa set anys, avui no hi hauria llista d'espera. Agafin vostès les mateixes dades que figuren en aquesta revista, *Anuari estadístic de la ciutat de Barcelona*, i veuran que de 410 places

que tenia l'Ajuntament pròpies l'any 88, ara en té 196; han eliminat el 53% de places, i en això els ha acompanyat, per cert, la Diputació de Barcelona, que també ara ha eliminat places, ha passat de 392 places a 277, és a dir un 33%, a les Llars Mundet, en aquests anys. I això és important perquè això no només és criticable políticament i socialment: és que a més no és legal; repassin la normativa i veuran que això no és legal. No em dona a mi temps ara d'entrar en aquest aspecte de la normativa i no m'hi vull entretenir, però en parlarem en la compareixença que jo demanaré demà. (*Remor de veus.*)

Ara, què ha passat, doncs, a la ciutat de Barcelona, a part d'aquest fet gravíssim d'eliminar places residencials municipals, que –ja dic– des d'un punt de vista legal no era correcte? Què ha passat? Miri, fins l'any 93 les condicions en les quals ens cedien els terrenys deien només: «La Generalitat deberá» –ho diu en castellà, l'Ajuntament de Barcelona– «realizar las obras y poner en funcionamiento el centro en el plazo máximo de cuatro años»; això és el que deia; no donava cap altre termini. I ja que vostè m'ha tret, per si me'n descuido, allò de l'Espanya Industrial, li he de dir que revisi...

El president

Guardin silenci, si us plau, per respecte a l'orador.

El conseller de Benestar Social

...revisi la cessió, i veurà que diu: «per a qualsevol equipament d'atenció a la gent gran, residència, centre de dia, habitatges tutelats». El que volia fer l'Ajuntament en aquest terreny era una residència, que no hi cabia, i, per tant, hi han hagut moltes converses durant molt de temps fins que es va arribar que s'havien de fer els habitatges tutelats i el centre de dia que està en funcionament, si vostè no ho sap, no s'està aprovant, sinó que en aquests moments està en funcionament.

Bé, això és el que fins l'any 93 es donava, quatre anys. Però després va venir una situació incomprensible per la qual el consistori, presidit pel senyor Maragall –és correcte dit així? Molt bé–, doncs, aleshores va canviar les condicions, i aleshores se'ns donaven els terrenys dient que l'extinció del dret que se'ns donava «per l'incompliment de l'obligació de presentar el projecte de construcció en el termini de sis mesos des de la notificació del present acord municipal...» Aquestes condicions..., i això ho pregunto, ho he preguntat moltes vegades, i tothom m'ha donat la mateixa resposta: això no és complible. No es pot fer en sis mesos signar l'escriptura, posar al concurs el projecte –no es pot fer en sis mesos, tot això– i adjudicar el projecte i fer el projecte; això no és complible. I això que tothom..., que és una tècnica, no és una cosa política, tothom ho va veure clar, menys, evidentment, el senyor Maragall, al qual jo em vaig adreçar per escrit, de paraula, en multitud d'ocasions; no ho va voler veure. Per què? No ho puc contestar, jo. Era un caprici del senyor Maragall? Era la voluntat d'obrir un conflicte social? Ho ha de dir ell. Però el que sí que és cert és que això ha portat un greu perjudici als ciutadans de Barcelona i que n'és responsable. Perquè, algú pot fer residències en condicions d'impossible compliment? Pregunto. Qualsevol de vos-

tès pot fer qualsevol cosa en condicions d'impossible compliment? I això és una condició d'impossible compliment. Ja no menciono el fet, absolutament incomprensible, que no es volia pagar o donar la subvenció, que ho fan tots els ajuntaments de Catalunya de tots els signes polítics, de cara a les taxes per a fer equipaments socials, però això ja no ho trec. Aquesta és una qüestió que és així i no és d'una altra manera, encara que vostès s'hi entestin, encara que després diguin tot el conjunt de coses que després assenyalaré. Per tant, això és així, senyores i senyors diputats.

Ve l'any 98; entra el senyor Clos d'alcalde; el vaig a veure, li demano hora i li dic: «Mira, tenim aquest problema i l'hem de resoldre perquè això no és complible.» Ell ho veu i en modifica les condicions, no per complaure'ns a nosaltres, sinó perquè, algú de vostès pot dir que aquestes condicions del senyor Maragall –o el seu equip, o qui sigui, però que ell no va voler rectificar– eren complibles? Ell ho rectifica, això és una rectificació, i només rectifica qui s'equivoca –només rectifica qui s'equivoca. I ho rectifica com ho havíem demanat. I li diem: «Molt bé, cedeixi vostè els terrenys per als quatre equipaments que podem fer aquest any.» I ell escull els terrenys dins de la llista de set –hi ha una carta del senyor Maragall que els puntualitza, que, si em donés temps, la llegiria–, de set terrenys que deien que teníem a la nostra disposició; quatre terrenys. Després resulta que, després de signar això, no els tenien en regla; n'hi ha un que ni avui, i diuen que l'any 2000 el tindran en regla. Per què els escollien? I, si no els tenien en regla, per què diuen que ens els oferien, no ara, quan vam signar això, sinó en el seu temps? No ho veuen, que això no casa? I resulta que, quan sorgeix aquest problema, al cap de tres dies ens donen el primer, el de la Barceloneta, i el 3 de febrer ens donen –que espero que sigui correcte segons el Patrimoni; per a nosaltres ho és, per al Departament ho és– el de la Trinitat, el de Nou Barris i el de la Prosperitat. I el quart ningú ho sap; diuen que l'any que ve, perquè encara s'ha d'expropiar.

Bé, aquesta és la realitat, i com que això és així, és tan clar que és així, quan surt aquest problema s'ha d'amagar aquesta situació, perquè és molt greu que la ciutat de Barcelona hagi eliminat places pel seu compte, la Diputació també hagi eliminat places, no hagi deixat fer els geriàtrics, i aleshores comencen els jocs dels disbarats dient que havíem cedit..., s'ha dit set, s'ha dit vuit, s'ha dit nou, s'ha dit dotze terrenys; cap, excepte aquests tres –i encara ara– i un quart per a l'any que ve. Aquesta és la realitat. Es diu que no teníem diners. Com ho asseguren vostès, que no teníem diners? Ahir no van llegir els diaris, ahir? Ahir no varen veure –ja que posa el pressupost–, ahir no varen veure, ahir, que del Govern de l'Estat, del que ens pertoca del Govern de l'Estat, a Catalunya li pertocava em sembla que eren 3.400 milions de pessetes –em sembla–, ahir, van posar els diaris? Això en gran part no està en el pressupost de la Generalitat, com tampoc hi són tots els convenis que podem fer amb la Fundación Once, que farem amb la Fundación Once, que farem amb la Fundació de Caixes, que farem amb la Fundació de la Caixa, el de l'EAJA o el que podem fer a través de GISA. Per què ho diuen, això?

Hi ha algú que ha dit una cosa pitjor: que jo treballo amb documents falsos. Bé, no hi vull entrar més, en aquest tema; en aquest tema hauria de ser jo molt dur. Que fem obstruccionisme amb dades contínues... Escolti, hi ha una normativa. La normativa, per a qui es fa? Per a les organitzacions privades que tenen dos funcionaris o per a tothom? També l'Ajuntament de Barcelona ho ha de complir. O no? Per què? Hi ha alcaldes, aquí, de les seves files, que estan aquí en aquests moments, que ho compleixen, i aquí jo tinc, per exemple, el carnet d'identitat de tots ells, que l'han presentat, cosa que no hem demanat a l'alcalde de Barcelona; no li hem demanat, contràriament al que es digui. Una cosa és una circular d'una funcionària que diu el que diu la normativa i una altra cosa és el que diu el secretari general del Departament –el secretari general del Departament–, que diu el que fa falta, i això no hi és. I ara, quan hem presentat aquests tres solars, no l'hi hem demanat; no l'ha enviat, no l'hi hem demanat, la qual cosa no sé si és correcta, perquè, si se li ha demanat a la senyora Manuela De Madre, també se li havia de demanar al senyor Clos, i, si se li ha demanat al senyor Francesc Baltasar, també se li hauria de demanar al senyor Clos; però no ho hem fet, que resti clar.

Per tant, jo entenc que, ja que vostès parlen tant de responsabilitats polítiques, aquí n'hi ha, de responsabilitats polítiques. I no per part del conseller que els està parlant, no, que estic disposat a assumir totes les que em poguessin pertocar: per part del senyor Maragall, per part del senyor Clos, tenen responsabilitats polítiques d'haver arribat a aquesta situació. No les tinc jo, que no podia fer res ni per evitar (*remor de veus*), ni per evitar... Suposo que això és el Parlament de Catalunya, suposo, i que podem parlar amb llibertat, suposo... Bé, doncs, aleshores jo no podia fer per evitar l'eliminació de places que ha perdut la ciutat de Barcelona per l'Ajuntament i per la Diputació, i no podia construir residències en condicions d'impossible compliment. Aquesta és la realitat.

I aleshores vostès van repetint això, i sempre, com que no volen que surti això, volen llançar cortines de fum. I ahir va ser el senyor Nadal, que va dir que en teníem no sé quants, quan no és veritat, i és cada dia tota una sèrie de qüestions que vostès esmenten. I la realitat és tossuda; escoltin, la realitat és molt tossuda, i és la que és. Vostès rebatin aquests arguments, no es dediquin a llançar aspectes que no tenen res a veure, no? I a vostès els molesta molt que jo digui –i tinc tot el dret de dir-ho, perquè és veritat– que el senyor Maragall, a més a més, no té cap sensibilitat social. Això ho vaig dir moltes vegades amb fets concrets, i torno a repetir el que ell va declarar a *La Vanguardia* el 4 de juliol del 95 –és la segona o tercera vegada que ho repeteixo, però és que cau a compte–, diu: «La patronal catalana y todo el mundo saben que, si no hay un recorte social, no habrá manera: aumentará el desequilibrio y la recesión. Y esto lo ve todo el mundo menos Pujol.» Bé, aquest és el senyor Maragall; què volen fer-hi? Ho diu ell, no ho he dit jo, i aquesta és la pura realitat; no ho podem fer d'altra manera.

Parlen vostès de l'anunci. Parlem-ne, parlem-ne. He de dir de passada, que ara ho veig aquí, que el que no hi ha

dret és que, quan portem tants dies amb això i el senyor alcalde té l'obligació de saber els terrenys que ens ha cedit i que no ens ha cedit, el 3 de febrer diu a un veí –ho publica també *La Vanguardia*–, diu: «Ya ve, nosotros damos solares y ellos...» Això no ho pot dir l'alcalde, perquè sap que no és veritat i que no diu la veritat. Què diu? La mentida (*remor de veus*), que és això –que és això. Motius del *Benestar Social* informa. Els fets reals, on és el punt neuràlgic de la problemàtica que comentem, és el que jo he esmentat. I aleshores, a través de tota aquesta faramalla que vostès saben fer molt bé –ho he dit sempre, ho deia quan estava a l'Ajuntament de Barcelona, que no en tinc cap mena de record nostàlgic ni de cap mena; vaig fer el que havia de fer, almenys n'estic convençut–, aleshores vostès intenten llançar una faramalla per ofegar la realitat. I he de confessar que ho aconsegueixen, en ocasions, perquè a base de dir coses que no es comproven, a base de dir aspectes secundaris, que no són certs, com tot el que he assenyalat –com tot el que he assenyalat–, que havíem rebutjat esmenes al pressupost –també se m'ha dit ara– per no construir residències... Senyor Ferran, vostè això no ho pot dir (*veus de fons*), perquè... Esper! Això no ho poden dir, vostès, perquè, això, també hi ha alguns alcaldes que aquí, fins i tot, ho van dient, i no és cert. Vostès saben que no hi ha cap partida nominal, cap partida nominal per a cap inversió a fer durant l'any en què s'aproven els pressupostos següents. Per què? –del Departament de Benestar Social–, per què? (*veus de fons*) –no, ara m'hi referiré–, per què?, per què? Perquè, aleshores, si surt qualsevol problema urbanístic, qualsevol problema de cap mena i hi ha una cosa nominal, es perden els diners. I, quan el Partit Popular va presentar unes esmenes –que es van acceptar, evidentment– (*remor de veus*), eren esmenes sense..., eren esmenes sense...

El president

Faran el favor de guardar silenci?

El conseller de Benestar Social

...sense cap quantitat pressupostària, deixant l'obligació de fer això, perquè, si s'afectés una quantitat pressupostària i després no es pogués fer per qualsevol cosa, perdríem aquells diners. És o no és? Aleshores, no es pot dir, com algun il·lustre diputat i alcalde ha dit en plens (*veus de fons*) –això és cert, això és cert...

El president

Silenci!

El conseller de Benestar Social

Això és cert, això és cert... Això és cert! Repassin, vostès, les esmenes que es van presentar i que es van aprovar. Per tant, hi ha el compromís de fer-ho, però no està afectada cap partida. Aquesta és la realitat.

Per tant, quan es va crear tota aquesta qüestió, hi havia una gran desinformació als ciutadans, i jo crec que és no només un dret del conseller que els parla, sinó que és una obligació del conseller que els parla, perquè és

7456

un dret dels ciutadans cercar la informació a la qual ells tenen dret; per això ho varem fer.

Si vostès volen trobar exemples incorrectes, en podem trobar. Recorden aquell anunci del senyor Maragall –en el qual dividia la plaça de Sant Jaume en dos trossos– que deia que uns volien una Catalunya i els altres...? El recorden, aquell anunci? Va ser pagat amb fons públics, i va ser ben electoral.

Aquí tenen un sobre que un militant de vostès m'ha entregat –perquè n'està avergonyit–, perquè aquí va rebre una felicitació de Nadal, on hi havia una felicitació del PSC de Sant Martí –molt bé!–, i després, també, una felicitació del regidor del districte, amb segell de l'Ajuntament de Barcelona. Això és fer electoralisme i això és fer quelcom incorrecte amb fons públics. (*Rialles.*) Això és incorrecte!

O vostès tenen aquest diari de Sant Andreu de la Barca, en què hi ha quatre planes d'atac a la Generalitat –això sí que és atac. També diu: «L'Ajuntament informa»..., però atac a la Generalitat, i, per tant, ho fan. I, per tant, oh!, la gran..., la gran..., la gran paellada, *fideuà* marinera, amb allioli i sangria, que vostès portaven diumenge passat. (*Remor de veus.*)

Si volen, en podem parlar, perquè tenim més, més... Però el conseller que els parla va fer el que havia de fer –va fer el que havia de fer–, i ho tornaré a fer sempre que cregui que el ciutadà ha d'estar informat i no se l'ha informat correctament, per tota una faramalla de qüestions que han sorgit.

Veig que se m'ha exhaurit el temps; després insistiré en alguns temes que se m'han dit i que no he pogut tractar, i, de qualsevol manera, tinguin per segur que en seguirem parlant, d'això. Jo no ho deixaré. Vull que resplendeixi la veritat, perquè vostès no han actuat amb correcció, i, per tant, d'això, en parlarem a la Comissió de Política Social, tantes vegades com faci falta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té, en primer lloc, la paraula... Em demana la paraula el senyor Nadal. Per què me la demana?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Per reiterades al·lusions a la meua persona, com a diputat i alcalde.

El president

Un minut per al·lusions.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

No hi ha cap altre conseller del Govern de la Generalitat que hagi plantejat les relacions interinstitucionals en termes de veritat i mentida, i no és admissible que el conseller de Benestar Social tracti de mentider cap alcalde –inclòs el que els parla–, com no és admissible, naturalment, que cap alcalde tracti de mentider cap conseller. Però l'únic –l'únic– que reiteradament ha utilitzat la paraula «mentider», dedicada a tot tipus d'al-

caldes, l'únic, dels diferents governs que jo he conegut, ha sigut el conseller de Benestar Social, senyor Antoni Comas, el qual, per altra banda, és l'únic –l'únic– que té problemes no amb l'Ajuntament de Barcelona, amb tots els ajuntaments de Catalunya, pel que fa a les cessions de terrenys.

No hi ha cap normativa que expliciti que els ajuntaments *hagin de cedir* els terrenys per als centres d'assistència primària...

El president

Cenyeixi's a les al·lusions.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Acabo... Els terrenys per als instituts d'ensenyament secundari, i els terrenys per a les residències. No hi ha cap normativa que hi obligui, i, malgrat tot, l'única Administració de tota l'Administració autonòmica que planteja problemes als ajuntaments és la Conselleria de Benestar Social, i mai la Direcció General de Patrimoni de la Conselleria d'Economia i Finances. I alguna cosa sospitosa deu haver-hi perquè la «bronca» i el conflicte siguin sempre només amb la Conselleria del senyor Comas. (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau. El diputat senyor Portabella té el seu torn de rèplica, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, havent sobreviscut en el meu escó en el pim-pam-pum, en què hi ha hagut declaracions i contradecaracions, i manifestacions i contramanifestacions, el que està ben clar és que no és acceptable que hi hagi una situació de dèficit permanent, per disputes institucionals i polítiques, de tractament de les persones grans. Això és el que no és acceptable –això és el que no és acceptable. I no és acceptable que, per una banda, hi hagi una judicialització d'un cas polític i que per l'altra banda hi hagi un ús partidista dels recursos públics. Això és el que no és acceptable, això és el que no soluciona res i això és el que no serveix per a res. Això és el que produeix cansament i això és el que fa que hi hagi una situació de dèficit permanent en el tracte de les persones grans.

Els poders públics han de garantir que no existeixi una discriminació de base econòmica per a l'accés de places per a persones grans, i això és el que no passa amb la política actual del Govern de la Generalitat, i no passa perquè, en el conjunt del territori, un 36% són residències públiques, places públiques, i un 64%, privades.

I, senyor conseller, vostè sempre ha tingut problemes amb els ajuntaments, és veritat –per cert, els alcaldes d'Esquerra Republicana de Catalunya els defensem, els diputats d'Esquerra Republicana de Catalunya; no cal que ningú ens els defensi, ja en sabem nosaltres sols–, però, sap què passa a l'Ajuntament de Barcelona o a la ciutat de Barcelona? Que el públic baixa al 12%, en

comptes del 36% de mitjana que hi ha al conjunt del territori. I sap amb quant contribueixen vostès a aquest 12%? Doncs, aproximadament, amb la meitat. I això és contrastable! I aquestes dades no són discutibles, perquè es troben a tot arreu, igual que les dades que jo els he donat; són totes de pressupostos, estan publicades i es poden discutir quan vulguin. Perquè només hem d'agafar, fer fotocòpia dels pressupostos i discutir-les. Totes les dades són de pressupostos, i vostè –i ho ha dit abans– és l'únic Departament, l'únic Departament que no té annex d'inversions –a excepció d'enguany–, en què hi havia una inversió real en equipaments socials que era zero.

Evidentment que després feien coses, evidentment! Però, què passa? Que vostè ho decidia. I ho decidia en funció de què? En funció de com està el tema aquest d'aquí, d'aquesta associació de veïns, d'aquest barri, a veure si s'han portat bé, eh? Decideix vostè, no en funció d'un caràcter i un criteri polític, sinó en funció d'una conveniència política. I no poden arribar a confondre fins a aquest extrem el que és el govern d'un país i el govern d'un partit. I vostè ho ha confós reiteradament. Per això, fins a aquest any, no hi havia annex d'inversions, i la inversió real en equipaments era de zero pessetes. Vostè, després, feia i desfeia en funció, no dels interessos del país, sinó dels seus.

I continuem parlant de dades i continuem parlant de..., de dades, no en parlaré més, perquè si no acabaré no podent dir res més, però continuem parlant de veracitats.

Miri, vostè, el 8 de gener, va fer una roda de premsa en què va dir que l'oposició no tenia interès a fer un debat de política social, i això és estrictament fals! Fa mesos que tenim aturat, diferents membres o grups proposants de l'oposició, un debat monogràfic sobre política social, que va quedar desencallat finalment en l'última Junta de Portaveus, de principis del mes de febrer. Però l'oposició fa mesos que estem reclamant que hi hagi un debat monogràfic sobre això! Doncs, no digui que l'oposició del Parlament de Catalunya no vol que hi hagi debat! Però si cada vegada que hi ha Junta de Portaveus sortim i reclamem que es faci aquest debat! Com es pot arribar a un grau de confusió tal, en què el que s'acaba dient és el contrari del que passa?

En definitiva, vostès utilitzen uns conceptes absolutament arbitraris a l'hora de decidir on fan les inversions i on les deixen de fer. Vostès agafen i fan una política maniquea, de bons i de dolents, i no hi ha ni bons, bons bons, ni dolents, dolents dolents. (*Remor de veus.*) Fan una política que no s'ajusta a les necessitats socials, a la realitat social i a la manera de solucionar les coses. I així estem: estem sense temps, però estem amb el tema del tracte a les persones grans per solucionar. I fa molts anys, d'això, i ja s'hauria de posar fil a l'agulla, deixar-se de picabaralles institucionals i polítiques, i preocupar-se del que a la gent li interessa, que és que se li solucionin les seves circumstàncies. I assegurar, per sobre de tot, que no hi haurà discriminació...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps de rèplica.

El Sr. Portabella i Calvete

...discriminació econòmica, en una cosa tan important com és donar un bon servei a les persones de més de seixanta-cinc anys, i que, a més a més, cada vegada anirà augmentant. A Barcelona, ara, actualment, més del 20%, o aproximadament el 20%, ja té més de seixanta-cinc anys, i això continuarà pujant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Es fa difícil contestar el conseller Comas en cinc minuts, una intervenció que ha gaudit de vint minuts, de forma ininterrompuda.

Miri, jo, senyor Comas, li diria simplement una cosa... Algun company d'escó em deia: «Sembla mentida que el conseller Comas..., sembla que no conegui la llei, la pròpia llei en què ell va estar participant», pel tema de les responsabilitats administratives que té cadascú. I jo no vull aquí reeditar la polèmica de fa mesos i mesos i mesos, i les xifres i les cessions de terrenys que ens està posant damunt la taula vostè, enfrontat amb l'Ajuntament de Barcelona. No, perquè aquí no és el lloc de reeditar si els papers estan ben fets o mal fets. Estem parlant de política.

I, vostè, quan arriba aquí i em diu: «Jo no vinc preparat, jo no vinc preparat...», i després em treu tots els fulletons de parcs i jardins, de paelles i totes aquestes coses, em quedo astorat. I llavors penso que vostè té una concepció d'aquest Parlament com si fos el de *la señorita Pepis*. Vostè vol que aquí parlem del petit terrenyet entrat o no entrat, entregat o no entregat, el paper fet o no fet. Doncs, no, senyor Comas, aquí no venim a parlar d'això; aquí venim a parlar del que està sortint cada dia en aquests moments als mitjans de comunicació: la preocupació social, el debat polític que hi ha en aquests moments, i vostè no es faci l'innocent i no digui que no es pensa que anem a parlar d'això que estem parlant. I volem parlar del tema de l'anunci, i volem parlar de l'estil de fer política del conseller Comas respecte a les administracions, en general; no sols amb l'Ajuntament de Barcelona, sinó també amb tot Catalunya, amb tots els ajuntaments de Catalunya: amb el de l'Hospitalet, amb el de Santa Coloma, amb el de Lleida, etcètera. D'això és del que volem parlar!

I li diem que vostè té un mal estil. I jo, miri, no m'agrada simplement dir que vostè té un mal estil, que té un estil agre –perquè podria ser una qüestió absolutament subjectiva meva–, no, no, jo li vull demostrar, per escrit, que vostè té un mal estil, i li demostraré que el té no sols amb els diputats i amb les altres administracions, sinó amb els ciutadans normals i corrents. I ara li llegiré, simplement, un trosset de la carta que vostè ha adreçat com a conseller –com a conseller– a la Coordinadora d'Entitats de Sants, Hostafrancs, la Bordeta, que reuneix –com vostè sap molt bé– moltes entitats

7458

d'aquesta ciutat, i miri el que els diu a baix de tot, subratllat per si després ho vol comprovar: «Dels fets que vostès insisteixen a obviar, és més, el caire d'algunes iniciatives que estan adoptant demostren sectarisme i partidisme.» Vostè diu a la Coordinadora d'Entitats que són sectaris, que són partidistes, i pensí que en aquesta Coordinadora hi ha gent de la seva formació política, de la seva coalició. Els està dient sectaris i partidistes. Aquest és el to d'un conseller de la Generalitat amb el moviment cívic, amb el moviment associatiu de Catalunya?, aquest és el to? Permeti'm que continuï.

Després «posa a caldo» el regidor –el regidor– i després «posa a caldo» un diputat al Parlament de Catalunya –*para más señas*, Joan Ferran; no el diu pel nom–, i diu: «I què dir del diputat del Parlament de Catalunya del mateix partit polític que governa l'Ajuntament de Barcelona? És molt fàcil adquirir compromisos que després no està obligat a complir. Resulta lamentable i inaudít aquest comportament allunyat de qualsevol concepció ètica de la política.» M'està dient que jo no tinc ètica de la política. Sap el que vaig fer jo, senyor Comas? Vaig a una reunió de la Coordinadora, vaig anar a veure els veïns i els vaig dir: «Vostès no s'amoïnin, que jo en els pressupostos d'aquest any faré menció específica del casal del carrer Enric Vergés.» Això és no tenir un concepte ètic de la política? Això és ser un diputat de carrer preocupat pels problemes dels ciutadans de Catalunya. Ho entén, senyor Comas?

Més coses. Vostè no es queda solament aquí, no es queda sols amb el Grup Socialista, vostè arriba fins i tot a esmentar la senyora Mayol de forma indirecta, quan un paràgraf més endarrere li diu: «És l'exponent més clar del que s'anomena oportunisme polític» –Imma, oportunista política. «És conegut que qui signa la carta es presenta com a cap de llista en les properes eleccions municipals a l'Ajuntament de Barcelona»: la senyora Imma Mayol. Bé, escolti'm, senyor Comas, moviments cívics, oposició de tot tipus –Socialista, Iniciativa per Catalunya–, tothom, tothom està astorat. I, miri, això és un estil de fer política que no va, això és un estil de fer política que fa molt difícil les relacions entre les administracions, fa difícil el diàleg, fa difícil l'entesa i fa difícil que a la Comissió de Política Social es parli de cessions de terrenys, molt difícil.

Però li diré l'última. Vostè em diu: «Oh!, és que no ens donen terrenys», i jo li dic: «Oh!, és que altres conselleries amb una quarta part de les exigències que vostè posa ja estan fent les obres, ja estan fent els serveis, ja estan fent els projectes.» I jo penso que vostè no ha sigut mai igual d'exigent davant de les coses, perquè vostè va ser capaç en un mes, en un sol més, d'avaluar un préstec de 69 milions de pessetes en una operació a Sant Pere de Torelló –i això ho va fer en un sol mes–, i vostè va ser capaç de vendre uns terrenys d'un ajuntament amb unes obres que no s'han tornat a fer, en un sol mes, i després un paper de l'Ajuntament de Barcelona es capaç, vostè, de tenir-lo donant voltes cinc anys. Aquí és on hi ha el contrast entre la diligència i l'exigència.

I per acabar, perquè el temps s'ha acabat, senyor conseller, insistir: vostè ha de plegar, vostè ha de plegar, vostè no ho fa bé, vostè és l'expressió juràssica (*remor*

de veus) del Govern de Catalunya. Ho sento, sento dir-li-ho així: vostè és anacrònic, vostè no està a l'alçada dels temps, amb vostè és difícil negociar...

El president

Ha consumit el seu temps de rèplica, senyor diputat.

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, senyor president. Deixi que m'acomodi simplement del senyor conseller, perquè sé que ara ell tindrà deu minuts per replicar una rèplica de cinc minuts. I dir-li que aquests mateixos del seu partit que firmaven fa pocs dies un document per donar-li suport i resolució són també aquells mateixos, alguns d'ells, que a finals del mes de desembre filtraven a *La Vanguardia* que era necessari acabar amb cinc consellers del Govern de la Generalitat, perquè ho estaven fent malament, i vostè era un d'aquests cinc, i un d'aquests senyors ara s'està trencant la cara per vostè.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, miri, senyor Nadal, jo no acostumo a dir que ningú és mentider, només he dit que no s'ha dit la veritat (*remor de veus*), i si se m'ha escapat, i si se m'ha escapat alguna afirmació d'aquestes, no daixò... Jo li llegiré..., llegeixi el *Diari de Sessions* del 18 de març del 93, que allà es recollien tots els insults que s'havien dirigit a la meua persona, alguns d'ells de vostè: *político bananero*, immoral, conseller maligne, indigne, filibuster, que comprava vots i actuava com un cacic, personatge de l'Espanya negra, Goebbels, franquista... Però ja després, dintre d'aquest any, vostè mateix, segons publica un diari, em va dir ignorant i pocavergonya. I un altre diputat que està en aquest hemicicle del seu partit em va dir irresponsable, mentider, autoritari i antidemocràtic. Bé, això està al *Diari de Sessions*, recollit als mitjans de comunicació, i en un diari nacional que va recollir aquestes qüestions; només per assenyalar-ho, no?

Parlem, perquè n'han parlat tots dos –després entraré a fer un aspecte diferent del d'Esquerra Republicana, del diputat Portabella, del diputat Ferran–, del cas de Sants. I aleshores jo he de dir al senyor Ferran que ell ha llegit un paràgraf..., un paràgraf de qualsevol carta no té sentit si no és en el conjunt del conjunt de la carta i en el conjunt de tot el que..., de les converses que s'han tingut, personals, en assemblees, que he tingut jo personalment amb aquests veïns; per tant, doncs, ho podem deixar. Però el fet és que aquí s'ha intentat..., és un dels casos que va generar aquesta polèmica, desgraciada, o aquestes controvèrsies de què estem parlant. I és que el terreny d'Enric Vergés mai ha estat considerat per l'Ajuntament de Barcelona com un terreny per poder-

hi fer una residència; hi ha una carta de la directora del Programa de residències, del 3 de juliol del 95, que diu: «Referent al destí dels drets de superfície, la superfície que correspon a Vergés, de 635 metres quadrats, no permet la construcció d'una residència assistida»; això és el que diu. Però és que, a més, quan es va posar a disposició aquest terreny, que no vàrem poder acceptar per les raons que ja els he esmentat i que no reitero, deia, l'Ajuntament ens el cedia per a la construcció d'apartaments tutelats per a gent gran que després s'han fet a l'Espanya Industrial. Per tant, aquesta és la realitat; mai... I quan jo ho vaig criticar, tant a l'illustre diputat Nadal com a la il·lustre diputada Mayol, és perquè ells m'han fet una crítica, fins i tot van dir aquell acudit del Gila, etcètera, sense haver-se llegit aquesta qüestió. Mai han estat aquests terrenys cedits per fer una residència assistida, perquè no hi cap. I, aleshores, prova d'això és que, quan s'ha parlat amb seriositat d'això, ara n'ha sortit un altre, de terreny, que s'ha d'expropiar, que no sé quan el tindrem, però que jo ja he dit al senyor alcalde que estic en disposició, aquest i el de Vila i Vilà..., que es diu que el de Vila i Vilà no es fa; si ells no el van considerar prioritari! Però, bé, que aquests dos estem en disposició d'assumir-los. Per tant, aquesta és la realitat, senyores i senyors diputats, respecte al de Sants.

I el que és una actuació també poc adequada és que aleshores s'escrigui, per part del regidor del districte –deixin-m'ho dir de passada–, a la Coordinadora d'Urbanisme i es digui, sobre el nou terreny: «Aquesta és la nostra proposta en cas que Benestar Social de la Generalitat donés la seva conformitat. En cas contrari, us agraïrem que us poseu en contacte amb nosaltres per...» És a dir, passar a través d'una entitat privada per veure si nosaltres estem d'acord o no estem d'acord, em sembla una mica fort. Però, bé, aquesta és la situació.

Vostè, senyor Portabella, ha començat dient que teníem a Barcelona una situació insuficient des del punt de vista de residències per a les persones que cobraven menys del salari mínim. Això no és així; en aquests moments tothom està tractat en situació d'igualtat: la gent que no cobra menys del salari mínim o més del salari mínim, però té unes condicions, paga una part de la seva pensió i llestos. I, aleshores, en tot cas, la família equilibra amb una part, d'acord amb els barems que hi ha, i la resta ho paga l'Administració, i tothom està situat en situació d'igualtat. Jo recordo –i no hi insistiré més, perquè d'això en parlarem en la compareixença que demanaré–, insisteixo que Catalunya ha fet un pas endavant en aquest camp, com no l'ha fet ningú a l'Estat espanyol. Això ho vaig dir i està a la documentació de la compareixença que vaig fer fa quatre mesos; ningú ho va poder rebatre, ho torno a dir ara, i tenim aquesta situació a la ciutat de Barcelona, que hem esmentat contínuament.

Ha parlat d'una cosa que ja era, és fatigós parlar-ne. Però, molt bé, jo tinc l'obligació de respondre el que se'm pregunta. Jo he dit sempre a diputats de diferents formacions que m'ho han dit: si algú troba un lloguer més barat per a la seu que té el Departament de Benestar Social per la superfície que necessita, que ens ho digui. Això no s'ha pogut demostrar mai, i, per tant, jo

els ho dic. Aquest lloguer, és cert que era més econòmic fa uns anys, quan els preus eren més alts que no pas ara, però de qualsevol manera és el que necessita un departament com el de Benestar Social.

Després diu: «Oh!, és que vostès fan coses que estarien més bé dedicades a l'atenció social.» Probablement, no defensaré que no hi hagi qüestions..., i escoltaré amb atenció el que se'm pugui dir en algun cas, no? Però ningú critica que es faci el Liceu –perquè és un equipament cultural que es necessita– i aleshores es tinguin mancances en altres terrenys, ningú critica que aleshores es facin determinades activitats culturals o cíviques o esportives..., o no he vist crítiques de vostès a aquesta urbanització que es va fer, ni jo la faig, ni jo la faig, no l'he feta mai, no la faig, que s'ha fet, doncs, en alguns carrers de Nou Barris amb fanals de disseny; no ho dic..., això ningú ho critica. Per tant, un país... (*remor de veus*) –oh!, això ha sortit als mitjans de comunicació, això ha sortit als mitjans de comunicació i s'ha dit–, per tant, no ho critico, però un país ha de mirar una actuació global, i el que no es pot ser és oportunista, jo diria, si se'm permet... (*Remor de veus.*)

El president

Perdó. Silenci, si us plau.

El conseller de Benestar Social

Si m'ho permeten, jo diria que és oportunista afirmar el que vostè ha dit, que respecto.

Després diu: «És que vostè es dedica menys als ajuntaments que a l'atenció residencial.» És que l'atenció residencial que es dona també va als ajuntaments quan van a residències municipals, i aleshores, això, jo li agrairia que vostè ho tornés a mirar, perquè no té raó; almenys no té la raó en el sentit que vostè ha expressat.

Diu: «Oh!, és que a altres llocs es paguen 175.000 pessetes i aquí només 135.000.» Miri, a tots els concursos públics que fem per a residències que acabem –la darrera a Sant Vicenç de Castellet, l'anterior, la de Cerdanyola, de fa pocs mesos–, a tots els concursos públics amb aquest preu hi concorren moltes entitats de prestigi. Si fossin concursos públics que no es guanyessin la vida, doncs, no vindrien. Per tant, nosaltres hem de pagar més diners perquè sí? –pregunto, jo ho pregunto. Perquè resulta que ells vénen, senyor Portabella, vénen i concursen, i molts... I bé, aquesta és la qüestió: mentre puguem realment fer la qualitat que hem de donar, que en això s'ha de ser exigent, doncs, no ho hem de fer. I la llista d'espera, en contra del que vostè ha dit, no augmenta.

La inversió no es fa amb criteris que jo faig i desfaig; això no és cert, senyor Portabella. Digui'm un sol cas, digui'm casos..., ho podem discutir el dia que ve. Podem retardar una inversió, podem programar-la amb més temps del que tots desitjaríem, però jo no recordo –no és cert– el de Vila Vilà, el solar de Vila i Vilà, em va dir l'Ajuntament de Barcelona que no era prioritari, doncs no és prioritari, i jo creia que ho era abans que algun altre que es va posar, però ho va decidir l'Ajuntament de Barcelona. Per tant, si vostè coneix algun cas –algun cas– en què des del Departament s'ha indicat

7460

una altra destinació que no sigui la municipal, prego que m'ho digui, que jo ara, com a mínim, no n'estic..., no en sóc sabedor, no ho recordo; em sembla que no és així.

El debat de política de Benestar Social. Vostè diu que fa mesos que vostès el desitgen, jo fa anys. Vegi vostè l'any 93, el *Diari de Sessions* mateix que he dit, on he recollit aquestes frases que se m'havien dedicat, veurà que allà el senyor Codina ja el reclamava en nom meu, i des d'aleshores, per tant, l'espero, i ara qui l'ha demanat és el Govern –ara qui l'ha demanat és el Govern (*forta remor de veus*)–, almenys aquesta és la impressió que jo tinc –aquesta és la impressió que jo tinc. Aquesta és la impressió que tinc: el Govern va acordar demanar (*remor de veus*)...

El president

Silenci, si us plau...

El conseller de Benestar Social

Puc continuar? Puc continuar?

El president

Guardin silenci, si us plau... Volen guardar silenci?

El conseller de Benestar Social

Aquesta és la impressió que jo tinc. Que no hi ha diners (*persisteix la remor de veus*)...

El president

Prego que guardin silenci...

El conseller de Benestar Social

Ja ho he dit abans: si ahir mateix ens van donar 3.400 milions de pessetes, que ens tocaven però que no podíem precisar abans, i si encara ens en falten 3 o 4.000 més, aleshores això vol dir que la política d'inversions es fa segons el que es pot fer, perquè aquesta és una qüestió que és el que es fa després d'haver assolit el que són necessitats prioritàries.

El servei d'atenció a domicili ha pujat el doble a Barcelona que el que té Catalunya? Oh!, des que ens han traspassat les competències, perquè això ho pagava la Generalitat i són diners de la Generalitat; mirin-ho, això. L'Ajuntament de Barcelona feia molt poc servei d'atenció a domicili, i el fan ara, el doble, perquè això ho ha portat la Generalitat.

Bé, se m'ha acabat el temps. Jo reitero el meu compromís de, demà mateix, demanar una compareixença per demanar..., de temes de política general, a part de la que ja hi ha demanada, per parlar i per aprofundir més sobre el que succeeix a la ciutat de Barcelona, perquè és molt important.

Com he dit moltes vegades, no tinguin cap temença que, si hi ha quelcom que jo he de rectificar, ho rectificaré, però el que no puc rectificar és el que està bé i el que és com és avalat pels fets. Per tant, en tornarem a parlar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor conseller. Em demanen la paraula la senyora Mayol i el senyor Camp. Senyor Camp... (*Veus de fons.*) I el senyor Portabella també; molt bé. La senyora Mayol em demana la paraula, per què?

La Sra. Mayol i Beltran

Senyor president, li he demanat la paraula perquè he estat alludida pel senyor conseller dient que jo feia demagògia. (*Remor de veus.*) El senyor conseller ha afirmat que la diputada Imma Mayol va fer demagògia en aquest Parlament a l'entorn d'un acudit que vaig presentar del senyor Gila en el debat de pressupostos. El senyor conseller va dir...

El president

Ha sigut alludida pel senyor Ferran, però també pel senyor conseller.

La Sra. Mayol i Beltran

Jo, senyor conseller...

El president

Mig minut.

La Sra. Mayol i Beltran

...enmig d'un debat sobre pressupostos, he criticat la seva política que, en comptes de fer centres propis, vostès es dedicaven a concertar de qualsevol manera..., no concertar, sinó donar un xec a la gent gran perquè anessin allà on poguessin; vaig posar l'exemple d'Enric Vergés, de la residència. I vostè en això ha faltat a la veritat, perquè els tècnics del seu Departament van dir als tècnics de l'Ajuntament de Barcelona que estaven d'acord amb el terreny d'Enric Vergés, que reunia les condicions, i a partir d'aquí va néixer un tràmit, i això els veïns ho coneixen. Després vostès van modificar el criteri, i a partir d'aquí van paralitzar la residència.

En qualsevol cas, senyor conseller, li vull dir que vostè es dedica avui a justificar un passat conflictiu, i jo em dedicaré en un futur a gestionar un futur en positiu.

Gràcies. (*Veus de «Molt bé!»*)

El president

Moltes gràcies. El senyor Ramon Camp em demana la paraula? (*Pausa.*) El senyor Portabella em demana la paraula; per què me la demana?

El Sr. Portabella i Calvete

Bé, per una contradicció evident, que...

El president

Mig minut, per contradiccions evidents. (*Rialles.*)

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, bé, llavors podria ser un i tot. No, en tot cas, clar, aquí hi ha hagut una..., mentre el conseller està dient que hi ha poc rigor en les proves de les altres persones, ell defensa que és el Govern qui ha demanat un debat de benestar social, quan això no és així, i es pot consultar a tot arreu. I insisteixo que aquest debat, que va ser proposat per diversos grups polítics de l'oposició, ha estat defensat reiteradament, i també es va acordar que la primera intervenció que hi hauria en aquest sentit seria en el Ple i amb debat monogràfic; per tant, no cal que demani la sollicitud de compareixença, perquè va quedar clar, va quedar claríssim per a tots els grups parlamentaris d'aquest Parlament que la intervenció que vostè faria seria directament en el debat monogràfic. Per tant, ara no vingui aquí i digui que demanarà una compareixença, com volent mostrar que vostè s'ofereix, perquè és poc rigorós.

El president

Moltes gràcies. El senyor Ramon Camp... (*El conseller de Benestar Social demana per parlar.*) El senyor conseller. Per què me la demana? Per al·lusions, també. Mig minut.

El conseller de Benestar Social

Gràcies. Senyora Mayol, aquest no és un criteri de cap tècnic de la Generalitat que hagi pogut expressar això, perquè la normativa assenyalava els metres quadrats per resident que necessita cada residència, i per tant això està dintre la normativa, i per tant això que vostè assenyalava..., l'han informat malament, perquè no ha pogut ser, ja que no és qüestió que hi càpiga o no hi càpiga: és qüestió de tècnica i de rigor.

I, quant al que ha dit el senyor Portabella, si estic confós, doncs, ho lamento, però jo almenys tenia la informació, perquè així es va aprovar en una reunió de Govern..., és que aquest Ple es demanés. Si ja estava demanat i continuava, i en aquest aspecte estic equivocacat, doncs, ho lamento i ho retiro.

El president

Si no hi ha cap més paraula... Senyor Camp, em demana la paraula? Per què me la demana?

El Sr. Camp i Batalla

Sí, senyor president. Per a l'aplicació de l'article 66 del Reglament, que diu que en qualsevol moment del debat un diputat pot demanar al president l'observança del Reglament.

El president

Un...?

El Sr. Camp i Batalla

Un diputat pot demanar al president l'observança del Reglament, diu l'article 66.1 del Reglament.

I en aquest sentit, senyor president –si em dona la paraula...

El president

Naturalment.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies. Demanar l'aplicació de l'article 152, i en aquest cas la lectura de l'article 152. I vull justificar per què en nom del Grup de Convergència i Unió demano aquesta actuació de la Presidència.

El nostre Grup ha anat veient com en els darrers temps, dels sis grups que formen la cambra, el comportament del conjunt d'aquests grups ha estat correcte i amb l'observança del Reglament –tal com ens prescriuen les diverses normes del mateix–, però sí que és evident que hi ha una sèrie de membres d'un grup determinat de la cambra que constantment estan vulnerant l'article 152 del Reglament.

Evidentment, no demano la lectura de l'article 158, perquè veurien alguns d'aquests membres que a qui posen en compromís és la Presidència del Parlament, posen en compromís la Presidència del Parlament. Per tant, només demanarem la lectura de l'article 152, per veure si d'aquesta manera la informació que contempla aquest article serveix per ordenar millor l'actitud dels diversos membres de la cambra, en consonància amb el que disposi el Reglament.

Gràcies, senyor president.

El president

A veure, secretari, llegeixi l'article que ha demanat el diputat.

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president. L'article 152, dintre del títol cinquè, capítol primer, secció primera, diu així: «Durant les sessions del Ple o de les comissions, els diputats tenen l'obligació de respectar les regles d'ordre establertes per aquest Reglament, d'evitar tota mena de pertorbació o desordre, acusacions o recriminacions entre ells, expressions inconvenients al decòrum de la cambra, interrupcions als oradors sense autorització del president i de fer ús de la paraula més temps de l'autoritzat, com també d'entrebancar deliberadament el curs dels debats o d'obstruir el treball parlamentari.»

El president

Em demana la paraula el diputat senyor Clotas. (*Remor de veus.*)

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president. Per deixar constància que, després de dinou anys en aquesta cambra, tothom, des de dins i des de fora, ha reconegut que era un Parlament modèlic, fins i tot, per moltes opinions –també de dins i de fora–, excessivament modèlic en els seus comportaments. Per tant, jo la veritat és que no entenc, si no és amb la intenció de distreure l'atenció sobre el debat que acabem de presenciar, les paraules del senyor Ramon Camp, perquè, efectivament, ha estat i és un Parlament

7462

modèlic, que sota la presidència dels diferents presidents s'ha comportat d'una manera modèlica... El que no ha estat modèlic –i jo també com a portaveu sento vergonya aliena– és l'intent d'allusió que un altre portaveu, en aquest cas el senyor Camp, ha fet a alguns diputats d'una manera no descriptible, que òbviament poden ser de qualsevol dels grups d'aquesta cambra. Em sembla que això no és correcte per part d'un portaveu; menys per part d'un portaveu amb tanta experiència en aquesta cambra, com és la del senyor Ramon Camp.

El president

Acabat el debat... Senyor Camp, per què em demana la paraula?

El Sr. Camp i Batalla

Per allusions...

El president

Em penso que estem provocant...

El Sr. Camp i Batalla

...al comportament, en aquest cas, de la persona que sollicita la paraula, senyor president. Perquè, evidentment...

El president

No la hi negaré mai a un diputat. (*Remor de veus.*)

El Sr. Camp i Batalla

A més a més, entenc, senyor president, que s'escau plenament al concepte d'allusions. Acaba de fer una menció, el portaveu del Grup Socialista...

El president

Mig minut per allusions.

El Sr. Camp i Batalla

...del capteniment i comportament d'aquest diputat. S'ha limitat a demanar la lectura de l'article 152 davant d'uns fets evidents i repetidament produïts en aquesta cambra. I el nostre Grup, en privat –i ara ho faig públic–, havia avisat la Presidència, i el conjunt de portaveus també, i els nostres propis diputats, de la necessitat de complir l'article 152 del Reglament. I, lògicament, la Presidència, que tingués en compte l'article 158 del Reglament, que diu que la Presidència és la responsable en aquest aspecte. Diu: «El diputat que violi les regles d'ordre establertes a l'article 152 d'aquest Reglament serà cridat a l'ordre pel president» –pel president.

Per tant, en aquest cas, senyor president, i el conjunt de la cambra, és evident que al nostre Grup el que li preocupa és que actituds com aquestes posin «en entredit» la mateixa Presidència. (*Remor de veus.*) I això és el que ens sembla...

El president

Callin, si us plau!

El Sr. Camp i Batalla

...que, tot i tenint en compte el reconeixement que deia el senyor Clotas de l'actitud, correcta i modèlica en general, del Parlament de Catalunya, evidentment, tots sabem que hi ha unes actituds aquí que estan distorsionant aquest bon funcionament i aquesta actitud modèlica, que la volem continuar mantenint.

(*El Sr. Clotas i Cierco demana per parlar.*)

El president

No, jo no vull donar més paraules sobre aquesta qüestió. Senyor Clotas, per què me la demana? Per una nova allusió? (*Pausa.*) No negaré mai una paraula a un diputat. Vinga. (*Persisteix la remor de veus.*)

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president. Per deixar constància que des del punt de vista del Grup Socialista res del que ha succeït posa «en entredit» la Presidència. En tot cas, les paraules del senyor Ramon Camp el posen a ell «en entredit». (*Aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies. Una petita declaració com a president: tinc la consciència molt tranquil·la per com he portat el debat d'avui.

Moltes gràcies.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i nou minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i d'Indústria, Comerç i Turisme.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Iniciem el torn de preguntes al Consell Executiu. En primer lloc, les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la presència de la llengua catalana en el món del cinema

La primera pregunta, a respondre oralment en el Ple, és sobre la presència de la llengua catalana en el món del cinema. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues, per un temps màxim de dos minuts i mig.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies. Senyor president, just començar a desenvolupar la Llei de política lingüística ja ens trobem amb els primers entrebancs: el Tribunal Superior, d'una banda, i les multinacionals del cinema, de l'altra, posen traves a la normalització del català en l'àmbit cinematogràfic. Retardaran aquests obstacles l'entrada en vigor del Decret?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, una rectificació: just començar l'aplicació de la Llei, no, perquè fa més d'un any que s'està aplicant i s'està aplicant en una pila de coses, algunes de les quals tenen unes repercussions socials importants, i no ha passat res.

Ara bé, quant al que fa referència a la pregunta concreta que vostè em fa, el que li he de dir és que ara com ara el Govern no té prevista la possibilitat d'ajornar l'entrada en vigor del Decret del cinema; no vol dir que ho pugui considerar en un altre moment, però en aquests moments no ho té previst.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies. L'aplicació i el compliment de la Llei de política lingüística ha de demostrar que la Llei és igual per a tothom i que no hi pot haver tractes especials per a aquells que amb pressions i amenaces intenten boicotejar la voluntat sobirana dels legítims representants del poble català.

El Tribunal Superior, amb una interpretació restrictiva i poc sensible amb la llengua del país, reclama una modificació concreta i puntual de la Llei per admetre la potestat sancionadora de l'Administració a l'hora de fer complir la normativa del cinema. Doncs, fem-la; fem-la i, per aquesta banda, esgotades les excuses, problema resolt, i seria convenient que, d'aquells que van participar en el consens, no s'escaquegi ningú, i, si dels altres algú vol reconsiderar la seva actitud, benvinguts. Més preocupant és la pressió de les multinacionals. Aquí, o s'ha sigut massa confiat o s'ha pecat d'imprevisió. En qualsevol cas, el Govern, que ha d'intentar, en primer lloc, la persuasió amistosa, no pot cedir al xan-

tatge dels més forts. El Decret del cinema és poc cautelós, dóna suficient marge de temps perquè, un cop publicat, no es suspengui la seva vigència.

És cert, com ha dit vostè aquests dies, que tres o sis mesos no són res dins d'un segle de cinema sense protegir el català; també és cert que, justament perquè hem perdut tants anys, ja no podem perdre ni un dia més, entre altres raons, perquè no podem defraudar les expectatives de normalització de la llengua que aquest Parlament ha donat a molts ciutadans i perquè el nostre Govern no pot donar la sensació que cedeix als *lobbies* econòmics. La Llei del català, senyor president, no ha de ser el *Titànic* que salpa enmig de la festa, xerrola i grans esperances, però s'enfonsa al primer entrebanc; la Llei del català hauria de ser una llei *Indiana Jones*, que rep amenaces i patacades per totes bandes, però que no cedeix perquè té clar l'objectiu i, finalment, se'n surt, i, comptant que aquesta no serà l'última croada..., però, si perdem aquesta, difícilment podrem aspirar a guanyar-ne cap més.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, com li he dit, no tenim previst l'ajornament; ara, això no obstant –i ja ho hem dit, també, doncs, en declaracions públiques–, si en el marc de la negociació amb les companyies americanes, que és una negociació que pot ser llarga –i, de fet, ja ho vaig advertir de fa dies, que aquesta negociació podia ser llarga i una mica complicada..., si en el marc d'això, realment, i atenent a qüestions d'oportunitat, a criteris d'oportunitat, convé fer un ajornament, doncs, el faríem perquè, com vostè també m'admet, vull dir, això no seria pas el més greu. L'important és que, finalment, arribem a un acord que signifiqui un avenç important sobre les quotes de català del cinema que ara hi ha, que són, com vostè sap, ínfimes.

No hi ha hagut aquest desconeixement del que podia ser aquest tipus de negociació tan difícil, perquè, en contra del que es diu i es repeteix, de fet, el Govern de la Generalitat, des de l'any 81, 82, està precisament intentant arribar a acords amb els exhibidors, amb els distribuïdors i amb els productors i, per tant, coneixem bé la dificultat del tema; però també sabem, precisament, que, com em deia no fa gaire un personatge important del món..., en fi, d'aquestes grans empreses, em deia: «Miri, tot just nosaltres, a partir d'ara, els concedim la nostra atenció –per dir-ho així. És a dir que just ara ens adonem que aquest és un tema que hem de tractar d'una altra manera de com l'hem tractat fins ara»; perquè hi ha la Llei. El resultat serà el que sigui i ja es veurà: amb ajornament, sense ajornament, amb més bon resultat, no tan bon resultat..., i espero que sigui bo; jo tinc confiança que serà bo; però, en tot cas, si ho és, serà perquè s'ha fet la Llei.

I, finalment, el que li vull dir és que el tema principal en aquest moment no és saber..., avui, avui, d'aquí a

7464

quinze dies, potser sí; d'aquí a tres setmanes, segur que ho serà, però, avui, el tema principal no és saber si hem de fer la reforma de la Llei o no, que, si cal, la farem i es fàcil de fer, sinó que el tema principal és veure què hem de fer per tal de poder endegar bé les negociacions amb les empreses productores.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la titularitat i la gestió dels aeroports catalans

La segona pregunta en el Ple és sobre la titularitat i la gestió dels aeroports catalans. Formulada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Al llarg del darrer any, membres del seu Govern han fet declaracions a favor del traspàs de la titularitat de l'aeroport de Barcelona a la Generalitat de Catalunya, però en altres ocasions membres del seu Govern han declarat que no reclamen aquesta competència.

Quin és, finalment, el seu posicionament tant amb relació a la titularitat com en la gestió de l'aeroport de Barcelona?

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

De fet, nosaltres hem demanat aquesta titularitat moltes vegades, i fa molts anys, i amb governs que no eren l'actual. El que passa és que sempre se'ns va denegar. És cert que, en algun moment, per exemple, ara fa uns mesos, vàrem deixar de demanar-ho i vam posar l'accent a resoldre d'una vegada el tema de la tercera pista, perquè malament trauríem profit de l'aeroport de Barcelona si no tinguéssim aquesta tercera pista, i ara ho tornem a plantejar i ho tornem a revisar amb especial èmfasi, amb especial energia i especial voluntat d'arribar a un acord; en fi, a un acord, simplement, que se'ns faci aquest traspàs a nosaltres i a altres institucions catalanes, és a dir, a les institucions polítiques i socials de Catalunya.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president. És clar que no hi ha ningú amb dos dits de front que pugui defensar la gestió d'AENA ni la seva titularitat actual per part del Govern de l'Estat, i dic això perquè qualsevol observació que

es faci sobre els aeroports de Catalunya..., tenen uns daltabaixos permanents que fan i connoten que, en no haver-hi un model aeroportuari català, no ens podem basar en ells amb cap futur. Un exemple d'això, per exemple, és que a Barcelona, en aquest darrer any, s'ha produït un moviment de mercaderies inferior a fa dos anys, o, per exemple, que a Reus també es va produir una davallada del 94% en el moviment de mercaderies. En canvi, en ajuntaments com el de Girona i Reus, també, i a Barcelona, doncs, hi ha hagut un increment de passatgers. Tot això fa que no sapiguem a quin model responen els aeroports a Catalunya i tot això fa que nosaltres ens plantejem què és el que vostès prioritzen.

Nosaltres pensem que, si bé estan proritzant un canvi de model de gestió exclusivament i no s'està apostant perquè hi hagi una transferència de les competències, no ens en sortirem, i no ens en sortirem perquè continuarem no tenint una autoritat aeroportuària perquè negociï a Europa; no ens en sortirem per poder fer aquest disseny que abans reclamava. I el fet és que en aquestes darreres declaracions que s'han produït per membres del seu Govern tot apunta cap aquí; apunta que en tenim prou amb aquestes quatre coses que ara s'estan parlant de si hi haurà un canvi de gestió en els pàrquings o si hi haurà un canvi de gestió en les mercaderies. No és suficient. Nosaltres reclamem que vostès anteposin el traspàs de la competència a un canvi de model de gestió, perquè no hi guanyarem res si aquest model que nosaltres defensem que sigui mixt, en el qual hi hagi una part privada, doncs, es fa des d'una òptica centralista. Si no hi ha un canvi de plantejaments, no hi haurà aquesta autoritat portuària pròpia, no hi haurà aquest model aeroportuari propi, i sense això no hi ha possibilitat de dinamitzar tot l'espai aeri a Catalunya, que és d'una gran importància no només ara, sinó per a tot el que és el tombant de segle.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

No tinc la sensació que de les declaracions que s'han fet es pugui desprendre aquesta interpretació –diguem-ne– tan poc ambiciosa que vostè explica; però, de tota manera, per si només és això, deixi'm que ho aclareixi. No, nosaltres, quan demanem que volem aquesta competència, la gestió de l'aeroport, no ens referim al servei de maletes, als restaurants, etcètera –això també, evidentment, perquè està dintre de l'aeroport–, sinó que ens referim a la totalitat i, sobretot, a aquells aspectes relacionats amb vostè..., allò que en diu «una autèntica autoritat aeroportuària», i, sobretot, a la capacitat, a més, que l'aeroport de Barcelona i el de Girona i el de Reus siguin capaços –siguin capaços– de negociar, ells, el tipus de línies, el tipus d'horaris i tot allò que fa que, realment, Barcelona, sobretot –poc o molt, tots, però, sobretot, Barcelona–, es pugui convertir en allò que se'n diu en llenguatge aeroportuari un *hub*, un *hub* aeroportuari, o sigui un lloc on realment puguin coincidir moltes línies que després es redistribueixen, que és això el que pot donar autèntica importància a un aeroport. O

sigui que el que nosaltres demanem és això i espero que això –per dir-ho així– el tranquil·litzi, perquè està en contradicció amb aquesta interpretació que vostè havia dit.

En tot cas, el que demanem és, evidentment... Com vostè diu molt bé, el sistema i el model d'AENA no solament han resultat molt ineficients, sinó que també són molt excepcionals a Europa, on hi ha molta més descentralització, on hi ha, també, una més gran multiplicitat de titularitat dels aeroports, no està tot en una sola mà, i una mentalitat, una –diguem-ne– gestió molt més professional i, també, una participació gran, a vegades del cent per cent, de la societat civil. Nosaltres ens orientem en aquest sentit, però, sobretot, el que volem és disposar de la possibilitat, del poder, de la competència per fer que l'aeroport de Barcelona sigui un autèntic aeroport internacional.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'evolució de les exportacions catalanes i de les inversions a l'exterior

La tercera pregunta, sobre l'evolució de les exportacions catalanes i de les inversions a l'exterior, formulada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula el diputat senyor Jordi Casas.

El Sr. Casas i Bedós

Sí, gràcies, senyor president. Un dels factors, sens dubte, que ha dinamitzat més l'economia catalana en aquests darrers anys ha estat l'evolució favorable de les nostres exportacions i també de les inversions de les nostres empreses a l'exterior. Això posa de manifest que, quan hi ha una conjuntura macroeconòmica favorable, és a dir, una cotització de la moneda raonable i uns tipus d'interès baixos, el nostre sector industrial ha estat capaç de guanyar els reptes que li signifiquen, dia a dia, la globalització. Recordem temps passats amb una paritat de la moneda absolutament desproporcionada i alts tipus d'interès, que van posar en molt de risc el nostre sector industrial. Per tant, és un tema important que consolida llocs de treball, que fa evolucionar positivament el mercat laboral i que considerem importantíssim per a la nostra economia. Això, juntament amb infraestructures que ajuden el sector exportador, com poden ser l'Idiada o com pot ser el Laboratori General d'Assaigs, fa que aquest sigui un tema important –creiem nosaltres– de l'acció de Govern.

Per tant, la pregunta al president és: com valora el Govern de la Generalitat l'evolució de les exportacions catalanes i de la inversió catalana a l'exterior?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, les valorem molt positivament, i ens complau molt poder-ho dir, perquè vostès saben que un dels objectius del Govern de la Generalitat ha estat sempre convèncer la nostra societat i la nostra economia de la necessitat d'internacionalitzar-se, i hem mirat, diguem-ne, de posar de moda aquell eslògan que diu que el nostre món és el món. Ha de ser el món.

Per començar, doncs, amb un dels capítols que vostè ha esmentat, senyor Casas –les exportacions–, nosaltres, l'any passat, hem exportat per valor de 4 bilions 400.000 milions de pessetes, que representa un increment del 7,5% sobre l'any abans, i, per calibrar la importància d'això, fixin-se que el turisme, que és tan i tan important per a l'economia catalana, representa uns ingressos de 860.000 milions de pessetes, o sigui, gairebé cinc vegades menys. Val a dir que el turisme ocupa molta mà d'obra; segona, que deixa uns beneficis més alts que moltes de les exportacions que es fan, i, tercera, que té una importància decisiva des del punt de vista de la política d'equilibri territorial. Però, des del punt de vista estrictament quantitatiu, dona una imatge, dona una idea del que és la importància de l'exportació i del que ens hi juguem –aquesta que els acabo de donar.

Bé, l'obertura nostra és alta; concretament, és del 32%, quan la mitjana –l'obertura a l'exterior de la Unió Europea– és del 24%. L'exportació representa el 28,3% del nostre producte interior brut, i entenc que el Govern de la Generalitat, i aquest Parlament, i el país en general, i la nostra economia s'haurien de proposar que, l'any 2010, això hagués arribat al 50%, en què ens posaríem al capdamunt de tot dels països europeus, des del punt de vista del que representa el sector exterior, pel seu producte interior brut. Tingui present, per exemple, que a Dinamarca, en aquests moments, li representa el 27%, i, a més, amb l'avantatge que tot això es fa –pràcticament del tot, excepte un 3,3% de l'agricultura, i de la ramaderia– amb productes manufacturats, no amb matèries primeres, sinó amb productes manufacturats. Això, concretament, pel que fa a les exportacions.

Pel que fa a la inversió exterior, també està evolucionant positivament. Aquest any 98 haurà pujat un 78,6% respecte al 97, i, encara que a primera vista, a vegades, sembla que és un percentatge baix, perquè, naturalment, nosaltres no ens podem atribuir les inversions que fan, les grans inversions d'Endesa, d'Iberdrola, del BBV, de Repsol, de Telefónica, etcètera –i això és el que, des d'un punt de vista estadístic, ho capgira–, des del punt de vista del que és la presència real d'empreses industrials a fora, des d'aquest punt de vista, Catalunya té, en el conjunt de l'Estat espanyol, una posició de primeríssima línia que el Govern de la Generalitat mira d'incentivar –acabem d'obrir una línia de 35.000 milions de pessetes per a la gent que vulgui invertir fora–, perquè ja no es tracta només d'exportar en l'economia d'avui, sinó que també es tracta d'implantar-se a fora. Ara mateix, jo, en un viatge que he de fer la setmana que ve a Tunísia...

Punt 11

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si ha manifestat al Govern de l'Estat la seva condemna per l'actuació de les forces de seguretat de l'Estat el dia 14 de gener de 1999 a la Universitat Autònoma de Barcelona

La següent pregunta és sobre si ha manifestat al Govern de l'Estat la seva condemna a l'actuació de les forces de seguretat de l'Estat el dia 14 de gener de 1999 a la Universitat Autònoma de Barcelona. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. El nostre Grup voldria saber quines iniciatives ha pres el Govern en relació amb la càrrega policial que hi va haver a la Universitat Autònoma de Barcelona, a Bellaterra, el dia 14 de gener, amb motiu de la visita del president del Govern, senyor José María Aznar.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Des del primer moment, tant el conseller de Governació com el Comissionat d'Universitats, com jo mateix, ens vàrem posar en contacte amb tothom que entenem que ens havíem de posar en contacte per donar-los a conèixer la nostra opinió i oferir el nostre suport: des del rector de la Universitat fins als contactes que vam tenir amb el Ministeri, fins amb la delegada del Govern, i fins advertir que nosaltres anàvem a demanar una compareixença parlamentària, concretament, al Congrés dels Diputats.

I l'actitud, tant del conseller Pomés com la meua mateixa –i la poden trobar en els diaris dels 16, 17 i 18 de gener–, va ser, doncs, de qualificar-ho d'intolerable, de fets molt greus que no s'han de repetir, etcètera; d'actuació equivocada, d'error de previsió i de petició, concretament, d'explicacions a tots nivells, començant pel mateix Congrés dels Diputats.

I, concretament, això és el que hem fet.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí. No entenem gaire, senyor president, com el Govern va trigar tant a respondre, va tenir una resposta tèbia i ha limitat les seves actuacions a això que avui vostè n'ha dit «contactes».

Home, si en un campus universitari, amb competències plenes pel que fa a l'àmbit universitari pel Comissionat

i el conseller de la Presidència, i, si, pel que fa a les actuacions policials, les competències que encara avui romanen en mans de la Delegació del Govern són relativament limitades en el model policial que hem aprovat en aquest Parlament, ens sona una mica estrany que les condemnes hagin estat només verbals i que no s'hagi reunit la Junta de Seguretat, que no s'hagi produït una condemna més explícita, que no hi hagi hagut una iniciativa clara per part del Comissionat, per part del conseller de Governació, no només de condemna a través dels mitjans de comunicació, sinó de presa de contactes i mesures concretes per evitar, en el futur, allò que el conjunt dels rectors de les universitats catalanes van considerar –amb una rotunditat molt més clara que la del mateix Govern– com a absolutament intolerable.

Vostè, ara, ha dit aquí unes paraules que no hem sentit dir ni al Comissionat, ni al conseller, ni al mateix president de la Generalitat, els dies que vostè ha esmentat, i ens sembla que aquesta reacció arriba tard i malament, per uns fets que no tenen precedents en el context de la Catalunya i de l'Espanya democràtiques.

Em sembla que, sigui a la Universitat o sigui allà on sigui, les actuacions policials, en un model de competències policials compartides, haurien requerit una reacció per part del Govern de la Generalitat molt més clara i molt més en el terreny de la clarificació de les competències i de l'exigència de les responsabilitats polítiques. I tenim la impressió que hi ha hagut una dimissió competencial, que això sí que és intolerable, per part del Govern que vostè presideix.

El president de la Generalitat

Bé, vostè diu que no ho ha sentit a dir; no devia escoltar ni la ràdio, ni la televisió, ni llegir els diaris, els dies 16, 17 i 18 de gener, però, en fi, segurament, ho pot trobar en els cassets corresponents, no?

Nosaltres vam actuar dintre del que havíem d'actuar, que és dintre les nostres competències, i, dintre aquestes competències, crec que s'han aconseguit coses prou importants. Per exemple, avui mateix, a requeriment d'una interpellació d'un senador de Convergència i Unió, el ministre de l'Interior, al Senat, ha dit que reconeix la falta de previsió, reconeix la gravetat dels fets: «la gravedad de los hechos», diu; «que ha habido una aceptación de la responsabilidad del Gobierno ante estos hechos»; segueix: «Quiero reiterarle» –diu al senador de Convergència i Unió– «la petición de perdón a todas las personas que sufrieran sin estar implicadas...», etcètera. I acaba dient: «No se me cae anillo alguno por volver a pedir perdón por hechos que afectaron a personas y que no tenían que haberse producido.»

Això s'ha fet a requeriment, concretament, d'un senador, i responent a la nostra acció política, a l'acció política del Govern de la Generalitat, i a l'acció política dels nostres partits, concretament. (*Remor de veus.*) No, escolti, dic que nosaltres, amb tots els instruments que hem pogut tenir a la mà, hem fet això.

En fi, en tot cas, el que li vull dir és que, amb l'autoritat moral que em dona el fet que jo he mirat de ser sempre molt objectiu en aquestes qüestions –afectessin a

qui afectessin—, em permeto dir-li que em sorprèn el seu zel, perquè durant els anys passats i recents han passat coses molt més greus que les referides a l'actuació policial aquesta, i no he vist que mai vostè se n'hagi escandalitzat.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la presa de mesures de foment i d'incentivació, en contra de les quotes i les sancions al cinema, la ràdio o la música

La següent pregunta és sobre la presa de mesures de foment i d'incentivació, en contra de les quotes i les sancions del cinema, formulada pel Grup Parlamentari Popular. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, los articles del Decret sobre el doblatge de pel·lícules en català, que imposen multes, han sigut invalidats per decisió judicial. Est fet —del tot previsible— ha provocat controvèrsia social, desconcert en lo seu Executiu —segons he pogut llegir, «baralles i divisió de consellers»—, i, el que és pitjor, los qualificatius d'«incompetència» i de «ridícul», que posen entredit la solvència política del Govern i del seu president.

Al marge de la nostra petició formal que retiri vostè lo Decret en qüestió, no creu, senyor president, que les mesures d'impuls, de foment i d'incentivació per voluntàries són preferibles a un decret de multes anul·lat pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya?

El president

Té la paraula, per contestar, el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri: per una banda, això que vostè en diu «la incentivació i el foment», i, per l'altra, les sancions, etcètera, vull dir que són dues coses diferents, i que les dues es fan; són compatibles i les dues es fan. Per tant, no puc contestar-li si és preferible o no és preferible, perquè nosaltres les fem, totes dues, amb la màxima intensitat possible.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Torno a insistir que, quan jo li proposo la retirada del Decret de les multes, i, com a preferència —una altra vegada—, les mesures d'impuls de foment i d'incentivació, li estic expressant lo resul-

tat d'una llei innecessària, quan l'aplicació —com ha vist vostè— ha generat una controvèrsia, un conflicte social.

En essència, senyor president de la Generalitat, se tracta de substituir una incompetència del seu Govern, que, a la vegada, en esta substitució vincula algun despistat que parla sense consistència i actua sense moderar los antecedents de lo que ell mateix representa. I en esta inconsistència i en esta falta de moderació, em refereixo, de manera directa, al Partit Socialista i al seu candidat, senyor Pasqual Maragall. (*Remor de veus.*)

Per consegüent, este Decret té dos accionistes majoritaris. Ara, a vostè, senyor president, li queden dues alternatives: o embarrancar-se en aquella típica, furiosa irritació, presentant una taula de multes, en allò que es diu: «¡Os vais a enterar de lo que vale un peine!», o bé abandonar esta ineptitud —la ineptitud del seu Govern— i retirar un decret que el Tribunal Superior de Justícia lo declara —i llijo literalment— «ostensible y manifiestamente nulo, de pleno derecho».

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Primera: no hi ha cap conflicte social; hi ha un conflicte amb les productores de cinema nord-americanes, però no hi ha cap conflicte social; que quedi clar! —no n'hi ha cap.

Segona: veig que reitera... No, no retirarem el Decret, si de cas —*si de cas*—, el podem ajornar, i és probable —no és segur, ja es veurà, tot depèn de com vagin les coses— que hàgim de retocar la Llei, per tal que el Decret quedi més ben emparat.

Ara, bé, a part d'això, jo, el que li vull dir —i, naturalment, ja no em fico en altres consideracions que ha fet referent a altres partits i a altres persones que no ens afecten directament—, que quedi clar!, és que nosaltres, aquest esforç que vostè diu d'entesa, de diàleg, l'hem fet sempre; l'hem fet sempre.

Escolti: nosaltres hem ofert de doblar el total del *Titànic*, que ha reportat 1.411 milions d'ingressos a Catalunya, i el doblatge val 10 milions de pessetes, i ens han dit que no. «Oh, haurien d'haver negociat abans». Si fa dotze o tretze anys que intentem negociar, amb aquests resultats! I amb *El príncep d'Egipte* ha passat el mateix, i d'això que en diuen *La cena de los idiotas*, que és una pel·lícula d'aquests dies, doncs, exactament igual, i la *Pocahontas* —que se'n recordaran—, exactament igual, i, de tant en tant, cau una engruna, però la cosa va així. I tot això dit, naturalment —com pot suposar—, en un moment en què volem negociar, sense cap mena d'especial agressivitat contra ningú, però la cosa ha estat aquesta.

Li vull fer notar —potser vostè ho podria traslladar al Partit Popular i al Govern— que podríem modificar la Llei espanyola de protecció i foment del cinema, del 1994, que estableix sancions —*que estableix sancions*—; sí: que estableix sancions, com n'estableix tot... Ahir hi

7468

havia un diari que deia: «Això de les sancions ha estat invalidat pel Parlament»; a sota mateix: «S'incrementen les sancions per les taxes d'alcoholèmia». Perquè, de fet, no hi ha cap llei en què no hi hagi les seves corresponents sancions; ningú, cap legislador no vol fer unes lleis desdientegades. En realitat, tothom hi posa les corresponents sancions.

I, bé, aquest també ha de tenir les seves. El que passa és que, realment, si poguéssim arribar a un acord que ens deixés prou tranquils, potser no caldrien, i això és el que ens agradaria a nosaltres, doncs, poder enfocar ara en la negociació que anem a fer.

Quant a això altre que diu: «Més valdria la incentivació», és que ja ho fem, perquè, miri: l'any 98, s'han dedicat, per part de la Generalitat, 470 milions a la indústria cinematogràfica, d'una manera o d'una altra, i a doblatge, subtitulació i copiatge, 78. O sigui que aquells que diuen: «Hauria hagut de dedicar-hi més esforç...» Jo reconec que 470 milions no són suficients, però no n'hem tingut més. Però, en tot cas, si en alguna cosa s'ha negat esforç no és al doblatge, sinó des de la mateixa indústria cinematogràfica del país. I aquesta ha estat la nostra política fins ara, però ara ens adonem que hem d'anar una mica més enllà. I aquesta Llei que vostè diu que és innecessària, però que fa, que avui fa...

El president

Moltes gràcies, senyor president, per la seva disciplina reglamentària.

Pregunta al president de la Generalitat sobre com valora la política de subvencions del Govern de l'Estat

L'última pregunta d'avui és la formulada en el Ple sobre com valora la política de subvencions del Govern de l'Estat, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, aquesta pregunta va de coses que hi estan absolutament d'acord vostès i el Govern Popular.

El Govern de l'Estat ha donat subvencions a una sèrie d'indústries –sembla ser que de forma irregular. Ahir, al Parlament, amb els seus vots al Congrés dels Diputats, vostès van impedir que s'entrés en la investigació d'alguns d'aquests temes, com, per exemple, que 8.500 milions de crèdit de l'any 94 siguin condonats a 1.100 milions, l'any 98, en el mateix personatge, Josep Piqué –una vegada director de l'empresa; l'altra vegada, ministre d'Indústria.

Piqué, que –vostè ho diu el diumenge passat– depèn de Convergència i Unió; Piqué, del qual el senyor López Lerma diu, de la mà d'Antonio Gala, que sembla un paó, però, en definitiva, Piqué, que vostès, amb els seus vots, salven. Ens pot explicar el perquè? Hi ha quelcom més que la típica escapadòria de l'erosió parlamentària,

etcètera, etcètera? Podem parlar d'altres casos concrets on està implicat el Govern de la Generalitat?

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, per contestar la pregunta, l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, el senyor Piqué no depèn de Convergència i Unió. En tot cas, en algun cas hi ha alguna votació que li interessi que sí que depèn de Convergència i Unió –que no és exactament el mateix, no?

Miri: nosaltres tenim per norma que quan –ja ho teníem, per exemple, a l'època que vam donar suport al Partit Socialista, en què ens vam fer un tip d'evitar que es fessin segons quines comissions d'investigació... Perquè, si, com aleshores passava, crèiem que no hi havia base per a segons quina investigació i ens semblava que més aviat responia a una operació purament de desgast –simplement, això–, doncs, nosaltres, normalment, a això, a aquest tipus d'operacions, no ens hi hem prestat. I, per això, no ho hem fet, tampoc, en el cas del senyor Piqué.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, jo donaré tres motius pels quals vostès ahir no van votar, deixant de banda el debat, que no tenim temps de fer, sobre què és desgast parlamentari, si ho comparem amb qualsevol sistema democràtic, començant pels Estats Units d'Amèrica, que es deuen desgastar molt, democràticament.

Primer: les seves relacions amb el PP –Titànic, a banda– són de germans bessons. Vostès, en el tema de la Universitat Autònoma de Barcelona, en el tema del decret contra les trenta-cinc hores –la demanda judicial contra les trenta-cinc hores, que ha demostrat que vostès no saben parlar, quan ja ha afectat la interlocució social– o en el tema d'Ercros...

Segon motiu: l'encobriment mutu, senyor president. Perquè, en el tema d'Ercros hi ha una actuació concreta de la Generalitat; junt amb altres temes menors que acompanyava el tema d'Ercros.

I tercer tema, més important: temes pendents d'investigació, senyor president. Vostè sap, millor que ningú, com afecta Catalunya i el seu Govern, i el seu partit, que el senyor Piqué sigui origen i final que la Comisión Nacional del Mercado de Valores no pugui investigar sobre l'OPA a Endesa i quins van comprar, amb avantatges, accions en aquesta OPA. Entenc perfectament que qui té les mans lligades i la boca tapada hagi d'anar a actuacions argumentant-se sobre l'erosió parlamentària. Però, en democràcia, la transparència no ha de fer por a ningú, ja sigui sobre Ercros, ja sigui sobre Torcidos Ibéricos, ja sigui sobre la Carolina, ja sigui sobre Endesa o sobre el tema que sigui. I recordi que el

personatge del qual estem parlant fou promogut pel seu Govern; fou, de la mà del seu Govern, també, promogut a un càrrec important, connectat amb qui, ahir al matí, va declarar d'una forma, absolutament, quasi humorística, que era grandiloqüent però que decidia –em refereixo a Javier De la Rosa, amb el tema de l'alçament de béns, que està sota inspecció judicial, a 1.600 milions–, i que fou, després, promogut a un càrrec tan important al Govern de l'Estat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Nosaltres, en els casos que coneixem que hi ha intervingut el senyor Piqué, no veiem que hi hagi base per a aquestes acusacions. Concretament, en el cas, més que d'Ercros, d'Erkimia –i, aquest, el coneixem bé–, és veritat: ho hem de vigilar, hem de fer tots els possibles per ajudar Erkimia. I n'estem molt contents, perquè els hem fet amb èxit. Perquè hem salvat Erkimia i, a més a més, hem salvat un poble sencer que es diu Flix, per entendre'ns, no? I no veiem que allà hi hagi hagut –ni ara ni a l'època que es van fer totes aquestes coses, en les quals el president era el senyor Piqué, ni ara, que ho és el senyor Zabalza– no hem vist que hi hagi hagut, per cap d'aquests personatges, cap mena d'actitud –ens fa l'efecte a nosaltres– absolutament negativa. Per tant, no veiem que, per això, hàgim d'iniciar especials investigacions.

Quant a les altres coses que vostè ha citat, jo, l'única que conec era la de Torcidos Ibéricos, i allà crec, sincerament, que s'ha observat absolutament el que diu, concretament, el Rechar, que és la normativa que vol dir «Reconversion du Charbon», de la Unió Europea. S'ha tingut en compte, s'ha donat una subvenció a una fàbrica d'una població que no és minera però que és d'una comarca minera, i aquesta fàbrica té en compte el que diu la condició que posa la normativa, que diu que, encara que no sigui una població minera, se li pot donar la subvenció, si té un percentatge prou consistent de 20-25%, com a mínim, de treballadors que vénen de pobles miners de la mateixa comarca –en aquest cas, de Berga i de Cercs–, i això s'ha fet així. I, per tant, jo, que sé fins a quin punt costa salvar Erkimia i fins a quin punt va ser perillosa tota l'evolució d'Ercros i d'Erkimia, i fins a quin punt costa portar una nova indústria a Puig-reig o a qualsevol poble del Berguedà –Berga, Vilada, el que vulgui; el que vostè vulgui; de tot li puc parlar–, jo, francament, no veig per què nosaltres hem de reaccionar negativament contra una cosa que ha representat la creació de seixanta-dos llocs de treball –concretament, a Puig-reig–, vint dels quals vénen de Berga i de Cercs, que són pobles miners.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Hem acabat el torn de preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat. Iniciem el torn de preguntes al Consell

Executiu. Hi ha moltes preguntes retirades i moltes preguntes posposades.

Preguntes al Consell Executiu sobre la informació de l'Estat relativa a les seves inversions a Catalunya (tram. 310-00462/05), sobre les possibles negligències mèdiques en la xarxa sanitària catalana (tram. 310-00466/05) i sobre la supressió de trens de rodalia (tram. 310-00476/05, 310-00477/05, 310-00478/05 i 310-00479/05) (retirades)

La 7 i la 8 han estat retirades; la 9 i la 10, posposades; l'11 i la 12, retirades; la 13 i la 14, també retirades.

Pregunta al Consell Executiu sobre la producció de material didàctic propi per als alumnes de l'Institut Català d'Ensenyament Secundari a Distància

Per tant, la primera pregunta que substanciarem és la pregunta número 15, sobre la producció d'un material didàctic propi per als alumnes de l'Institut Català d'Ensenyament Secundari a Distància. Formulada pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula, per substanciar la pregunta, el diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Aquest és un tema del qual, tangencialment, s'ha parlat en les preguntes al president de la Generalitat.

El president

Prego –pari un moment la intervenció– que guardin silenci les senyores diputades i els senyors diputats per no haver d'interrompre la intervenció del diputat.

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president. A començament de curs, els alumnes de l'Institut Català d'Ensenyament Secundari a Distància reben un imprès de la Direcció General de Promoció Educativa en el qual consten els llibres de text que han de comprar per als seus estudis. En aquell llistat, els llibres de text són tots titulats, únicament i exclusivament, en català; quan els alumnes compren els llibres, els reben únicament i exclusivament en castellà. Això compleix la Llei de política lingüística, senyor conseller?

Moltes gràcies.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Josep Xavier Hernández i Moreno)

Gràcies, senyor president. En tot cas, la vigència d'alguns textos de l'antic Institut Nacional de Batxillerat a

7470

Distància, del Ministeri d'Educació i Cultura, té un caràcter merament transitori, referit exclusivament als cursos de BUP i COU, i només en la mesura que es tracta de cursos a extingir, de tal forma que les instruccions corresponents que va dictar la Direcció General d'Ordenança Educativa, amb relació als nous estudis previstos en la LOGSE, entren plenament tant en les previsions del Departament d'Ensenyament amb relació a la política lingüística dintre dels centres docents de Catalunya com en les previsions de la Llei de normalització lingüística, i tots ells són editats i és previst que siguin editats en català.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Bargailló.

El Sr. Bargailló i Valls

Sí, senyor president. Miri, senyor conseller, jo puc entendre que són uns textos d'uns estudis a extingir; el que no puc entendre, el que ja no puc entendre és que vostès publiquin el llistat en la llengua que no tenen els textos.

Tampoc puc entendre que el text d'anglès sigui en castellà, ni en l'Institut anterior ni en l'actual, ni al Batxillerat modern, ni al contramodern. En un país com el nostre els llibres d'anglès haurien de ser en anglès.

Però, a banda d'aquest fet anecdòtic, absolutament prehistòric i que demostra la mentalitat del Ministeri que suporta –i suportava, en els temps d'aquesta edició, que no era pas l'actual Ministeri– la ideologia lingüística que hi predominava, el que sí que el nostre Grup no entén és la falsedat d'entregar als alumnes un llistat de títols en una llengua en què no rebran el material. Deu quedar molt bé lliurar el llistat en català, però, miri, senyor conseller, si, els llibres, no els tenen en català, no només no compleixen la llei –i ho puc entendre perquè s'està extingint aquest tipus d'estudis–, sinó que estan fent una falsedat. Deu quedar molt patriòtic entregar el llistat en català, però és mentida, i les pàtries no es basen en mentides, sinó que es basen en veritats.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Més enllà de la brillantor dialèctica del senyor diputat, el fet concret és que el Departament d'Ensenyament havia de decidir entre dues coses: una, el dictamen tècnic dels pedagogs que estan treballant en aquesta àrea i amb aquest alumnat, que un canvi en els textos que havien seguit fins aquell moment podia comportar un perjudici important, des d'un punt de vista del seu èxit acadèmic, tenint en compte, com dic, que, en molts casos, es tracta de repetidors i d'uns ensenyaments en les fases finals d'extinció. I, una altra, allò a què es refereix el senyor diputat.

Jo mateix acabo de parlar del Ministeri d'Educació i Cultura, que és quelcom inexistent, perquè el seu nom de veritat, com sap molt bé el senyor diputat, és Ministerio de Educación y Cultura.

Segurament, hauria estat millor posar-ho en castellà. No ho sé. És una opinió. De vegades ens referim a textos anglesos i també expresseu el seu nom en català, i diem, també, noms de ciutats en la seva versió catalana, sense necessitat que això comporti la traducció. Jo admeto el principi del senyor diputat –jo el respecto–, però de cap manera es tracta de mentides i de fer pàtria. Si es tracta de fer pàtria, el senyor diputat i el Grup polític que representa han fet molts mèrits, però no han fet menys mèrits en aquesta qüestió ni jo mateix ni el Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Les preguntes número 16 i número 17 han estat posposades.

Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives a les intervencions de la Direcció General de l'Esport en la Federació Catalana de Gimnàstica (tram. 310-00486/05 i 310-00487/05)

Substanciaré, ara, la pregunta número 18, sobre les intervencions de la Direcció General de l'Esport en la Federació Catalana de Gimnàstica. Formulada pel Grup Popular, té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Josep Maria Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. Si és possible, en faria dues, perquè tinc dues preguntes referents a temes molt similars.

El president

18 i 19.

El Sr. Francàs i Porti

Exactament; sí.

El president

Un moment, que li doblaré el temps. Endavant!

El Sr. Francàs i Porti

Mercès, senyor president. Curiosament, fa que sigui diferent la temporalitat de la vida que la del Parlament i, llavors, avui són especialment importants aquestes dues preguntes perquè demà, 11 de febrer, a les dinou del vespre, hi ha una assemblea general extraordinària de la Federació Catalana de Gimnàstica, precisament per considerar la votació del segon vot de censura presentat –i en lleigeix textualment l'ordre del dia– «contra la persona que presideix la Federació Catalana de

Gimnàstica i la totalitat de la Junta directiva d'aquesta Federació».

La meua pregunta és –al responsable del Govern que la vulgui contestar–: quines són les accions que ha tingut el Govern de la Generalitat o la Direcció General de l'Esport, des de les últimes eleccions democràtiques –que van ser ja fa un temps–, a la Federació Catalana de Gimnàstica, fins a arribar a aquest segon vot de censura?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Francàs, en primer lloc, vull manifestar-li que un dels principis d'actuació de la Secretaria General de l'Esport ha estat sempre el de respectar plenament la independència de les federacions esportives –de totes les federacions esportives– i, per tant, òbviament, també, de la Federació Catalana de Gimnàstica, que ha de ser regida pels seus òrgans de govern, d'acord amb el que diuen els seus estatuts. Allò que sí que ha fet la Secretaria General de l'Esport, en compliment dels seus deures legals, ha estat realitzar un seguiment de la situació financera de l'esmentada Federació i vetllar, tal com estableixen les lleis de pressupostos, per tal que les subvencions concedides es destinessin, en tot moment, als fins per als quals foren atorgades. Així, atès que, segons auditories realitzades els anys 1995 i 1996, es produïa una minoració progressiva dels fons propis de la Federació i un increment de les pèrdues anuals de l'entitat, la Secretaria General de l'Esport va sol·licitar l'elaboració d'un Pla de viabilitat econòmica, adreçat a regularitzar, en un termini raonable, aquesta situació financera. Amb relació a aquesta qüestió, em sembla suficient informar de les dades que ara li diré.

L'any 1996, la Federació tenia un passiu, exigible a curt termini, de 67.446.987 pessetes. Si el senyor Francàs ho desitja, després li facilitaré una còpia de les conclusions d'aquestes auditories, els resultats de les quals varen motivar –i al meu entendre d'una manera absolutament, plenament justificada– la intervenció de la Secretaria General de l'Esport, en els termes que preveu el Decret 70/94, pel qual es regulen les federacions esportives catalanes.

Tot i que el Pla de viabilitat fou aprovat, el cert és que no era aplicat per la Junta Directiva amb un mínim rigor exigible. Aquest fet va arribar a afectar el cobrament dels salaris del personal laboral de la Federació, els representants de la qual fins i tot es varen adreçar a la Secretaria General de l'Esport per demanar la seva intervenció. Aquesta sol·licitud va ser presentada per escrit.

Amb la finalitat de resoldre aquesta situació, la presidenta de la Federació, d'acord amb una de les possibilitats previstes a l'article 77 dels estatuts, va proveir

transitoriament dos càrrecs vacants a la Junta Directiva designant dues persones amb una disponibilitat, una experiència i uns coneixements que podien ser d'una gran utilitat. Decisió que va ser ratificada, com preveuen els estatuts, per l'assemblea general federativa. Incomprendiblement, aquests nomenaments, efectuats d'una manera absolutament lícita i que només podien tenir uns efectes positius, no foren acceptats per una part dels membres de la Junta Directiva, els quals van presentar la seva dimissió, tot sol·licitant la convocatòria d'un nou procés electoral.

En no prosperar aquesta petició, ja que el nombre de dimissionaris no superava el percentatge mínim establert pels estatuts per convocar noves eleccions –que és de més del 50% dels membres de la Junta Directiva–, aquelles persones van presentar un vot de censura contra la presidenta de la Federació i la totalitat de la Junta Directiva.

Abans de continuar amb aquesta exposició, em sembla convenient remarcar que aquesta petició es fonamentava en una mala gestió d'una Junta Directiva de la qual formaven part, i que, per tant, n'havien de ser, ells també, responsables.

El vot de censura presentat no va ser acceptat per l'assemblea general, i les dites persones en van formular un altre contra l'actual president de la Federació, el senyor Abaurrea, que ha substituït l'anterior presidenta, la senyora Guillamet, en renunciar aquesta, voluntàriament, al seu càrrec. Demà, 11 de febrer, com deia, és prevista la celebració de l'assemblea de la Federació, en la qual es veurà substanciat aquest vot de censura.

El Govern de la Generalitat considera que no li correspon cap mena d'ingerència en el funcionament de la Federació, però, en resposta a la pregunta formulada, he de comunicar-li que des del Govern valorem molt positivament la gestió que està portant a terme l'actual Junta Directiva. Aquesta gestió està consistint, bàsicament, a reduir les despeses de la Federació en un import d'1.065.000 pessetes mensuals, i a incrementar els ingressos propis per tots els conceptes –cursos d'entrenadors, organització de competicions i d'altres. En només sis mesos, s'ha aconseguit reduir de gairebé un 4% el dèficit acumulat, la qual cosa és la prova més evident, al meu entendre, d'una gestió adequada que està portant a terme l'actual Junta Directiva...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

El conseller de Cultura

...i per la qual té tot el nostre suport i reconeixement.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Senyor Francàs, si vol repreguntar, pot repreguntar, però el senyor conseller no li pot contestar, perquè ha exhaurit totalment el seu temps...

El Sr. Francàs i Porti

Vull repreguntar, sí. De totes maneres..., a veure, jo entenc que hi ha hagut dues parts, a la resposta del conseller. En una segona part, entenc que ha fet una llista de fets, que són absolutament reals, és a dir, són els que hi ha; però la primera part, com si diguéssim, la part teòrica política, a mi m'ha sobtat, i penso que, a part de la Federació, li haurà fet certa gràcia, no?: cap mena d'ingerència i independència. Li explicaré els mateixos fets, però, possiblement, amb una altra interpretació.

El maig del 98, la presidenta presenta la dimissió. El senyor Pere Sust recomana que no se li accepti i es compromet a nomenar un gerent per reconduir la situació; es compromet, algú de la Generalitat, a nomenar un gerent dintre d'una federació.

Juny –poc després–, el senyor Ramon Llorens, sots-director general de l'Esport, no proposa un gerent, sinó que proposa la inclusió a la Junta Directiva de dos vicepresidents, que, curiosament, són les persones que encapçalaven la llista que havia perdut davant de la senyora Guillaumet. Es veu que hi ha un cert moviment a la Federació, de manera que fins i tot alguns amenacen amb la dimissió, i l'argumentació que fa servir el senyor Llorens és molt contundent: «Hi ha subvencions. Veureu què us interessa.» Conclusió: evidentment, s'accepten els dos vicepresidents.

A partir d'aquí, els fets són els que diu vostè: el 3 d'agost, dimissió d'onze membres de la Junta Directiva –més d'un 50%–; el 15 d'octubre, dimissió de la presidenta; primer vot de censura, signat per vint-i-cinc clubs; s'accepta..., la presidenta dimiteix perquè no pugui tenir lloc el vot de censura, i, demà, el segon vot de censura. Vostè diu que, en sis mesos, la nova Junta –que, hi insisteixo, presideix un senyor que no ha sigut elegit, perquè va ser imposat per la Generalitat quan havia perdut les eleccions–, aquesta nova Junta, en sis mesos, diu vostè que ha arreglat, ha sanejat la qüestió del club. És interessant; però, en menys de sis mesos, ha aconseguit que trenta-dos clubs ja no vulguin saber res d'ell ni de la resta de la Junta. Per tant, pot ser que sigui un bon gestor econòmic –cosa que jo no sé, ho he de reconèixer–, però, clarament, un bon gestor federatiu, dubto que ho sigui, perquè insisteixo que hi ha trenta-dos membres, trenta-dos clubs almenys que han signat el vot de censura o que l'han demanat, no?

En el fons, el que s'entén és que l'actual..., la gent que està sota aquesta Junta interpreta que no és bo ser presidits per una junta on penso que ara mateix no queda ningú dels que es van presentar a les eleccions, sinó que tots els membres que té aquesta Junta, president inclòs, no estan presentats o no van ser votats i han entrat després per qüestions diferents i, fonamentalment, per dimissions.

El que jo demanaria –sobretot, atenent que demà passarà el segon vot de censura– és que, aquest principi d'independència que tan bé ha glossat al principi, el mantinguin demà. I, si us plau, no tutelin més aquesta Federació; són prou grans, i, després de les últimes intervencions, com es pot veure, en un any han anat de mal en pitjor.

Gràcies, senyor president, senyor conseller.

El president

Les preguntes números 20, 21, 22 i 23 han sigut posposades.

Preguntes al Consell Executiu sobre la caiguda del preu del porc (tram. 310-00481/05), sobre la rehabilitació del monestir de la Portella, a la Quar (berguedà) (tram. 310-00482/05) i sobre el desviament dels camions que circulen per l'autovia Cervera (Segarra) - Igualada (Anoia) (tram. 310-00485/05) (retirades)

Les preguntes números 24 i 25, retirades; les preguntes números 26, 27, 28 i 29, posposades, i la pregunta número 30, retirada. Per tant, el capítol de preguntes queda exhaurit, i continuem, reprenem... (*Veus de fons.*) Quina pregunta és?

El Sr. Guillot i Miravet

Si em permet, senyor president, la pregunta número 20, l'he realitzada jo, i jo no he posposat res.

El president

Doncs, endavant. La informació que ens han donat era que havia estat...

El Sr. Guillot i Miravet

I algú m'ho pensava...? Se'm diu al moment? No ho trobo...

El president

L'havien posposada; això és el que m'ha donat...

El Sr. Guillot i Miravet

No, no, el Govern pot fer el que vulgui, però jo trobo una indelicadesa i una falta de cortesia, pel Govern o per qui sigui, que m'assabenti ara que aquesta pregunta no es fa. Govern amunt, Govern avall. Ho trobo una falta de cortesia, senyor president. No seva, sinó del Govern o de qui sigui.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Senyor Guillot, a mi és la informació que m'havien donat. Agraïxo que no consideri que és una indelicadesa per la meua part.

Molt bé. Continuem el capítol d'interpellacions.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme

La interpellació és l'onze punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política de turisme. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Josep Clofent, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, vam acabar el final del passat període de sessions amb interpellacions —que presentaven, si no ho recordo malament, Esquerra Republicana i Iniciativa— a l'entorn del turisme. I, en preparar en nom del meu Grup aquesta interpellació, em vaig dedicar a mirar totes les iniciatives de caràcter turístic que s'han anat desenvolupant, que s'han anat substanciant al llarg d'aquest any en sessió plenària. I totes elles tenen un denominador comú, que és la insistència en el que podríem anomenar «capítol d'irregularitats».

Iniciem l'any 96, l'any 95, amb un canvi de Govern, amb noves eleccions. Desapareix l'anterior Conselleria, i vostè assumeix un nou departament, on queda refós l'anterior. L'herència que recull el nou departament, com vam poder veure en els primers pressupostos, va ser d'uns pressupostos que havien sigut molt alts, amb uns programes de subvencions que s'havien anat desenvolupant —dels quals parlarem— i, pel que hem anat veient després també, d'un paquet considerable del que en podríem considerar «herències d'irregularitats».

En el capítol de subvencions, n'hi ha unes que estan en tràmit judicial: són un bon paquet de subvencions donades al món del comerç que preocupen. I preocupa no tant el tema de les subvencions i les irregularitats com el següent: en el període del conseller Alegre —vuit anys—, el Departament va donar de l'ordre de 14.000 milions de pessetes en subvencions. Sap quin és el problema, senyor conseller? Que, si li dic: «Anem a veure on són», ho passarem malament, no les veurem. Perquè, fora d'aquelles que es van tramitar via ajuntaments per actuacions col·lectives, les altres costen molt de trobar. De tal manera que el nostre Grup ha definit diverses vegades —i torno a insistir-hi— que, les subvencions, semblava —més que adreçades a millorar els diferents sectors a què anaven adreçades— que anaven adreçades a la compra de voluntats polítiques electorals.

Vam saludar des del nostre Grup la política que vostè va instaurar des d'un bon començament, consistent a dir: «S'ha acabat. Aquest model s'ha acabat.» Pren aquesta decisió, que la veiem interessant; no li he pas de dir altra cosa. I pren bastantes iniciatives adreçades, totes elles, a la racionalització de l'Administració en el Departament, que també veiem bé. Concretament, en l'aspecte turístic, vostès opten per posar en valor de gestió turística, també, les oficines del Copca. És aprofitar uns instruments per fer més d'un servei, pràcticament, amb el mateix cost. Per tant, té un inici, per nosaltres, que diem: «Bé, a veure si ara aconseguim que al nou Departament facin les coses millor de com s'han fet fins ara i facin més coses.»

Però, paral·lelament a això, ens arriba al Grup Socialista la notícia que el seu Departament —el director ho ha dit en una reunió, ho va dir en una reunió— es plantejava portar els anteriors gestors als tribunals. L'actitud del nostre Grup va ser: «Bé, vegem a veure què passa, a veure què decideixin.» Perquè, escolti'm..., i vostè m'ho podrà desmentir, però durant molt temps han sonat, des de l'inici del Consorci turístic —per exemple, han anat sonant cançonetes que insinuen irregularitats.

I dius: «Bé, potser no són certes.» Però, clar, a l'inici d'aquesta legislatura, l'actual conseller diu: «Compte, que, de l'anterior gestió, dels anteriors gestors, ens hem de rumiar què en fem.»

Aquest és l'inici de la seva gestió davant del Departament. Què calia fer? —què calia fer? Home, doncs, sembla que el sector turístic té una importància cabdal en el desenvolupament econòmic de Catalunya; sembla que és un sector turístic que té unes expectatives de futur molt importants, que té déficits i que té moltes coses a millorar i a transformar. El sector turístic, no hem de deixar de pensar ni d'oblidar que l'heretem d'un procés en què ha anat creixent, pràcticament, per generació espontània. Sembla que amb la popularització del vehicle, del cotxe, a la Unió Europea, al que avui és la Unió Europea, a Europa, i, per tant, la facilitat d'arribar a l'Estat espanyol i a les platges del conjunt de l'Estat, porten que hi hagi cada any increments notables. I, això, el que fa és que la indústria turística, pràcticament sense cap ordre ni concert, vagi creixent, sovint malbaratant els nostres propis valors, paisatgístics i de tota mena. El repte de posar això en ordre encara continua existint. Considerar que el sector turístic no és una activitat il·limitada, també continua existint. És a dir, no es pot continuar creixent sense límit.

Per posar un exemple conegut per vostè i per mi, senyor conseller: el Maresme. Hi caben més turistes? Home, doncs, segons com es miri, sí. Però allà tenim problemes molt importants d'aigua i d'impermeabilització del sòl. Per tant, té un límit. L'oferta sol i platja té un límit. I, en canvi, calia racionalitzar el sector de sol i platja, al mateix temps que calia, també, posar en marxa nous productes que posessin en valor turístic la resta del país; nous productes en nous indrets del país, que era l'imprescindible.

La Direcció General de Turisme, en això, ha portat una política erràtica. Fa la impressió, senyor conseller, que no s'ho creuen. Entre altres raons, perquè, clar, es caracteritza, l'assumpció, per part de vostè, de l'anterior Conselleria, per un desembarcament, que en podríem dir, d'equip d'Indústria dintre de l'anterior, i en molts dels casos no coneixien massa on estaven. En alguns departaments, sembla que amb el temps han anat millorant i han anat coneixent els temes; en el sector turístic, senyor conseller, fa la impressió que no ens en sortim, i fa la impressió que vostès no s'ho creuen, que el director general no s'ho creu.

Cert és que el Consorci que vostès hereten té molts problemes; cert és que la política pressupostària a l'entorn de Maastricht i la reducció pressupostària corresponent no permeten excessives alegries, però si a això afegim que vostès semblen que no s'ho creguin, perquè no hi ha polítiques, més enllà del que pugui fer el Consorci al seu dia —que, per cert, un dia ens hauran d'explicar què significa aquesta política del Consorci quan la majoria dels recursos que s'utilitzen vénen del sector públic; a què respon el fet que hagi de ser consorci quan les característiques són aquestes—, vostès l'únic que fan és, per la inèrcia, les feines de promoció, però el que són les feines de disseny, de nou model turístic, no es fan.

Vostè necessita per desenvolupar una política més i millors dades de les que té, conèixer amb més profunditat i amb més exactitud quin és el sector. No es fa. Ara, vostè té una sort, senyor Subirà, extraordinària sort, que és que el temps li ha anat a favor. Les xifres són bones; per tant, podríem dir que, malgrat el Govern, el sector turístic funciona. Ara bé, la responsabilitat d'allò que en temps de bonança s'havia d'haver fet i no han fet recaurà exclusivament sobre vostès, perquè en el futur, senyor conseller, vostè sap perfectament com jo que l'oferta turística de Catalunya haurà de venir sustentada bàsicament en aspectes de qualitat; poc podrem competir ja en aspectes de preu, perquè, la titularitat sobre el valor de la moneda, l'han perduda; per tant, no podrem anar a guanyar rendibilitat ni competitivitat a base d'actuar sobre la fluctuació de la moneda.

Ara bé, el que ens porta avui, aquí, senyor conseller, és el seguit que han anat dient, que s'han anat produint irregularitats. Surt a la premsa fa pocs dies –es va veure, també, en una interpellació anterior– que es denuncia que ha desaparegut documentació del seu Departament, i, curiosament, en el mateix temps, dimiteix el director, el senyor Hortal. Pot anar relacionada una cosa amb l'altra? No ho sé. En qualsevol cas, es fa sospitos; hi ha coincidències que són francament sospitoses. Jo m'he repassat la interpellació que li van substanciar en el passat Ple, en l'últim període de sessions, i li van reiterar per dues vegades des d'aquesta tribuna que vostè digués si havia desaparegut, o no, documentació. En el *Diari de Sessions* no hi consta cap resposta seva en aquest sentit, no ho va respondre, però al Grup Socialista ens ha arribat l'evidència que, efectivament, han desaparegut, i els que ho han denunciat ja s'han personat davant del Fiscal per posar-ho en coneixement.

Per tant, fins aquest moment, senyor conseller, fins al moment de la desaparició, quan veiem les irregularitats, vostès ens contesten al conjunt de grups parlamentaris dient: «Escolti'm, jo he portat els temes a la Sindicatura perquè els tramitin, perquè ho estudiïn i perquè decideixin què s'ha de fer.» Però, és clar, vostè oblida una cosa que nosaltres vam conèixer després, que és que vostès van demanar un dictamen, i, per tant, qualsevol presumpte sobre si hi havia o no hi havia la qualificació de les irregularitats..., vostè no té el benefici del dubte, perquè vostè té un dictamen en el qual demana la tipificació legal de les irregularitats, on, al final, en el capítol de conclusions, se li fan peticions expresses. I vostè diu: «No, no, això m'és igual» –per la raó que sigui–; «que faci la via per la Sindicatura i ja ens en sortirem.» Però, senyor conseller, vostè ha perdut els papers –vostè ha perdut els papers. Han desaparegut més de 2.500 papers, documents, del magatzem 2 del seu Departament, on es contenia la documentació, molta d'ella denunciada davant del fiscal per diferents grups, per diferents institucions, per diferents partits.

Per tant, senyor conseller, jo, el que li demanaria ara, en la seva intervenció, més enllà d'entrar a valorar i a quantificar els encerts i errors de la gestió, és que ens aclareixi el tema, perquè és especialment greu, senyor conseller –i suposo que això ho entendreà–; les noves circumstàncies tal com s'estan desenvolupant.

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, per a la resposta, el conseller senyor Antoni Subirà.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Senyor president, senyor diputat, senyores diputades, diu: «Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu de la Generalitat en matèria de política de turisme?», i vostè em fa aquesta interpellació i jo la hi contestaré. Però deixi'm començar, també, per una cosa que vostè ha dit, que és per la part aquella que diu que tinc sort.

Em sembla que ja els he explicat alguna vegada el que va dir el mariscal Foch quan uns periodistes li discutien la victòria a la Primera Guerra Mundial, que, si no recordo malament, atribuïen a uns coronels determinats, i el mariscal Foch va dir: «Escoltin: oi que, si la guerra hagués anat malament, la culpa seria meva? Doncs, com que l'hem guanyat, el mèrit és meu.» Ho va dir el mariscal Foch. I també és ben conegut que Napoleó, quan havia de nomenar un general, preguntava les característiques dels coronels i li deien: «No, aquest és molt bo, però no té gaire sort; ara, va tenir una nota altíssima a l'Escola d'Estat Major, i aquell no és tan bo, però té una sort tremenda, sempre li surten bé les batalles», i nomenaven el segon. I a mi, doncs, a la millor em passa això, què vol que li digui? Per benefici del sector turístic, evidentment.

Perquè resulta que, des de l'any 96 fins als nostres dies –jo em vaig fer càrrec del Departament de Turisme el juny del 96–, només hem batut rècords de turisme, però no d'un turisme més o menys estripat i a base de rebenotar preus, sinó d'un turisme que, cada vegada, la despesa per dia i per turista ha anat creixent, i, a més a més, un turisme que s'ha estès en el territori, de manera que ja no és allò només de la franja costanera; un turisme que ha agafat una empenta fortíssima a la ciutat de Barcelona, i la col·laboració de Turisme de Catalunya amb Turisme de Barcelona és ara bona, com no ho havia sigut mai, perquè tenim els objectius clars, sap? I, quan jo em vaig fer càrrec del Departament, hi havia dues-centes masies de turisme rural; en aquests moments, n'hi ha més de cinc-centes... No, ja sé que hi ha algun expert de turisme per allà darrere, però li queda molt de temps encara per ser responsable de turisme. (*Rialles.*) No, home, ho dic perquè, com que n'hi ha que fan prediccions sobre qui serà el proper president de la Generalitat... Pensin una cosa: saben allò que diuen en castellà, que *sabe más el diablo por viejo que por diablo*? Doncs, això em passa a mi. Perquè, prediccions d'aquestes, les he sentit en aquest Parlament des de fa molts anys cada quatre anys, saben?

En fi, ara mateix, en aquesta política d'escampar cap a l'interior del país la riquesa que genera el turisme, per exemple, tenim el projecte de crear, aquest any, al voltant de 1.200 quilòmetres de circuits senyalitzats, d'acord amb els estàndards francesos, inclosos en les guies franceses, de bicicleta de muntanya, que es repengen sobre la xarxa de masies, de cases rurals de pagès, i, tot això, obeint a una línia molt clara d'actuació. Per continuar amb els resultats, deixi-me-li explicar, per exemple, que els turistes valoren... Tenim molt bona informació; la informació estadística en el sentit més clàssic de la paraula és difícil d'obtenir, perquè, si un senyor de Lió agafa al cotxe, la guia Michelin en català, per exemple, si vol... –ah, perdó, de Catalunya en francès, però de Catalunya, que no existeix cap altra guia Michelin d'una altra regió de la Península Ibèrica–, i ve cap aquí, passa la frontera...; Schengen, escolti, no es pot fer una estadística censal, sinó que, en tot cas, el que s'ha de fer són sondejos, que és el que fem, i els fem bé. I estudiem què valoren els turistes, no? I, per exemple, els turistes valoren amb 8,14 punts sobre 10 –una de les notes més altes, la segona, començant per dalt– la neteja de les platges i la qualitat de les aigües. La neteja de les platges és fruit de l'acció molt positiva en aquest terreny que han fet els ajuntaments, però la netedat de les aigües és fruit de l'enorme inversió que ha fet el Departament de Medi Ambient de la Generalitat, formant part d'una política, també sistemàtica, de depuradores.

Bé, escolti, i tantes altres coses que li podré explicar també a la rèplica, si vostè vol, perquè vostè deuria insistir. Però no m'agradaria que el temps se m'esgotés sense haver tocat una sèrie d'altres temes. Vostè diu: «S'ha canviat el model, però ara resulta que no hi ha model.» Home, miri, segur que s'ha canviat el model i el que, jo, sí que li asseguro, des del juny del 96, el que jo li asseguro és que ara sí que n'hi ha. És a dir, el model és el següent: reforçament de la promoció a l'exterior; hem multiplicat per deu la presència a fires, amb una imatge conjunta i sistemàticament presentada dels productes turístics catalans que, gràcies a Déu, s'han diversificat molt. I en aquests moments no estem venent només sol i platja, sinó que, obeint a una política del Departament, hem convençut els operadors de sol i platja que comencin a vendre el producte combinat amb rerepaís immediat. És a dir, deixi'm explicar això perquè això és d'una certa sofisticació.

Si nosaltres hem de competir amb el sol i platja purs, és a dir, amb aquell turista que aterra en una platja i, al cap d'uns quants dies, li preguntes si li han anat bé les vacances i et diu: «Sí, s'està molt bé aquí, a les Balears», i resulta que era a Calella –això és històric, va passar abans..., resulta que, si has de competir, per exemple, amb el turisme de sol i platja que pot oferir l'illa de Gerba, amb aquest tipus de turisme no ho pots fer. Però, en canvi, si tractes de potenciar l'entrada cap a l'interior quan el turista ja és allà, per exemple, la ciutat de Girona, la ciutat de Besalú, la Garrotxa, o bé, per la part sud, la ruta del Císter, per complementar... Vostè sap que els museus de Tarragona, amb una entrada conjunta amb Port Aventura, aquest any han tingut més de 200.000 visitants? I això, evidentment, afegeix un atractiu i fa un producte molt més ric, amb què és molt

més fàcil –ric de continguts, vull dir– competir i defensar-se de la competència a preus baixos del turisme estricte de sol i platja on érem abans nosaltres, i ara ja comencem a no ser-hi, i comencem a no ser-hi gràcies a aquesta acció sistemàtica.

O bé, li podria explicar la presència a les diferents fires importants, accions molt específiques en aquest terreny mateix, com pot ser el conveni signat amb ADAC. Sap què és ADAC? ADAC és l'equivalent a l'Automòbil Club, és l'automòbil club alemany, és l'automòbil club més important del món; té 14 milions i mig d'associats, si no ho recordo malament. Sap quin conveni tenim amb ADAC, que ells difonen en les seves revistes per Alemanya? Ells envien uns biòlegs que, a costa nostra, pagats pel Departament –crec que és una bona utilització de recursos públics–, analitzen sistemàticament durant la temporada turística la qualitat bacteriològica de les aigües de les nostres platges i emeten els seus informes. La conseqüència d'això ha sigut una pujada notable de l'«apreci» que el turista alemany que utilitza el seu propi vehicle o que utilitza càmpings té per les nostres costes, perquè els resultats han sigut excel·lents.

Seguim: acció específica en el mercat rus, que, si ho vol, li explicaré en detall, però que ens ha donat un èxit notable. Ara potser ens trobarem amb algun problema amb el mercat rus, per raons òbvies, però jo no puc arreglar l'economia russa; en canvi, continuarem insistint en aquest mercat. Mercat espanyol: el primer client del turisme català, el primer –per davant dels francesos– és la resta d'Espanya, i allà s'ha fet amb un èxit molt notable, perquè, a més a més, ha tingut un augment molt substancial en les darreres dues temporades, una campanya encertada, que es diu «Acércate», i que està orientada a invitar els nostres conciutadans d'altres zones d'Espanya a visitar Catalunya. Es calcula que aquesta campanya ha tingut 180 milions d'impactes televisius i el resultat és difícil de mesurar; si ens haguéssim de refiar de les estadístiques que tenim de vinguda de turistes espanyols seria un èxit espectacular, el que passa és que jo no m'atreveixo a atribuir-ho tot a aquesta campanya, evidentment, però seria un èxit espectacular.

Agenda cultural. Jo abans li he parlat..., escolti, ja continuarem aquest tema a la rèplica, però ara deixi'm entrar en allò que, de fet –escolti, *sabe más el diablo por viejo que por diablo*–, motiva la seva interpellació. És a dir, vostè no està interessat a saber la política turística; vostè està interessat a furgar en aquella qüestió de les irregularitats a què vostè s'ha referit abans. Jo també –jo també–, i sempre he dit el mateix en aquest tema. Mirin, les auditories que van detectar determinades irregularitats al Consorci Turístic de Catalunya, les vam conèixer nosaltres, en primer lloc, i les vam canalitzar allà on legítimament, legalment, estructuralment, havien d'anar, que és a un organisme que es diu Sindicatura de Comptes, que depèn d'aquest Departament. Quan aquest organisme emeti el seu informe, jo faré el que hagi de fer.

I quant –si em permet, senyor president, trenta segons– al Dictamen d'un advocat particular, el vaig encarregar jo perquè li tinc confiança, però té molt menys valor que el que dictamini la Sindicatura de Comptes. I si

vostè conegués el Dictamen en la seva totalitat sabia que, quan se li fa l'observació de dir: «Escolti, aquestes auditories s'han posat en coneixement de la Sindicatura de Comptes», aquell advocat privat diu: «Doncs, escolti'm, crec que vostès han fet el que havien de fer i, en tot cas, atinguin-se al que els digui la Sindicatura de Comptes, que és al que m'atindré.»

Moltes gràcies, senyor president, senyor diputat.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Pep Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Tinc la totalitat del Dictamen, senyor conseller, i estic en condicions de discrepar amb arguments de vostè. Vostè no ens pot convèncer del perquè el va demanar, perquè les auditories són suficientment clares; no li calia altra cosa. L'ombra del perquè vostè demana el Dictamen, ens l'ha d'aclarir vostè, l'ha d'aclarir, perquè el Dictamen li diu, sense cap mena d'embut, eh?, que s'ha observat delicte, no presumpció, no, no, que hi ha voluntat –està escrit–; li ho podria repetir, però, com que ja ho ha llegit i consta en els diaris de sessions, no li ho diré. I, vostè, el que fa, senyor Subirà, sent fidel a la realitat, és enviar una carta a Jané & Associats, al senyor Cortadellas, en què acaba dient-li això: que ho portarà a la dallò, i acaba dient-li: «Així, doncs, us prego que, en base a aquestes darreres consideracions –que les ha portat a la Sindicatura– i raonaments exposats, emeteu un informe de les vostres recomanacions». I, la carta, els la tornen a contestar i els diuen: «Atenent aquesta circumstància, i tot i que ens ratifiquem en el contingut del nostre informe» –no canvien el seu Dictamen... I li diuen al final, senyor conseller, després, que vostès els diguin que ho portaran al Consorci i que hi podria haver un cert rebombori públic; diu: «Per tant, no seria necessària la formulació de la denúncia o querella davant dels tribunals, i, més, atenent que no existeix perill temporal de prescripció de l'acció». Però, perdoni –ho he fet expressament–, m'he oblidat una paraula; per tant, «no seria necessari *immediatament*».

Però vostè ha perdut els papers, vostè ha perdut els papers; vostè, com a responsable del Govern de la Generalitat, ha perdut els papers, i, quan un responsable polític, en un tema que està en els tribunals, perd els papers, plega, presenta la dimissió per no involucrar el conjunt del Govern.

Senyor Subirà, s'ha equivocat de dalt a baix, i no el salvarà ni els resultats de la temporada, perquè tot el que vostè s'apunta –i els seus criteris tindrà per apuntar-s'ho..., els que venien abans –que també eren de la seva coalició– havien començat, també, la feina; no tot eren irregularitats. I el Grup Socialista, abans de sortir aquí i afirmar amb rotunditat el que afirma, els va dir: «Escoltin: abans d'entrar a afirmar, muntem una comissió d'investigació», o li ho torno a demanar, perquè ara sí que em preocupa la temporada del senyor Betoret i del senyor Molins; ara sí que ens preocupa, perquè, quan el senyor Betoret presumia que s'havia emportat

unes indemnitzacions de 60 milions de pessetes, ara volem saber si són certes o no són certes, perquè han desaparegut els papers.

Senyor Subirà, vostès han perdut els papers. I, per tant, no n'hi prou que ens expliqui que es va posar..., en quin any es va posar en marxa el tema de les residències de casa de pagès? Home, si ni això que ja estava engegat són capaçs de fer... Home, vostè, que podem dir que, com a mínim, no ha malmès el que ja hi havia..., però, de nou? Expliqui'ns la reunió aquella amb el Consell de Cambres i els presidents de les diputacions, on proposaven dissoldre l'organisme. Tant creuen vostès en el sector públic? Per què no ens porten aquí el projecte Prisma, perquè el puguem debatre al Parlament? El projecte Prisma, en definitiva, vol dir el desmantellament de les polítiques, no només la privatització, el desmantellament; vostè no hi creu. El Govern, a través de vostè, en aquestes polítiques, no hi creu. Com és possible que abans hi creguéssim i ara no? Hi ha hagut un canvi de conseller en l'anterior conselleria o un canvi de partit?

Quan nosaltres entrem a governar, probablement, demanarem auditories, però, segurament, a la nostra entrada, els departaments seran diferents. Perquè, senyor conseller, de veritat, el canvi de conseller s'hauria fet exactament igual a Ensenyament, i aquí hi hauria un sidral...!

Vostès han fet un canvi bastant preocupant i, miri, tenia el benefici del temps que li hauria pogut córrer a favor, però –li ho repeteixo–, senyor Subirà, ha perdut el temps, ha perdut els papers i, a més a més, ha fet una cosa molt greu: ha desmoralitzat el conjunt de treballadors.

Vostè creu que pot anar dient al director general que els treballadors no serveixen i cobren molt? Ara, com ens explicarà, que ha plegat el director? És cert que l'actual director l'han cridat a declarar? Té alguna vinculació amb les irregularitats del senyor Cogul, l'actual director? Ens ho pot explicar, això? Fins quan, senyor Subirà, vostè aguantarà aquesta actitud?

El nostre Grup, senyor Subirà, en el proper Ple o on sigui corresponent, tornarà a presentar una moció de reprovació, i li agrairíem, en benefici de la cambra, en benefici, també, dels seus coalitzats, que ens ho estalviés i hagués presentat abans la dimissió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

A veure, respecte al Dictamen, ja li he explicat el que li havia d'explicar, però deixi'm afegir-hi una cosa, senyor Clofent: si un dictamen digués que hi ha culpabilitat, simplement, el Dictamen estaria sortint-se de mare, no ho pot dir, només ho pot dir un jutge; el Dictamen hauria de dir que hi ha una presumpció de culpabilitat. Bé, per tant, escolti, senyor Clofent –ja li ho

he explicat—, quan hi hagi el Dictamen de la Sindicatura de Comptes, que és l'organisme independent, vaja, dependent només d'aquest Departament, d'aquest Parlament, farem el que hàgim de fer.

Respecte a novetats, home, algunes molt quantificables, per exemple, eh? És a dir, en aquests moments hi ha, amb una utilització forta, 25.000 milions de pessetes de línies de crèdit privilegiades, especialment quant als termes de devolució i els terminis de devolució, que permeten a alguns elements del sector turístic, als més dinàmics, als que necessiten més inversió, fer el que han de fer.

Per exemple, miri el que està passant amb el sector de la neu, que no només té una bona temporada —cosa que, evidentment, no m'atribueixo jo, ni en Rodríguez Picó, naturalment—, sinó que està fent les inversions que ha de fer, molt quantioses, i, precisament, atenent, utilitzant aquestes línies de crèdit proposades per nosaltres.

I, quant a la dimissió del senyor Hortal, és ben clar —preguntin-li-ho a ell—, vostès tenen accés a tota la informació del Departament, la que jo els dono i la que obtenen per altres conductes; de manera que continuïn-ho fent i preguntin-li-ho. El senyor Hortal, simplement, se n'ha anat al sector privat, per una oferta molt favorable, que ell, doncs, ha acceptat, perquè, tal com acaba de cometre la indiscreció el diputat que ara està a punt d'asseure's, és una empresa que, a més a més, li permet treballar al costat de casa seva —sap molt bé qui és, eh? Per tant, senyor diputat, simplement, el que hi ha aquí és que una persona jove, enormement valuosa, amb un currículum excel·lent, doncs, és objecte d'una oferta molt temptadora del sector privat i se'n va, i ve i s'acomia, amb tota l'amabilitat i dient que li sap greu, però que acaba de tenir un segon fill i que ha de cuidar el seu futur econòmic, que, com vostès saben, és molt més brillant en el sector privat que en l'Administració pública, perquè en l'Administració pública té altres compensacions de tipus moral.

Bé, senyor diputat, aquesta és la realitat i, evidentment, l'actual director de Turisme de Catalunya, que és una persona d'altíssima competència, jo crec que està, que té una posició absolutament impol·luta —ara sí que la paraula és adequada: «impol·luta»— i, per tant, he confiat en ell, i, si ell és cridat a declarar pel fiscal, doncs, ha d'anar a declarar al fiscal amb tota veritat i explicant tot el que sap.

I aquestes són les coses que es faran, perquè és la manera, l'única manera d'actuar davant d'una situació en què et trobes amb determinats indicis d'irregularitat, i això és el que s'ha de fer, i res més, senyor diputat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Substanciaré ara, si hi ha la conformitat —que em penso que hi és— dels portaveus dels diferents grups, les interpellacions, conjuntament, següents: el dotzè punt de l'ordre del dia, sobre els serveis d'urgències hospitalàries que depenen de la Generalitat de Catalunya, presentada pel Grup Popular; la Interpellació del Con-

sell Executiu també sobre la sanitat a Catalunya, exposada pel Grup d'Esquerra Republicana; la Interpellació al Consell Executiu sobre les urgències sanitàries, presentada pel Grup Socialista, i la Interpellació sobre l'assistència sanitària als serveis d'urgència, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Hi ha acord, penso, també, amb el senyor conseller, de tramitar-les conjuntament. Per tant, comencem a substanciar-les.

Interpellació al Consell Executiu sobre els serveis d'urgències hospitalàries que depenen de la Generalitat de Catalunya

Dotzè punt de l'ordre del dia: la presentada pel Grup Popular. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Isidre Bonet, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, doctor Eduard Rius, senyores diputades i senyors diputats, encetem el torn d'interpellacions dedicades al col·lapse de les urgències hospitalàries, que es van produir als hospitals de la nostra ciutat. El *timing* —el *tempus*, com en dirien els llatins— parlamentari ha fet que en el dia d'avui substanciem aquest grup d'interpellacions de gairebé tots els grups parlamentaris. No obstant això, senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup pensa que hauria estat millor que el conseller tingués una compareixença en el si de la Comissió de Política Social, la qual cosa ja vam demanar la primera setmana de gener, i ens consta que el mateix conseller també la va demanar. I el perquè n'estem convençuts és molt fàcil: no podem fer una interpellació sense haver escoltat abans la versió dels fets per part del conseller. És per això que —ja li ho avanço— ara parlarem poc, fins que vostè ens doni les explicacions pertinents, i també creiem que és molt millor la compareixença, perquè en aquest moment correm el risc de fer demagògia, i amb la salut no podem fer-ne.

Centrem una mica el tema: a finals de desembre passat i a primers dies del mes de gener, el nostre país va patir l'inici d'una epidèmia de grip. El professor Claude Hanoun, de l'Institut Pasteur, en una conferència donada fa molt poc, deia: «La grip és un procés benigne, tot i que afecta entre el quinze i el trenta per cent de la població, i tan sols en un u per mil es complica». Com a conseqüència d'aquesta situació sanitària, els serveis d'urgències dels hospitals es van veure col·lapsats, i a partir d'aquesta situació és quan cal començar a analitzar el perquè.

És evident, i entenem perfectament que la conjunció de les festes nadalenques i les conseqüents vacances reglamentàries del personal no van ajudar que la situació fos més sostenible. També entenem, senyor conseller, que el seu Departament no pot saber ni el dia ni l'hora que la influència creuarà la frontera i es disposarà a allotjar-se en el sistema immunitari dels ciutadans del nostre país. Per això, pensem que, en tot moment, l'actuació del personal sanitari va ser lloable, treballant —i em

consta— més hores que els pertocava, per no deixar d'atendre els malalts que es trobaven a urgències. I permetin-me, senyores diputades i senyors diputats, que des d'aquí els doni les gràcies.

Sabem perfectament les causes del col·lapse, senyor conseller, potser perquè toquem de peus a terra i perquè ens hem passat moltes hores —com vostè mateix— fent guàrdies en un hospital. Un dels problemes més importants és, sens dubte, el de la gent gran. A Catalunya —no en tinc les dades, segur que vostè les té—, cada any hi ha més gent que té més de vuitanta anys i —no ens enganyem—, quan tenen febre, s'espanten, perquè ja estan molt tocats per altres patologies, i què fan?: van a urgències.

El bon servei que es dona als hospitals també ho afavoreix; la gent sap que, si el metge va a casa, li donarà —com molt bé sap la senyora Figueras— el Fluimucil —i perdoni'm la futilesa— i, si va a urgències, li faran una analítica, una placa de tòrax, potser un electrocardiograma i, si li fa falta, li posaran una via i li donaran medicament. Però també assenyalen causes negatives i, al nostre parer, senyor conseller, és que la primària no acaba de funcionar; no s'ha pogut dur a terme la total reforma a la nostra ciutat i molts ciutadans no saben que poden anar al seu centre d'assistència primària per ser visitats pel seu metge de capçalera a hores convingudes.

Sabem —perquè ho hem comprovat— que, durant els dies àlgids de l'epidèmia, en els centres d'assistència primària es donava dia i hora per al cap de sis dies, i, per això, la gent se n'anava d'urgències. No li demanarem un pla de xoc d'urgències, perquè pensem que és paper mullat; no li demanarem un augment de personal del servei d'urgències, perquè, quan no hi hagi una epidèmia, què en farem?: no li demanarem que faci un macrocentre d'urgències, perquè no serviria de res.

Nosaltres volem escoltar, saber quin és el parer del Departament, abans de continuar parlant de tot aquest tema. Ja des d'ara volem oferir a tots els grups parlamentaris —i convidem, també, el Grup de la majoria— la possibilitat d'oferir una moció conjunta, però realista, sobretot realista; no fem demagògia, perquè, com ja he dit abans, amb la salut dels ciutadans no podem jugar.

I, sobretot, per una altra cosa que ens deixem i oblidem moltes vegades: perquè generarem una alarma social, quan el que hem de fer és explicar a la població que no és millor anar a urgències, sinó avisar el seu metge. La resposta de molts és que «el metge ve tard», que «està col·lapsat», etcètera. Per això, insistim una altra vegada que hem d'acabar la reforma de la primària i, sobretot, en el fet d'informar i educar sanitàriament la població.

I ara, senyor conseller, permeti'm que canviï el tema central i li faci unes preguntes referents a un tema que he pogut llegir en un diari de la professió mèdica el passat dia 3 de febrer. L'ICS distribuirà aquest any 400 milions de pessetes extres entre els metges de primària que compleixin les millores fixades pel mateix ICS en assistència i prescripció. Aquests diners es repartiran en concepte de productivitat variable. Com que aquesta retribució extra serà insuficient per a tots els possibles

beneficiaris, s'han establert uns criteris, l'A i el B. El tipus A premiarà els facultatius de manera individual, a canvi que millori i augmenti l'activitat assistencial, realitzant visites domiciliàries, tractant patologies que abans no es tractaven o treballant amb més d'un equip de primària. El tipus B fa referència a la prescripció farmacèutica, segons un pacte de prescripció; a saber: més del 85% dels fàrmacs receptats han de tenir un valor intrínsec alt —ja m'explicarà què vol dir això—; entre un 5 i un 10% han d'ésser genèrics; no es receptaran novetats terapèutiques fins que l'ICS no hagi fet l'informe pertinent; receptar els principis actius que l'ICS ha seleccionat amb vuit famílies terapèutiques, a saber, també: antihipertensius, antiulcerosos, AINE, antibiòtics, hipolipemians, antiasmàtics, antidepressius, ansiolítics i hipnòtics.

Senyor conseller, creu que d'aquesta manera es millorarà l'assistència sanitària? Creu que s'han de donar incentius als metges que no se surtin de les pautes marcades per l'ICS? Creu que cal limitar l'ús de medicaments a les esmentades famílies? Si un metge que surt d'aquesta línia, perquè té un malalt més complicat i recepta novetats terapèutiques, demostrades en altres països, però que aquí no tenen el vistiplau de l'ICS, deixarà de cobrar el plus? Si es vol augmentar l'assistència sanitària, fer unes visites domiciliàries, tractar patologies noves..., vol dir que ara no es fa, tot això? No creu que això portarà a una divisió entre *bonus* i *malus*?, entre els que puguin complir i cobrar més i els qui no puguin o no els toqui? Ho entendran, això?

Vostè sap, també, que el Codi deontològic de l'organització mèdica col·legial s'ha pronunciat en contra dels pactes, contractes o reglaments que donin un premi a la contenció de la despesa farmacèutica, perquè coarten la legítima llibertat de decisió del metge en prescriure, tot i que matisa que s'ha de receptar en un sentit econòmic, i en això estem totalment d'acord.

Li agrairé que m'expliqui tot això, i espero poder contestar amb alguna cosa més en el torn de rèplica.

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la sanitat a Catalunya

Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, per exposar la seva interpel·lació, té la paraula el diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Efectivament, els fets que van succeir les darreres setmanes del mes de desembre, i també el mes de gener, d'alguna manera, han provocat aquest allau d'interpel·lacions que avui substanciem aquí, com al seu moment també es van presentar sol·licituds de compareixença del conseller a la Comissió i

d'altres iniciatives parlamentàries que anirem veient al llarg dels propers mesos.

Però jo diria que no només el fet de les urgències, del col·lapse que hi va haver al seu moment, ha motivat aquesta interpel·lació. Hi ha altres aspectes que crec que, en un moment com aquest, en què hi ha una crisi puntual i concreta i que fa, doncs, que, d'alguna manera, tothom reaccioni..., van sortint tot un seguit d'evidències, i jo diria que el títol de la interpel·lació que nosaltres presentem, que és una interpel·lació genèrica sobre la sanitat..., evidentment que, tal com li vaig anunciar, la centrarem en el tema d'urgències, o en seria l'excusa; en qualsevol cas, sí que vol tocar altres aspectes que hi estan relacionats, no?

Precisament, pocs dies abans que es produís el col·lapse a les urgències i l'epidèmia de grip provoqués tot el que va provocar, aquí, al Parlament, en el Ple dels pressupostos, rebíem tots els grups parlamentaris en un despatx d'aquí uns quants sindicats: Comissions Obreres, SATSE, CATAAC, UGT. I aquests sindicats ens plantejaven tot un seguit de qüestions; curiosament, amb alguna reivindicació laboral, indubtablement –és la seva funció–, però també amb una reflexió molt important sobre les condicions de treball, per una banda, i, per altra banda, sobre la situació de la sanitat a Catalunya.

Jo crec que aquest és un factor que, d'alguna manera, fa pensar. És a dir, els treballadors estan amoïnats perquè s'ha generat un dèficit de 300.000 milions de pessetes. Els treballadors estan amoïnats perquè encara no se'ls ha homologat, des del punt de vista sociolaboral i econòmic, a professionals i treballadors del sistema; no s'ha complert la disposició transitòria cinquena de la LOSC. Els treballadors estan amoïnats perquè, d'alguna manera, es destinen des del Departament més recursos financers als proveïdors concertats que no pas a l'ICS; per tant, què se n'ha de fer, de l'ICS? Els treballadors estan amoïnats, d'alguna manera, també –i en aquest cas, des d'un punt de vista pràctic, jo crec que aquest és un tema important–, perquè la gestió, tan directa com diferida, és a dir, de l'ICS o dels centres concertats, no dóna resposta a les necessitats dels ciutadans, i això té tot un seguit de conseqüències: les llistes d'espera, etcètera –després en parlarem–, i això són els treballadors que ho vénen a plantejar.

Els treballadors estan amoïnats perquè la negociació del finançament del sistema duta a terme pel Govern de la Generalitat, tant en el primer període com en el segon, com en l'actual, ha estat deficient. Els treballadors estan amoïnats perquè les fórmules d'introducció de criteris d'empresa privada en la gestió de diversos proveïdors i els criteris de mercat planificat per a introduir competència entre aquests no donen els resultats en eficàcia i eficiència que s'esperava. Els treballadors estan amoïnats perquè plana el fantasma, d'alguna manera, que s'està donant entrada a capital privat en la gestió, i, per tant, plana el fantasma de la possible, hipotètica privatització de la sanitat. Els treballadors estan amoïnats per la falta de planificació sanitària. Els treballadors estan amoïnats per la manca de voluntat política de desenvolupar polítiques de salut. Els treballadors estan amoïnats perquè la participació ciutadana dels professionals és merament formal i no se'ls ha

donat cap mena de contingut en aquest sentit. I això ens ho explicaven els representants de tots els grups parlamentaris, justament, dies abans d'aquesta crisi, en aquesta cambra, i ens feien saber una mica el seu parer.

És clar, aquestes reunions, que, a més a més, al final s'han de fer d'amagat, perquè... Dic «d'amagat» per no dir una altra cosa, però, una mica, doncs, si em permeten l'expressió, d'estranguis, com vam fer a la reunió amb el Consorci Hospitalari i la Unió Catalana d'Hospitals, perquè no hi ha la manera d'adequar-ho o de vehicular-ho a través de la Comissió. (Pausa.) Sí, però..., al despatx, però d'amagat. En tot cas, no deixa de ser curiós que els diputats dels diversos grups anem rebent en algun despatx de la casa que estigui lliure els representants dels sindicats dels treballadors, per queixar-se de tot un seguit d'aspectes de la sanitat. I, a més a més, una reunió que els asseguro que va ser dura. Dura perquè, evidentment..., una mica, la sensació aquesta que al davant hi ha polítics. És igual el color. El que passa és que el Govern no funciona. Dir: «El Departament de Sanitat té tot un seguit de mancances, i vostès –tots– en són els responsables», home, si en som els responsables, com a mínim, l'oportunitat d'opinar, de participar i, per tant, també de dir alguna cosa, no? Però això és el que va passar.

El mateix va passar a la reunió aquella que vam tenir de Consorci Hospitalari de Catalunya i la Unió Catalana d'Hospitals, la patronal. Ens reuníem amb la patronal..., també d'estranguis, en una sala de comissions, però fora del marc d'una comissió parlamentària, que és on ens hauríem de reunir, on ens hauríem de veure, on ens hauríem de poder plantejar les coses. Bé, ens expliquen tots els seus problemes, que són bastant coincidents, encara que amb un altre llenguatge que els dels sindicats.

Per tant, en definitiva, ens estem trobant amb tot un seguit de temes que van petant en el que és la política del Departament de Sanitat de la Generalitat, no?

Per cert, parlant del tema del Consorci Hospitalari i la Unió Catalana d'Hospitals, nosaltres fem aquella reunió, nosaltres ens comprometem a fer gestions, però després ningú es recorda de nosaltres. Ningú. Ni el Departament, ni el Consorci, ni la Unió Catalana d'Hospitals. Home!, tampoc hi ha dret en això –tampoc hi ha dret. Perquè, és clar, una mica, tens la sensació que estàs utilitzat, no? Dir: «Escolti, ara convé, perquè així farem pressió davant el Departament, i, quan les coses ja van d'una altra manera, potser ja no toca tant, perquè ja no convé fer tanta pressió.» No és normal –no és normal. És a dir, una mica, reivindicaria el paper dels diputats i les diputades, que ha de ser tot un altre, no? I, en aquest sentit, si el Departament no ens el vol donar, difícilment el tindrem. Nosaltres l'hem reclamat en diverses ocasions.

De tota la qüestió de la salut mental, amb un conflicte latent, demà tindrem ocasió de parlar-ne. No em queda massa temps; per tant, ja en parlarem un altre moment.

En definitiva, hem vingut denunciant, permanentment, les conseqüències nefastes de no accelerar la reforma de l'assistència primària, de no complir terminis, que és

una mica el que passa en aquests moments; la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona ha fet una queixa formal, en la qual plantegen tot un seguit de qüestions: els centres reformat de l'assistència primària a la ciutat de Barcelona no arriben al 50%; alguns dels districtes que hi ha a la ciutat de Barcelona no tenen cap centre reformat, etcètera, etcètera. Per tant, una mica, estem en una espiral que nosaltres tenim una sensació que és una espiral absolutament perillosa.

No es compleixen els terminis de l'assistència primària i, com a conseqüència, hi ha llistes d'espera més llargues; per tant, llistes d'espera en visites, llistes d'espera en operacions. Fixin-se en una cosa: llistes d'espera en visites... També els dic que, durant aquests darrers..., coincidint amb aquesta crisi, l'allau de denúncies que hem anat rebent els diputats –almenys el diputat que els parla–, via Internet, via carta, via entrevista personal, doncs, han estat nombroses. En plena crisi, demanar hora d'atenció mèdica en un CAP concret de Barcelona per un constipat eren deu dies, amb tots els problemes que això representa per a una persona que treballa, que ha de demanar la baixa, que, a més a més, un constipat en deu dies o ja s'ha curat o s'ha empitjorat del tot i, per tant, ha evolucionat de la manera que ha evolucionat, etcètera. O, per exemple, el 061; una altra història, no?

Per tant, anem donant tombs sobre el mateix: llistes d'espera que no es donen..., que es dona, diguem-ne, al cap de massa dies del que hauria de ser; les urgències que no funcionen; el tema del 061, absolutament patètic, penós, propi d'un país..., i, en aquest cas, evidentment, tot el tema de Telefònica hi té molt a veure, però el cert és que ha anat coincidint tot plegat, no? El 061, pròpiament –ja deixant de banda la Telefònica–, sembla clarament insuficient. Els hospitals que han d'atendre les urgències que l'assistència primària no pot resoldre... Què passa? Que els hospitals tampoc és que estiguin preparats, perquè, és clar, com que són centres concertats i no han tingut l'oportunitat de fer la inversió que els tocava de fer perquè..., etcètera, etcètera. D'alguna manera, estem sempre en una espiral, hi insisteixo, constant, que el que fa és que, al final, l'usuari o la usuària de la sanitat de Catalunya tingui una sensació estranya. I aquesta sensació es reflecteix, com he dit abans, en documents dels treballadors, en documents dels usuaris, es tradueix en queixes particulars i personals, es tradueix en una preocupació evident.

Una preocupació que, a més a més, es concreta i s'accentua encara més quan, per exemple, aquests dies, surten a la premsa notícies que diuen que la despesa en inversió sanitària durant els nou primers mesos del 98..., la inversió sanitària va ser una miqueta més de la quarta part de la despesa efectuada l'any anterior; és a dir que hi ha hagut una retallada brutal en el que és la inversió sanitària. En una pregunta que vaig fer fa pocs mesos, també, el mateix Govern ho confirmava: la disminució de la inversió que hi ha hagut en aquest sentit.

Per tant, la sensació que es crea és una sensació preocupant, que ara, amb tota la crisi de la grip i de les urgències col·lapsades, doncs, es manifesta encara més, però és que, a més a més, les notícies que hi ha en aquest sentit encara ens amoïnen, no? D'alguna manera, no pot ser que una epidèmia de grip –encara que la

grip sigui, com deia el doctor Bonet, un virus benigne– posi en evidència tots els defectes del sistema sanitari de Catalunya. I el que ha passat és això.

Per tant, en aquests moments en què entenem que hi ha una inquietud social important, en aquests moments en què entenem que hi ha un desengany en relació amb el sistema sanitari, en aquests moments en què entenem que hi ha un desànim professional bastant evident i, a més a més, estès, en aquests moments en què jo diria que hi ha, fins i tot, en algun cas, símptomes de frustració, doncs, és evident que caldria fer una certa reflexió de com hem d'afrontar aquest futur de la sanitat a Catalunya.

I jo acabo –en la rèplica tindrem temps i, després d'escoltar el conseller, encara més– amb una última reflexió. Miri, hem discutit moltes vegades en aquesta cambra del finançament: si el finançament era bo o no era bo, si era l'adequat o no era l'adequat, si s'havia negociat bé o no. En qualsevol cas, tenim tota la sensació que aquesta epidèmia que va posar en evidència el sistema sanitari de Catalunya no deixa de ser una conseqüència de la negociació que vostès van fer. És bo el sistema de finançament? Home, si mirem les conseqüències, és més aviat nefast.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor Benach.

Interpellació al Consell Executiu sobre les urgències sanitàries

La nova interpellació, també acumulada, és sobre les urgències sanitàries, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar la interpellació, la diputada senyora Carme Figueres.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, la situació viscuda els darrers dies del mes de desembre i els primers dies de gener en els serveis d'urgència dels centres hospitalaris no és en absolut tolerable en un país modern i avançat, com és i vol ser Catalunya. Per més esforços que facin vostè i el seu Govern per posar pedaços a aquesta situació, el lamentable espectacle que hem donat a la resta d'Espanya, ningú no ens el pot ja estalviar.

El col·lapse de les urgències com a conseqüència de les epidèmies de grip ha estat motiu de queixes i denúncies des de fa massa anys. Aquest era el tercer hivern que es posava en marxa l'anomenat Pla extraordinari d'urgències d'hivern i, un any més, aquest Pla ha estat insuficient i no ha donat resposta a les necessitats d'atenció dels usuaris del sistema sanitari públic. Tot apunta, senyor conseller, que, aquest any, el seu Departament s'havia relaxat i que les mesures previstes no s'havien aplicat íntegrament. La manca de previsió del seu Departament davant de la coincidència de tres dies festius seguits en dues setmanes consecutives, amb molts centres de primària tancats en moments d'increment de les

afeccions respiratòries i d'epidèmies de grip, va desbordar completament els serveis d'urgències hospitalàries de Catalunya i del 061 de la ciutat de Barcelona. Conseqüència: que una situació epidèmica molt similar a la dels períodes comparables d'anys anteriors ha posat en qüestió i en crisi el conjunt del sistema sanitari.

El Departament de salut pública de la seva Conselleria hauria d'haver alertat els serveis sanitaris de la incidència de la grip i de les afeccions respiratòries, ja que disposava de dades sobre l'aparició de l'epidèmia des de dies abans de Nadal. Aquest advertiment hauria d'haver especificat el risc de deixar els dispositius de primària sota mínims. Però, en comptes d'advertir el risc, els responsables de salut pública es van dedicar a afirmar que no hi havia epidèmia en el moment de col·lapses en les urgències i a culpabilitzar les persones que acudien als hospitals o trucaven al servei del 061 en demanda completament legítima –al nostre entendre– d'un diagnòstic que descartés malalties importants.

Les restriccions pressupostàries a què sotmeten els equips d'atenció primària ha portat el seu Departament a cometre l'error de no substituir el personal de vacances dels centres d'atenció primària en les festes nadalenques, tal com s'havia fet en anys anteriors. En els pocs dies laborables de les dues setmanes de Nadal i de Cap d'Any els centres d'atenció primària de Catalunya tenien minvades les seves plantilles habituals en un 20 i en un 40%. El cost d'aquest error ha estat molt més alt que el que hauria costat contractar les suplències de l'atenció primària i reforçar els serveis d'urgències. El cost més important, però, és el que ha comportat el descrèdit del sistema sanitari públic en tots aquests dies de col·lapse i el que costarà recuperar-lo.

Vostè ha dit públicament, senyor conseller, que s'havien pres mesures de reforç de les urgències en l'atenció primària. Quines han estat, concretament i realment, aquestes mesures? Potser un metge només quatre hores els dissabtes en algun dels centres d'atenció continuada? Quines, sinó? Senyor conseller, la majoria de centres d'atenció continuada segueixen amb el mateix i escàs personal d'urgències; no s'ha posat en funcionament cap més centre d'atenció continuada. A la ciutat de Barcelona només n'hi ha vuit de vint-i-quatre hores i tres de quinze hores; onze en total, d'un total de cinquanta-un centres. A la resta de les regions sanitàries la proporció encara és més baixa. L'utilitatge està cada vegada més obsolet i els professionals tenen problemes per disposar de tot el que és necessari. L'atenció primària no ha estat una prioritat de la política sanitària de l'actual Govern de la Generalitat i els seus serveis d'urgència són conseqüència d'aquesta política. A la ciutat de Barcelona, on s'ha patit amb molta més intensitat els problemes de les urgències, encara el 66% dels ciutadans segueix amb els metges que només estan dues hores i mitja als ambulatoris, sense història clínica, sense campanyes preventives ni seguiment en les vacunacions.

Amb l'endarreriment de la reforma de l'atenció primària no s'ha fomentat la confiança dels ciutadans en el seu metge de capçalera i en el seu centre de salut. L'única actuació real que ha fet el Departament de Sanitat per contrarestar la mala imatge donada a les fes-

tes nadalenques ha estat la d'inserir anuncis en diversos diaris sobre els recursos d'atenció primària continuada després dels col·lapses a les urgències. Amb el títol «A l'hivern, la salut més a prop», s'ha intentat pal·liar la manca absoluta de política informativa i educativa del Departament; junt amb la informació sobre els recursos d'atenció primària, hem vist com s'hi posava un dibuix de la targeta sanitària amb la llegenda: «La targeta sanitària és l'accés dels serveis sanitaris públics.» Quan aquesta targeta, després de vuit anys des de la decisió d'implantar-la com a document identificatiu i acreditatiu de cada usuari del sistema sanitari públic, no està encara operativa als centres d'atenció primària, hi ha ciutadans que encara no l'han rebuda i molts d'altres, com jo mateixa, la tenim caducada abans d'haver-la pogut utilitzar, havent-se realitzat una despesa, fins a finals del 1998 –només en les targetes–, de 454 milions de pessetes, dels quals bona part han estat diners llençats.

Senyor conseller de Sanitat, el Grup Socialista li reclama que porti dades quantificades de l'actuació que ha dit que ha fet per reforçar els serveis d'urgència dels centres d'atenció primària: quins efectius, quines hores, quins dies i en quin centre, realment.

Pel que fa al servei del 061, vostè va dir en declaracions públiques que, en funció del Pla extraordinari d'hivern, s'havien reforçat en un 50% els efectius del 061 de la ciutat de Barcelona en previsió de les epidèmies gripals. El primer problema que pateix el 061 és la falta de personal. El nombre de professionals actius en els serveis del 061 de la ciutat de Barcelona ha estat molt per sota del que, teòricament, havia de tenir els dies en què es van produir els darrers col·lapses. En aquests dies hi va haver molts menys metges en el servei dels que tocava teòricament, ja que molts no van ser substituïts en els seus dies de festa o de vacances, contràriament al que es venia fent en anys anteriors. Hom podria pensar que aquesta situació només es produeix en moments de vacances del personal, però tenim notícia que, fins avui, cap dia de l'any s'ha cobert la plantilla teòrica del 061, sinó que tots els dies han estat, en realitat, per sota del que, teòricament, haurien d'haver tingut. En les setmanes crítiques de la darrera situació epidèmica el nombre de trucades rebudes al 061 va ser d'un 50% més que en el període epidèmic de l'hivern passat. Quins han estat els increments reals sobre la plantilla inicialment prevista per als mesos d'hivern en el 061? Cal que expliqui aquí, al Parlament, quin ha estat aquest increment real i si les seves afirmacions eren, per tant..., i les del seu Departament es corresponien a la realitat.

Ara, el Govern de la Generalitat, per cobrir l'expedient, ha posat en marxa el nou telèfon d'emergències 112 amb uns minsos recursos i totalment fora de termini. El nostre Grup, el Grup Socialista, ha demanat la compareixença del conseller de Governació en el Parlament perquè doni explicacions sobre aquest tema. Sembla ser que el telèfon 112, que ha començat a funcionar, no és, com en d'altres països europeus o en altres comunitats autònomes de l'Estat, un veritable centre de gestió de les urgències i de les emergències. Aquest servei només és un centre de transferències amb quatre persones

7482

—són les notícies que tenim; a les nits sembla ser que només dues— que contesten les trucades d'emergències de tot Catalunya; no està digitalitzat i les emergències no són ateses pel servei corresponent —Guàrdia Urbana, Bombers, Sanitat o Policia— en temps real, sinó que es provoca un retard en l'atenció a la trucada.

Després de reiterades promeses del conseller Pomés amb relació a la posada en funcionament del 112, tal com es marca en les directrius europees, el Govern de Convergència i Unió ha intentat cobrir l'expedient sense tenir en compte la necessitat de ciutadans i ciutadanes de Catalunya de disposar d'un veritable servei d'atenció, de gestió i de coordinació de les urgències i de les emergències a tot el territori català. Vostè recordarà, senyor conseller, que el nostre Grup ha demanat en reiterades ocasions en aquesta cambra l'extensió del telèfon 061 d'urgències sanitàries a tot Catalunya, començant per les grans conurbacions. La posada en marxa del telèfon únic d'emergències 112 ha estat una nova oportunitat perduda pel seu Govern per a la gestió i coordinació de les urgències i emergències sanitàries a Catalunya.

Tampoc els serveis d'urgència dels hospitals han estat objecte de l'atenció preferent del Govern. Les urgències dels hospitals estan mal pagades en els concerts: al cap de l'any, el Servei Català de la Salut paga als hospitals menys actes d'urgències dels que realment fan. Però és que el Pla especial d'urgències que havia d'aportar solucions està subfinançat; així, els hospitals concertats que es van acollir a aquest Pla cobren la meitat que els que no s'hi van acollir per cada persona que ingressa als centres dels serveis d'urgència. Aquests programes s'haurien de finançar igual que un altre d'hospitalització normal, si volem que, realment, siguin efectius i es dediquin a les urgències els recursos que han de tenir. Les inversions en els serveis d'urgència dels hospitals de l'Institut Català de la Salut han estat insuficients i, sempre, molt tardanes. Quan s'han portat endavant reformes, aquestes han estat insuficients. Tampoc el Pla d'urgències d'hivern estava ben dimensionat pel que fa a la capacitat d'internament de malalts dels hospitals, que, a més a més, en els dies de festes nadalenques tenien encara menys llits en funcionament. No hem d'oblidar tampoc que la situació viscuda totes aquestes setmanes en els serveis d'urgència dels hospitals ha provocat un nou retard en moltes de les intervencions i ingressos hospitalaris que estaven programats amb el consegüent increment de les ja massesa llargues llistes d'espera.

Senyor conseller, la situació d'increment dels casos d'afeccions catarrals i gripals està encara instaurada plenament a Barcelona i a la resta de Catalunya i encara pot durar una setmana...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Figueras i Siñol

Estic, senyor president. Calen mesures informatives i d'increment de dispositius assistencials que responguin a aquest increment de la demanda; reforçar els serveis

del 061 incorporant, realment, recursos addicionals i reforçar el nombre de professionals dels equips d'atenció primària i d'atenció continuada i els d'urgències dels hospitals, la seva capacitat de triatge i d'internament. És necessari fer-ho per tornar a aconseguir el crèdit del sistema sanitari públic que tots desitgem i volem.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'assistència sanitària als serveis d'urgències

Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds —sobre l'assistència sanitària dels serveis d'urgència—, té la paraula la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, l'avantatge de parlar l'última és que moltes coses han estat dites i, sobretot en aquest cas, no faré una descripció de la situació, perquè és molt coneguda, perquè els mitjans de comunicació hi van dedicar molta atenció; em refereixo al percentatge d'hores d'espera en els hospitals o a la vivència de mal tracte que va viure la gent aquells dies, no?

Jo el que voldria dir —i per a nosaltres és molt important— és que el col·lapse d'urgències que vam viure aquest Nadal en la dimensió en què es va produir és un fet excepcional —en la dimensió en què es va produir; després n'analitzarem les causes—, però el que m'interessa remarcar és que la situació del Nadal accentua, porta fins a la caricatura un problema de fons, que és el mal funcionament de les urgències en el nostre país, que és un problema crònic, de característiques estructurals. O sigui, m'interessa molt dir això perquè, si no, sembla que el que va succeir el Nadal sigui una cosa molt extraordinària motivada per una situació excepcional com si s'assentés sobre un sistema que funciona, d'urgències, i estem parlant d'un sistema que té deficiències cròniques i estructurals. Hi ha moments en què aquesta problemàtica té un ressò mediàtic i més fort; per exemple, fa uns anys vam fer un debat en aquest Parlament i va ser, també, motiu de molta presència mediàtica arran de la mort d'una persona en males condicions —diguem-ne— o en condicions difícils a Bellvitge. Ara hi tornem arran del col·lapse, però el que evidencia això és un problema estructural de la sanitat catalana pel que fa a les urgències.

Nosaltres vam fer una interpellació el 30 d'octubre del 96 i jo, avui, podria llegir, pràcticament, tot el que vaig dir aquell dia —pràcticament tot— i presentar el mateix text de la Moció, que era una moció de deu punts, perquè les causes de fons que vam situar el 30 d'octubre del 96 són les mateixes que ens fan estar, avui, aquí. He de dir que, quan ho veus dos anys i mig després, encara fa més ràbia que en aquell moment es produís una

votació contrària total de tots els punts de la Moció que vam presentar, tant de Convergència i Unió com del PP, quan eren punts que, si s'haguessin posat en marxa a partir del nostre impuls, avui no estaríem on estem. Després m'hi referiré, a cada un dels apartats.

Quines són les causes, al nostre parer, del que ha succeït aquest Nadal? En primer lloc, hi ha una causa, que són unes desigualtats en l'actuació preventiva de la grip a les diferents zones de Catalunya i en la qualitat com s'ha dut a terme la prevenció, és a dir, hi ha hagut unes zones on hi ha hagut una campanya publicitària de foment de la vacunació de la grip, hi ha hagut unes zones on aquesta campanya ha estat molt menor –les vacunes van arribar amb quinze dies de retard; per tant, la campanya que havia de durar un mes va durar quinze dies– i, òbviament, l'atenció primària reformada s'ha preocupat més, diguem-ne, que s'arribés a fons a la població a qui s'adreça perquè té unes condicions per fer-ho més que la no reformada, que s'ha preocupat menys, diguem-ne, d'atendre o d'accedir a la gent susceptible de ser vacunada, amb la qual cosa hi ha un primer element de causa, que és una actuació preventiva desigual.

En segon lloc, és una manca de previsió –jo diria: «una irresponsabilitat del Govern»–, que ha comportat una reducció dràstica dels recursos assistencials a les vacances. I aquí jo crec que el debat... –i en els mitjans de comunicació es va situar així per part de la Conselleria–, tornem a estar en un debat semblant al d'incendis, no? El Govern emet un missatge, que és: «Estem davant d'un virus molt potent, una epidèmia molt significativa que ens ha desbordat, diguem-ne, per les característiques del microorganisme», que és com quan dèiem en el debat d'incendis: «El problema és que hem tingut una meteorologia totalment desfavorable.» Home, és clar, si hagués plogut tot l'estiu, segurament no n'hi hauria hagut, d'incendis. Per tant... I nosaltres diem: «No, això no és el problema. Les causes del col·lapse d'urgències no és que el microorganisme fos especialment virulent –per utilitzar la paraula del virus–; la incidència de la grip ha estat similar a altres anys, i el col·lapse s'ha produït per manca de recursos i perquè l'epidèmia de la grip s'ha produït en un moment on la institució sanitària estava infradotada de recursos per les vacances del personal. I, a més a més, s'ha produït perquè hi ha unes mancances estructurals de fons, uns problemes crònics d'urgències que fan que l'actuació d'urgències habitualment ja sigui força difícil i, a sobre, si hi ha una epidèmia, això s'agreuja, no?»

Ho vaig a detallar. La senyora Figueras s'hi ha referit, però jo m'hi referiré ràpidament. Vol dir, per exemple, que els dies de festa, en els CAP d'atenció continuada..., què hi ha a un CAP d'atenció continuada? A Barcelona ciutat n'hi hauria d'haver cinquanta-tres, d'àrees bàsiques funcionant. A hores d'ara n'hi ha onze amb atenció continuada i vuit que són de tot el dia. Vol dir que s'hi queda un zelador i un metge o metgessa, i, a vegades, una persona d'infermeria. Vostès creuen que una persona d'infermeria i, en el millor dels casos, un metge i un zelador poden atendre unes urgències en condicions? No hi ha les suplències; no hi ha més personal en aquests centres; no hi ha pediatria. A més a més, la dotació de material és absolutament insuficient.

Hi ha un equip de sutura. Si ve una persona i li han de cosir un trau..., un equip de sutura s'ha d'esterilitzar, ja no el podem tornar a fer servir més. El servei de radiologia no funciona a les tardes, el laboratori no funciona a les tardes. Per tant, hi ha un deficient servei. Si això s'acumula en tres dies de festa..., el problema és greu.

La població no ho sap. Efectivament, la població no ho sap. Això ja ho deia fa dos anys i mig. Hi ha un estudi que jo vaig citar en aquell moment de l'Ignasi Bolívar, del doctor Ignasi Bolívar, que diu que el 42% de les persones que acudeixen a l'atenció primària reformada, en el centre reformat, el 42% –estem parlant, pràcticament, del 50– no saben que en el seu centre hi ha atenció continuada –el 42%. Això ho sabíem l'octubre del 96. Ara, imagini's: a Barcelona, on només hi ha un 40% de la població amb atenció reformada, com han de saber a quins centres poden d'acudir d'urgències.

Nosaltres vam fer un segon punt de la Moció, que deia: «Realitzar campanyes institucionals d'informació al conjunt de la població i als professionals sobre els recursos d'urgències no hospitalaris que existeixen a la ciutat.» Aquest punt va ser votat en contra. Ara, sí: correm-hi tots. Quan ja el tema estava absolutament calent, traïem uns anuncis que diuen «A l'hivern, la salut més a prop». Això ho traïem quan s'ha acabat el col·lapse, o quan el col·lapse està disminuint. Per què no feien, vostès, aquestes campanyes publicitàries fa dos anys i mig quan els ho reclamàvem aquí. La gent no sap quins recursos hi ha d'urgències que no són els hospitalaris. És molt senzill, després, dir: «És que la gent acudeix massa a urgències». Què fan vostès perquè la gent no acudeixi a urgències hospitalàries?

Hi ha un altre element que ha estat una causa d'aquest fet, que és que el sector privat no té gaires problemes a tancar els dies de festa, i gent que, habitualment, acudeix a les seves mútues, quan es tanquen, van al sector públic. Aquest és un altre element que influeix.

Hi ha un altre element important que voldria remarcar com a causa. Són els dèficits –i són dèficits estructurals– d'educació per a la salut que es fan en els centres d'atenció primària. Aquests dèficits no són dèficits professionals; és que els professionals no tenen temps per a dedicar-se a fer educació per a la salut, perquè tenen un nivell d'atenció tan col·lapsat que no tenen temps de fer educació per a la salut. I, llavors, què passa? Ha de sortir el conseller per la televisió dient que no cal que vagin als hospitals: hidratació, antitèrmics, repòs, analgèsics. I té raó, té raó. Com va fer el senyor Romain, llavors del tema del *medicamentazo*, no cal que utilitzin antigripals, basta que facin això: hidratació i tal. Això no té credibilitat; no és el conseller de Sanitat qui ha de sortir per la tele a dir hidratació, antitèrmics, repòs; ni el ministre de Sanitat, quan estant discutint el *medicamentazo*. Qui ha de poder fer això, amb tranquil·litat i habitualment, és la persona que està quotidianament en contacte amb les persones.

Per tant, l'educació per a la salut és aquella que es fa quotidianament. I qui emet el missatge ha de ser el professional de contacte quotidià. No l'ha de substituir des de la tele, el senyor conseller, per més bé que ho faci.

Quina confiança genera, això? Cap. Perquè més aviat ens diu: ara que hi ha problemes de les urgències, surt algú a dir-nos que no hi anem, a urgències. Això, que és real, no és útil; el que és útil és el treball fet quotidianament. Més aviat, això altre genera irritació.

Una altra causa és el 061. El 061 no s'ha reforçat amb contundència; no s'ha fet. I és un recurs que funciona i no s'ha reforçat quan hauria tocat.

I una última causa que voldria citar és la reducció, diguem-me, d'unitats hospitalàries. Es tanquen, per Nadal, unitats hospitalàries. I es tanquen, a les vacances, unitats hospitalàries. Què passa? Es tanquen, per exemple, unitats quirúrgiques. I vostè em dirà: «Clar, es tanquen perquè la gent no es vol operar». És veritat. El problema és que llavors els hospitals es queden sense cap espai de drenatge per a quan hi ha increment de la demanda d'ingrés. No tenen espais que podrien servir per a drenar malalts que hi ingressen via urgència. I què succeeix? Que, si hi ha un increment de les urgències del 75%, com vostès diuen, automàticament, com que qui hi ingressa és un 10% de la gent que va a urgències, doncs, això, pràcticament, es duplica. I on van, aquests malalts? Com se'ls pot ingressar? Si vostès no tanquessin tantes unitats hospitalàries, hi hauria més possibilitats de drenar malalts cap a aquestes sales, encara que no siguin, pròpiament, mèdiques.

Llavors, any rere any, vostès rebutgen, en els Pressupostos –tenen el costum de votar-hi en contra, encara que siguin propostes molt sensates–, que es faci, veritablement, un pla d'atenció, que sí que pot ser capaç de donar respostes, si es preveu. Jo no estic d'acord amb el que deia el senyor Bonet. Un pla d'atenció d'urgències pot ser capaç de donar resposta, si hi ha, per exemple, les suplències, en el cas de les vacances. Un servei no pot no fer suplències en unes vacances. Si hi ha unes condicions, és un pla que permet tenir un nivell d'atenció continuada que fa que, si hi ha una emergència, es pugui cobrir en millors condicions que si no es fan suplències, per exemple.

Llavors, d'alguna forma, la nostra pregunta global, senyor conseller –després entrarem en detalls–, és: quin ha estat aquest dispositiu que han posat en marxa, vostès? Què han fet? Perquè la impressió és que, sobre el problema estructural, no s'hi han afegit altres elements.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a contestar les quatre interpellacions, té la paraula l'honorable senyor conseller per un temps màxim de quaranta minuts.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, com que són quatre interpellacions, intentaré sistematitzar la meua intervenció i donar resposta a moltes de les qüestions que s'han plantejat; per tant, he cregut convenient articular-la en tres parts. Una primera part, en què exposaré quines han estat les principals actuacions dutes a terme,

perquè sembla que no hem fet absolutament res. Una segona, en què analitzaré el que va succeir els dies a què ens estem referint, i una tercera, en què explicaré què és el que varem fer i quines són les actuacions de futur que emprendrem amb relació a l'atenció a les urgències.

Abans de res, però, m'agradaria deixar ben clar que no penso, en cap cas, minimitzar quina ha estat la situació dels serveis d'urgència i d'atenció continuada durant aquest període. Jo mateix vaig admetre que la situació, d'alguna forma, va depassar les nostres previsions. El que faré és explicar quines han estat les causes, aportar dades de tot el que s'ha fet i plantejar solucions de futur.

Val a dir que l'atenció a les urgències ha estat i és una prioritat del Govern de la Generalitat. I no ara, sinó des de fa molt de temps. Bona prova d'això va ser tot un conjunt de propostes d'actuació –per exemple, en l'àmbit de l'atenció urgent i continuada–, recollides en el número 7 de la col·lecció «Quaderns del Pla de Salut», elaborades per especialistes del sector i que responien a objectius concrets del Pla de salut de Catalunya, o la inclusió d'aquesta problemàtica, per exemple, en els treballs de la Comissió Assessora per a l'Elaboració del Pla de Serveis Sanitaris i Sociosanitaris.

Començaré, doncs, analitzant quines han estat les principals accions dutes a terme els darrers anys.

El mes de gener de l'any 1995, el Servei Català de la Salut va impulsar la constitució d'una comissió de treball integrada per diversos professionals sanitaris i gestors de tot Catalunya per tal d'analitzar la situació dels serveis d'urgència dels hospitals de la ciutat de Barcelona i de la resta de Catalunya, amb motiu de l'epidèmia de grip d'aquell any, que havia motivat un important increment de la utilització d'aquests serveis. Fruit d'aquell treball va ser l'establiment del Pla d'urgències d'hivern –a què vostès s'han referit, centrat bàsicament en la ciutat de Barcelona i la seva conurbació–, que també afectava, en els seus plantejaments generals, la resta de regions sanitàries.

Aquest Pla es va fer efectiu l'1 de desembre de 1996 i s'ha anat actualitzant any rere any. El Pla va consistir –i consisteix–, bàsicament, en el desenvolupament de les següents actuacions. En primer lloc, la constitució d'un comitè de seguiment sota la responsabilitat del gerent del Consorci Sanitari de Barcelona, que s'activa la primera setmana de desembre. En segon lloc, l'establiment d'un sistema d'informació, configurat, d'una banda, pel sistema d'informació integrat sobre la grip a l'àrea de Barcelona, que anomenem el SIIGAB, i, d'altra banda, per un sistema de seguiment diari de l'activitat dels serveis d'urgències.

El sistema de seguiment epidemiològic de la incidència de la grip s'activa des de la quaranta-cinquena setmana fins a la setena setmana de l'any següent. Aquest sistema integra informació provinent, senyora Figueras, de l'Institut de Salut Pública de Barcelona, dependent de l'Ajuntament; la Direcció General de Salut Pública del Departament de Sanitat i Seguretat Social; la subdivisió d'atenció primària de l'Institut Català de la Sa-

lut, i el laboratori de microbiologia de l'Hospital Clínic de Barcelona.

Val a dir que el sistema de seguiment setmanal de l'activitat dels serveis d'urgència dels hospitals de Barcelona i del 061 es manté durant tot l'any.

En tercer lloc, el Pla preveu l'establiment d'un circuit de derivació dels hospitals inclosos en el Pla a altres centres, en base a un perfil determinat de patologies, que comporta la contractació de més de sis mil altes per any. I no és cert que el cost per alta sigui inferior al que paguem per una altra alta.

El cost econòmic previst del Pla de derivacions i contractació d'activitat extraordinària durant aquests tres anys ha estat de 2.190 milions de pessetes i ha suposat la contractació específica de divuit mil altes. El circuit de derivació inclou, a banda dels hospitals de Barcelona, l'hospital de Bellvitge i l'Hospital Germans Trias i Pujol, de Badalona. L'any 1997, s'hi inclou, també, l'Hospital Arnau de Vilanova, de Lleida. A la resta de Catalunya, el Pla d'urgències d'hivern es fa operatiu d'una altra forma i s'estableix un circuit de derivacions entre els diferents hospitals i la xarxa d'atenció sociosanitària. I cal recordar, en aquest sentit, que, a Catalunya, hi ha 1.034 places de convalescència repartides per tot el territori. Aquest Pla d'urgències, com he comentat, ha estat efectiu les temporades 96-97, 97-98 i 98-99.

És important destacar, pel que després veurem, que el balanç del pla de la temporada 97-98, en contra del que s'ha dit, ens mostra que l'epidèmia de grip va tenir lloc la primera quinzena de febrer i que, de les sis mil altes que varem preveure, només va ser necessari utilitzar-ne quatre mil. Només es van utilitzar el 66% de les altes previstes. Per tant, el Pla no va ser insuficient, l'any 1998.

Per a enguany, d'acord amb les nostres previsions basades en les experiències dels anys anteriors, el Pla preveia mantenir els mateixos circuits de derivació i mantenir el nombre d'altes dels altres anys —és a dir, sis mil altes—, malgrat que, com he dit, l'any anterior, no s'havien utilitzat totes les altes previstes.

A banda d'aquest Pla d'urgències, cal assenyalar que tant l'atenció primària com el 061 mantenen, també, els seus propis plans d'actuació per a la temporada d'hivern, que s'actualitzen any rere any i que, bàsicament, es centren, també en contra del que vostès han dit, a reforçar els seus efectius per tal de fer front a eventuals increments de demanda. Per a enguany, en base a les dades que nosaltres teníem, s'havien previst reforços per un increment de la demanda del voltant del 30%.

En un altre ordre d'actuacions, cal destacar que, els darrers cinc anys, s'han dut a terme diverses accions a la xarxa sanitària d'utilització pública, encaminades a donar una millor resposta a la demanda assistencial en situacions com les que estem analitzant, tant pel que fa referència a la creació de nous serveis com a millores a nivell estructural, o canvis organitzatius. D'entre aquestes actuacions, a mi m'agradaria citar la posada en funcionament d'unitats d'hospitalització específica en els hospitals: Clínic —quaranta-dos llits—, Sant Pau

—trenta-un llits—, Germans Trias i Pujol —vint-i-vuit llits—, Hospital del Mar —cinquanta-quatre llits—, Hospital Duran i Reynals, com una extensió de l'hospital de Bellvitge, on es van obrir 24 llits; Vall d'Hebron, 24 llits més, i Hospital de l'Esperit Sant, de Santa Coloma de Gramenet, 12 llits més. En conjunt, aquestes actuacions han suposat una dotació suplementària de més de dos-cents llits a la xarxa sanitària durant aquesta època, a banda dels llits addicionals en altres centres de la XHUP que preveu el Pla d'urgències. Aquestes unitats estan, en general, sota la responsabilitat dels serveis d'urgència dels esmentats hospitals, la qual cosa facilita la continuïtat assistencial, la flexibilitat i un índex de rotació molt alt.

També cal fer referència, com a actuacions que s'han dut a terme els darrers anys —malgrat que sembla, doncs, que no s'ha fet res—, pel que representa de model diferent d'atenció a les urgències, a la posada en funcionament, des del mes de novembre de 1997, del servei d'emergències i del servei d'urgències del Consorci Hospitalari del Parc Taulí de Sabadell i de la nova unitat per a urgències menors, senyor Benach, de l'Hospital de Sant Joan de Reus. Es tracta, en ambdós casos, d'unes unitats físicament diferenciades entre elles, però sota una mateixa direcció assistencial.

D'altra banda, cal tenir present que la majoria de centres de la XHUP han posat en funcionament, aquests darrers anys, sistemes organitzatius que faciliten la classificació, el triatge de malalts, així com l'estada en els serveis d'urgència.

Pel que fa referència a obres de remodelació o a ampliació dels serveis d'urgències, a què vostès també s'han referit, cal assenyalar que, en el decurs dels cinc últims anys, s'han dut a terme actuacions en més de vint hospitals de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública, amb una inversió de més de 6.300 milions de pessetes: 1.900 milions a la ciutat de Barcelona i, la resta, a la resta del territori, a la resta de Catalunya. En aquests moments, s'han elaborat —i resta tan sols la seva supervisió— els projectes de reforma dels serveis d'urgències de l'Hospital Doctor Josep Trueta, de Girona, i de l'hospital de Viladecans.

I tenim previst el concurs de projectes per a l'ampliació de l'Hospital de Bellvitge, que preveu una unitat d'urgències amb 145 «boxes», 20 places d'hospital de dia quirúrgic, i 18 places d'hospital de dia mèdic, a banda d'altres serveis.

També s'està remodelant actualment l'àrea d'urgències de l'Hospital de Sant Pau; se n'amplia un 300% la superfície útil, que de 400 metres quadrats passarà a 1.600 metres quadrats.

Continuant amb aquestes actuacions dutes a terme pel Departament en els últims anys, cal assenyalar el reforç que es va fer, l'any 1995, del Centre Coordinador d'Urgències de la regió sanitària Costa de Ponent, que atén actualment una població de 500.000 habitants i que rep una mitjana anual de 135.000 trucades.

En aquest mateix sentit, cal destacar la implantació, el passat mes de novembre de 1998, d'un altre centre, del Centre Coordinador d'Emergències i Urgències, de les

regions sanitàries de Tarragona i Tortosa, atenent les circumstàncies que concorren en els plans d'emergència de la indústria química i el pla Penta.

Cal citar, també, la posada en funcionament de sis bases d'assistència primària, gestionades pel Servei d'Emergències, que vostès coneixen prou bé, i properament es posaran en funcionament les bases de Lleida i Girona.

Pel que fa a l'atenció primària de salut, a què també s'han referit vostès, val a dir que s'han posat en funcionament, en els darrers cinc anys, 77 noves àrees bàsiques de salut, 39 de les quals ofereixen atenció continuada les vint-i-quatre hores del dia, prestada pel mateix equip d'atenció primària. Des de l'any 1996, d'ençà de la seva intervenció, s'han obert quasi al voltant de 40 noves àrees bàsiques, senyora Mayol.

En aquests moments, a Catalunya hi ha 180 dispositius que realitzen atenció continuada, tant els dies festius com feiners, i que donen cobertura a tota la població. El que sí que m'agradaria deixar ben clar és que, en cap cas –perquè això també s'ha dit; no s'ha dit avui, però s'ha dit després públicament–, han disminuït els dispositius d'atenció continuada. L'any 1994 en teníem 146, i ara en tenim 180; és a dir, tenim 34 punts d'atenció continuada més. Potser és important insistir que tots els ciutadans, de fet, tenen accés a un servei d'atenció continuada, en l'àmbit de l'atenció primària, les vint-i-quatre hores del dia.

A la ciutat de Barcelona la situació, però, és diferent. L'any 1991, després de diferents converses amb l'Ajuntament de Barcelona, s'acordà constituir el servei 061 a la ciutat, integrant personal provinent de l'Ajuntament i personal de l'Institut Català de la Salut, i el manteniment de 10 centres d'atenció continuada. Actualment n'hi ha 11, 8 dels quals, com vostès han comentat, estan oberts les vint-i-quatre hores del dia, i, els 3 restants, fins a les dotze hores de la nit. Aquests centres concentren l'activitat d'atenció continuada que no requereix atenció domiciliària i realitzen una activitat al voltant de les 230, 270 visites/dia, i s'incrementa la seva activitat els dies festius.

D'aquesta forma s'optava per un model, aquí, a la ciutat de Barcelona, que no contempla l'atenció continuada o l'atenció d'urgències com un dispositiu lligat al desplegament de la reforma de l'atenció primària, com succeeix a la resta de Catalunya. Ateses les característiques de la ciutat i els recursos existents en aquells moments, es va optar, consensuadament, per concentrar aquesta activitat en el 061 i en aquests 11 centres que he esmentat.

L'any 1997, amb la creació del Consorci Sanitari de Barcelona, es constitueix l'empresa Servei Coordinador d'Urgències de Barcelona, integrada per la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de la ciutat, en la proporció 60-40, respectivament.

Avui el 061 té una plantilla fixa de 165 treballadors, més un personal eventual que oscil·la entre les 35 i les 45 persones, i té un pressupost de 1.830 milions de pessetes anualment.

Cal esmentar que hem anat publicant en els darrers anys –malgrat que sembla que no ho hàgim fet, i s'ha dit– diverses guies d'informació sobre els serveis d'urgències, adreçades als professionals sanitaris i a la població en general, coincidint bàsicament amb l'obertura de noves àrees bàsiques. Aquest és el fulletó que varem distribuir quan vam obrir el CAP del passeig Maragall –malgrat que podia haver buscat un altre nom–, però, en tot cas, el CAP de Rio de Janeiro, i aquí és on informem on és l'atenció continuada i on es poden adreçar els ciutadans. Aquí hi ha tot un conjunt de fulletons, fets per a totes les comarques, en els quals s'informa de l'existència dels centres d'atenció continuada al servei dels ciutadans. I aquests fulletons s'han distribuït per tots els centres d'atenció primària.

Per acabar aquesta primera part, també voldria esmentar que la recent posada en funcionament del telèfon d'emergències 112 –a la qual s'ha referit extensament la senyora Carme Figueras–, doncs, ha suposat l'establiment d'una central de coordinació sanitària, que gestiona actualment l'empresa pública SEMSA, pel que fa referència al que no és Barcelona, Costa de Ponent i Tarragona, i que pot en aquests moments donar informació o derivar les emergències als dispositius assistencials més adients.

I, abans ja d'entrar en el que ha succeït aquests dies, m'agradaria referir-me a la campanya de vacunació antigripal, que també hi ha fet referència la senyora Imma Mayol. Aquesta temporada s'han distribuït 818.000 dosis, que suposa una cobertura elevada –75% de la població de risc–, amb un increment notable del que s'havia fet altres anys. L'any 1994, havíem vacunat 714.000 persones i, l'any 1998, es vacunen 818.000 persones.

Per tal ja d'entrar en el que ha passat aquests dies, cal tenir present que l'epidèmia de grip –i ho deia, també, el diputat senyor Bonet–, si bé es dona sempre, cada any, a l'hivern, no sempre té lloc la mateixa setmana, ni amb la mateixa intensitat, ni apareix amb la mateixa rapidesa. Aquesta aleatorietat en la seva aparició en el temps, en la seva intensitat i en el seu desenvolupament s'intenta contrarestar mitjançant un seguiment acurat de l'evolució de la situació: el sistema d'informació de vigilància epidemiològica, el SIIGAB que he comentat anteriorment, i que intenta predir l'aparició de l'epidèmia i les seves característiques principals i una major dotació de recursos assistencials durant tot l'hivern, tal com preveu el Pla d'urgències d'hivern, i que, com hem vist, s'actualitza, any rere any, segons les previsions.

Com he dit abans –i crec que és important insistir en aquest punt–, aquest any, la dotació de recursos del Pla era d'un 30% més que el que habitualment tenim la resta de l'any, amb un pressupost específic de 730 milions de pessetes i aquelles 6.015 altres previstes que cal recordar que, l'any passat, no les varem fer servir totes.

Analitzant les dades que tenim, podem concloure que l'epidèmia de grip d'enguany s'ha produït d'una forma molt més sobtada, anticipada, intensa i diferent, pel que respecta al segment de població afectada, que els altres

anys, i coincidint amb un període de dies festius consecutius.

La setmana abans d'esclatar l'epidèmia, és a dir, la setmana 31, el SIIGAB no havia identificat encara el virus de la grip, i, per tant, la seva aparició, la setmana 51, no s'identifica, i, la setmana 52, esclata, d'alguna manera, l'epidèmia de la grip. Per tant, sens dubte, l'aparició havia estat, ha estat sobtada.

A més a més, ha estat anticipada. Segons les dades de què disposàvem d'altres anys, l'epidèmia gripal acostuma a produir-se més tard.

Ha estat també més intensa; altres anys, en contra del que s'ha afirmat, el volum de demanda enregistrat durant l'epidèmia de grip havia estat molt inferior. En posaré un exemple –i són dades del SIIGAB. Les visites domiciliàries de medicina general i pediatria durant la setmana 52 i la primera i la segona d'aquest any superen la mitjana dels darrers cinc anys. Si això és que l'epidèmia és igual, doncs, ho haurien de demostrar.

Ha estat, també, una epidèmia de grip diferent. Aquest any l'epidèmia ha estat diferent, perquè, a diferència d'altres anys, en els quals la grip afectava principalment persones amb patologies de base, gent gran i nens petits, aquest any ha afectat, també, d'una forma molt important, la gent jove i de mitjana edat. A més a més, ha estat més forta, dura més dies i és més molesta.

A aquestes característiques de l'epidèmia, similars a les que ha tingut en altres llocs de l'Estat espanyol o d'Europa, cal sumar una situació d'increment de casos de virus catarrals inespecífics, habitual en aquesta època de l'any, la qual cosa explica en conjunt aquest increment extraordinari, que ara veurem, de demanda de serveis, tant pel que fa als serveis d'urgència extra-hospitalaris com als hospitalaris, i, especialment, a la ciutat de Barcelona, on concorren uns fets característics de la ciutat que cal remarcar. A Barcelona hi ha, d'una banda, un percentatge molt alt de població envellida –lògicament, amb pluripatologies–, que envelleix any rere any, i d'altra banda, sovint al problema sanitari s'afegeix una situació social problemàtica.

Abans d'entrar en l'anàlisi de quina ha estat l'activitat durant aquestes setmanes, crec que és bo que vegem quina és l'activitat habitual dels dispositius que tenim. Els serveis d'urgències del conjunt d'hospitals que s'inclouen en el seguiment setmanal que he esmentat anteriorment realitzen una mitjana d'unes 1.600 urgències/dia, essent per regla general el dilluns el dia de més aflluència de malalts. El 061 rep una mitjana de 1.500 trucades/dia, i aquestes trucades generen una mitjana de 540 serveis, amb una mitjana de 195 domicilis/dia, en el que entenem com a «atenció continuada». Podríem dir que més d'un 50% de les trucades ateses pel 061 no generen servei específic i poden ser resoltes per telèfon. Els centres d'atenció continuada, els onze centres, generen una mitjana, com hem vist, de 230-270 visites/dia, i un important nombre d'aquestes visites són derivades des del 061.

Respecte a aquestes mitjanes, l'activitat compresa entre el dia 25 de desembre i el dia 5 de gener va ser, de mitjana, la següent: el 061 va rebre un 96% més de tru-

cades, que van motivar un 42% més de visites domiciliàries; els centres d'atenció continuada van realitzar el 159% més de visites, i els serveis d'urgència hospitalaris van realitzar un 14% més d'urgències que la mitjana de tot l'any. I, si analitzem els dies punta, que també s'han estat comentant, que són els que realment saturen el sistema, podem veure que, respecte a la mitjana de l'any 1998, que ens servia de guia, els dies punta d'aquell període vàrem tenir en el 061 un 135% més de trucades, un 6% més de visites domiciliàries realitzades pel 061; els serveis d'atenció continuada dels CAP –aquests onze centres– van realitzar un 424% més d'activitat, i un 50% més d'urgències es van atendre en els serveis d'urgències hospitalaris. I, si comparem el que va passar aquest any amb el que va passar l'any passat, per tal d'explicar que no ha estat la mateixa situació aquest any que la de l'any anterior, i amb les previsions nostres que faríem un 30% més d'activitat que la resta de l'any, que és el que s'acostuma a fer per aquestes dates, veiem que aquest any hem fet un 34% més de trucades que les que vàrem fer l'any 1998 –es van fer en el 061–, i un 90% més pel que fa a visites dels serveis d'atenció continuada.

Potser per resumir totes aquestes xifres, podem dir que, aquests dies, vam fer un 60% més d'activitat que el que es fa normalment la resta de l'any, i més del 150% d'activitat els dies punta. Aquest important increment d'activitat, que va coincidir, també –i vostès no s'hi han referit–, amb la fallada –sí, crec que, el senyor Benach, em sembla que s'hi ha referit– dels telèfons d'emergència en tres ocasions, doncs, va motivar situacions de saturació en els serveis, que van ocasionar un increment del temps de demora que es pot considerar habitual, tant en el 061 com en els serveis d'urgències dels hospitals.

En aquest punt voldria, també, deixar ben clar que en les situacions que podríem etiquetar «d'urgència vital» no existeix aquest temps de demora. És complex definir quin és el temps de demora que podem considerar acceptable en aquests serveis i en aquestes situacions. Cal tenir present que la totalitat de centres hospitalaris realitzen una primera valoració del malalt per tal de fer una inicial orientació diagnòstica i classificació, la qual cosa els permet prioritzar les situacions que requereixen atenció immediata. D'altra banda, hi ha situacions en què és necessari esperar el resultat de determinades proves analítiques, radiologia o altres exploracions, la qual cosa allarga el temps d'estada en els serveis d'urgència. Amb això no pretenc justificar res, perquè, sense cap dubte, el temps de demora genera insatisfacció, genera intranquil·litat als usuaris, i, per tant, cal treballar per millorar-lo.

Aquestes són, doncs, les dades que tenim, que fan referència a Barcelona ciutat i que demostren que, aquest any, l'epidèmia de grip ha estat molt més intensa que el que ha estat altres anys, que ha afectat més gent, la qual cosa ha generat una demanda molt superior de la que nosaltres havíem previst i, doncs, pot saturar qualsevol sistema.

Què vàrem fer davant d'aquesta situació? Per tal de fer front a aquesta situació, doncs, vàrem decidir immediatament reforçar el pla d'urgències que teníem, el Pla

d'urgències d'hivern, amb les següents mesures: en primer lloc, monitorització i seguiment, tres cops al dia de l'evolució de l'activitat d'urgència –quan, durant tot l'any, el seguiment és diari–; dotació al 061 de fins a un 30% addicional de personal mèdic per garantir l'atenció domiciliària; dotació suplementària d'un 15% de personal assistencial en els centres d'atenció primària per al suport a l'atenció domiciliària, i l'atenció continuada i ampliació del dispositiu hospitalari existent, tant pel que fa a la seva capacitat de selecció, és a dir, per agilitar la valoració inicial dels pacients, com pel que fa a l'obertura de dispositius d'internament a les urgències, per tal de disminuir al màxim el temps d'espera dels malalts, tant pel diagnòstic com pel tractament.

I m'agradaria citar-ne alguns exemples: a l'Hospital de la Vall d'Hebron es van habilitar dues consultes de medicina interna més al matí i dues més a la tarda; a l'Hospital Maternoinfantil, una consulta de pediatria més al matí i una més a la tarda; a l'Hospital de Bellvitge, segons la demanda, es van habilitar una o dues consultes més de medicina interna; a l'Hospital del Mar i a l'Hospital de l'Esperança es va incrementar el nombre de «boxes» a la unitat de cures intensives; a l'Hospital Germans Trias i Pujol es va habilitar una consulta més de medicina interna al matí i a la tarda i una més de pediatria també al matí i a la tarda, i això ha comportat un notable increment de personal facultatiu i d'infermeria.

I, en cinquè lloc, doncs –i ha estat tractat extensament–, malgrat que havíem fet al seu moment publicitat, vàrem decidir, efectivament, publicitar tots els CAP que realitzen atenció continuada, ja que, possiblement, és cert que a la ciutat de Barcelona no eren prou coneguts, i, d'altra banda, algú va dir, i es va publicar..., jo, senyora Figueras..., en unes declaracions a Europa Press del dia 4, diu: «porque los centros de asistencia primaria se encuentran cerrados los días festivos». Vàrem creure que havíem d'explicar que no estaven tancats, que en teníem 180 en serveis d'atenció continuada. Per tant, vàrem decidir fer aquests anuncis començant per la ciutat de Barcelona i, després, vàrem continuar per la resta de Catalunya.

A la resta de Catalunya, la situació va ser sensiblement diferent; jo crec que també s'ha d'esmentar, almenys pel que fa referència al període que hem analitzat. Si bé també és cert que, com és habitual en aquestes èpoques de l'any, s'han produït algunes situacions de saturació puntuals. Els centres que van tenir més demanda d'assistència sanitària urgent van ser els centres hospitalaris de les grans ciutats de Catalunya i, bàsicament, a les regions sanitàries, doncs, de Centre, Costa de Ponent i Barcelonès Nord i Maresme. En totes aquestes regions, però, es van emprendre mesures de reforç que van permetre, doncs, controlar favorablement la situació.

I entràriem en el que és ja la tercera part de la meua intervenció. Si bé hem de tenir present la dificultat existent a planificar per a situacions excepcionals –i crec que ho ha explicat molt bé, doncs, el diputat senyor Bonet–, com la que hem viscut aquest any, en aquests moments, doncs, estem treballant en diferents línies,

que tot just apuntaré, atès que encara hi ha molts aspectes que cal precisar a les properes setmanes.

En primer lloc, pensem potenciar el sistema de seguiment epidemiològic per tal de poder disposar d'un sistema predictiu de la demanda que ens permeti actuar d'una forma més anticipada. També estem, doncs, revisant i pretenem revisar i millorar la monitorització i els dispositius d'anàlisi per poder identificar més aviat els signes de prealarma que permetin fer, doncs, actuacions que s'anticipin a una situació com la que ha succeït aquests dies.

En el cas de l'atenció primària, el que es pensa fer es potenciar la capacitat dels responsables dels centres d'atenció primària per contractar recursos addicionals per a l'atenció domiciliària o l'atenció continuada davant, doncs, de situacions en les quals es pugui preveure un increment de la demanda. Caldrà, també, potenciar –i es potenciarà– la coordinació entre els diferents nivells assistencials, entre l'atenció primària i l'atenció hospitalària i el 061. I estem realitzant en aquests moments, doncs, una avaluació quantitativa i qualitativa d'aquests onze centres d'atenció continuada de la ciutat de Barcelona, de la seva localització i de les seves funcions i, també, de les necessitats d'accés a mecanismes diagnòstics perquè, en definitiva, aquests centres puguin ser més resolutius.

Caldrà revisar, també, en el conjunt de Catalunya, els actuals dispositius que tenim d'atenció primària per tal de dotar-los, doncs, de la capacitat de reforç, modulable, necessària, en funció de la demanda en determinats períodes punta.

D'altra banda, creiem, també, molt important que l'equip d'atenció primària s'impliqui directament en l'atenció continuada i, per tal d'estudiar aquest tema, doncs, ja ens hem posat en contacte amb la Societat Catalana de Medicina Familiar i Comunitària per treballar conjuntament aquests aspectes.

Pel que fa referència a l'atenció hospitalària, val a dir que es potenciaran totes aquelles mesures organitzatives i de flexibilització que permetin, doncs, una major adaptabilitat als increments de la demanda previsible, tant en el vessant de recursos humans com d'optimització d'espais.

Es potenciarà, també, tot el que fa referència a la primera avaluació clínica del pacient per a facilitar la priorització de la urgència. S'incrementarà, si és necessari, doncs, la contractació temporal d'activitat suplementària durant l'època d'hivern. Es potenciarà mitjançant la coordinació dels diferents dispositius, amb la intervenció de SEMSA, que és la responsable de fer els trasllats entre els diferents hospitals de la ubicació més idònia dels pacients crítics. Mantindrem, en aquest sentit, la contractació d'activitat per malalts crítics en els centres que no pertanyen a la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública, que permeti la seva utilització en els moments que la xarxa ho necessiti i d'acord amb els protocols existents. També s'incrementarà el nombre de llits sociosanitaris per tal d'incrementar la capacitat de drenatge de pacients ingressats en els hospitals. Per a la propera temporada, comptarem amb l'Hospital Militar; comptarem, també –esperem comptar-hi–, amb el que

serà el centre sociosanitari de la Creu Roja de l'Hospitalet; també hi ha un projecte damunt de la taula per dur a terme la construcció d'un centre sociosanitari a Badalona, i, també, d'un centre sociosanitari a l'Hospital Duran i Reynals.

Totes aquestes mesures quedaran reflectides dins del que denominarem un Pla integral d'urgències de Catalunya, que quedarà concretat abans del proper estiu perquè sigui efectiu davant de la temporada 1999-2000. I, a més a més, dins del que és aquest Pla integral d'urgències, doncs, es crearà la figura del coordinador general d'urgències, que assumirà la responsabilitat de la correcta execució del pla, centralitzant tota la informació i amb capacitat per a activar tant els dispositius habituals com d'altres d'addicionals per fer front a les situacions que ho requereixin.

Aquestes són algunes de les mesures en les quals estem treballant en aquest moment per tal de millorar la resposta assistencial des del Departament, des del sistema sanitari davant d'aquestes situacions.

Em voldria referir, també, per últim, per acabar la meva intervenció, a alguns aspectes, que no hi estan directament relacionats —que em plantejava el diputat senyor Bonet— i que fan referència, doncs, al tram, a aquests trams variables instituïts, doncs, per l'Institut Català de la Salut.

Bé, jo..., en tot cas, la instauració d'aquests trams variables respon a una voluntat d'igualar les retribucions del personal sanitari —en aquest cas, dels professionals, dels metges en l'àmbit de l'atenció primària de salut—, i, en tot cas, els paràmetres pels quals, doncs, es podrà accedir a aquest tram, vull deixar ben clar que han estat consensuats amb els mateixos professionals, ho han estat amb especialistes en l'àmbit de la prestació farmacèutica —ja siguin farmacòlegs clínics, ja siguin farmacèutics, ja siguin les societats científiques. És a dir, quan es parla d'aconseguir que hi hagi un percentatge de prescripció amb un valor intrínsec farmacològic elevat, s'està parlant d'uns paràmetres consensuats amb les societats científiques; no és que l'ICS hagi inventat aquest paràmetre, és que és un paràmetre consensuat i treballat amb els metges.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

També es pretén, doncs, impulsar la prescripció de genèrics, que creiem que pot ser un bon element de racionalització de la despesa. I, quant a les novetats terapèutiques, als nous medicaments, el que es pensa, doncs, és donar informació suficient als metges per tal que les puguin receptar —evidentment, respectant sempre la seva lliure voluntat de prescripció.

Això és el que pensem fer, creiem que és una bona mesura, creiem que això pot representar, doncs, un increment de les retribucions, però lligades a uns objectius; no incrementar les retribucions per elles mateixes sinó les lligades a aquests objectius, que són aquells als quals vostè ha fet referència —ligats amb la prescripció farmacèutica— i d'altres que van lligats a l'activitat o a

la resolució de determinats problemes de salut específics.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor conseller. L'il·lustre diputat senyor Isidre Bonet pot replicar.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, seré molt breu en la meua rèplica.

En primer lloc, dir que, després d'haver escoltat la resposta del senyor conseller envers la segona part de la meua intervenció, m'ha deixat molt més tranquil. És a dir que li agraeixo que m'hagi aclarit tots aquells punts que tenia jo amb un dubte —penso jo— raonable, i, en aquests moments, doncs, esperem que les coses puguin anar pel bon camí i que no n'hàgim de sentir parlar més endavant, que això seria quelcom no desitjable per a ningú.

Penso, també, que és de justícia donar-li les gràcies per assumir les responsabilitats que li corresponen. Les ha assumit en aquesta tribuna davant d'aquest Parlament, i pensem que és bo que el conseller assumeixi, doncs, com deia, les responsabilitats per les coses que es poden haver fet malament o per les problemàtiques que hi hagi hagut envers el tema de les urgències.

Ha esmentat una sèrie de factors amb els quals estem totalment d'acord. Senyor conseller, aquesta vegada, sí que li ho hem de dir: totalment d'acord. L'epidèmia de la grip ha sigut diferent enguany i el virus de la grip ha sigut diferent i amb una virulència més elevada que altres anys. I això és cert. Podem buscar totes les dades que vulguem. Si bé podríem parlar que hi ha hagut altres coses de manca de previsió, que s'haurien pogut fer alguns altres tipus de coses —en això, hi estem d'acord; podem fer aquesta crítica—; quant al que ha dit, la virulència ha sigut diferent i l'epidèmia de la grip ens ha agafat a tots —anava a dir una expressió molt urològica però me la callaré.

Si hi ha hagut una cosa important —i li agafem la paraula— són els plans que vostè ha esmentat per a les properes campanyes, senyor conseller. Li agafem la paraula en tot el que ha dit, i li puc assegurar que estarem seguint-ho tot ben de prop per aconseguir l'acompliment, entre tots, d'aquest, diguem-ne, bloc d'intencions que vostè ha proposat.

Penso que hem d'aconseguir, entre tots, que situacions com la d'aquest any no tornin a passar, però jo sóc un pèl pessimista en aquest aspecte perquè les urgències vénen de cop i volta i, per més prevencions que vulguis tenir, més plans que vulguis tenir previstos, costa, moltes vegades, tindre tots els caps ben lligats. I això del «cap» no venia pels serveis d'atenció primària.

Ho repeteixo: estarem seguint ben de prop totes les intencions que vostè ha fet de cara al proper any, i la veritat és que ens agradaria, doncs, que, d'aquestes interpellacions, sortís alguna moció que pogués ser,

doncs, engrescadora per a tothom i que garantís que la qualitat –sobretot, la qualitat en el servei assistencial– per a tots els ciutadans de Catalunya sigui la millor possible.

Moltes gràcies, senyor conseller, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. L'il·lustre diputat senyor Ernest Benach també pot replicar.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Bé, després de l'extensa explicació que ha fet l'honorable conseller de Sanitat, clar, alguns dubtes sí que tenim i que voldríem posar damunt de la taula, entre altres coses, perquè és evident que el problema ha existit, i és evident que hi ha altres problemes a la sanitat de Catalunya, als quals s'ha fet esment amb anterioritat i que, d'alguna manera, no han estat objecte de la seva resposta. I és evident que aquí anem repetint un dia darrere l'altre –o Ple darrere l'altre– tot un seguit d'arguments que són arguments, jo diria, irrefutables en aquests moments, no?

L'explicació que vostè ha fet amb relació a tot el tema de les urgències... Bé, en tot cas, jo crec que tampoc es tracta, ara, d'entrar en el detall de si aquí o allà, de si d'aquesta manera o d'aquesta altra, però, d'alguna manera, a nosaltres ens queda un dubte al final de tot això, que és que vostè diu: «Home, s'ha fet tot això; s'ha invertit tot allò». És clar, però la pregunta no és aquesta, o l'afirmació no és aquesta; aquesta afirmació porta trampa. S'ha invertit tot allò que s'havia d'invertir? És aquesta la qüestió. Com és que en els darrers anys la política d'inversió, és a dir, d'alguna manera, els pressupostos destinats a inversió del Departament de Sanitat han anat minvant any rere any? Quin és el motiu? És aquesta la qüestió, no és el fet que s'hagin invertit tants milers de milions de pessetes. Està molt bé que s'hagin invertit, però tenim la sensació que aquesta no és la qüestió, no?

Que s'han obert tantes àrees bàsiques de salut, que se n'han reformat tantes... Home, però, quantes se n'haurien d'haver reformat amb el que portem des que es va aprovar la llei, des que es va aprovar la reforma? On hauríem de ser, en aquests moments, i on som? Aquesta és una mica la qüestió, en definitiva, si el col·lapse que es va produir el mes de desembre i el mes de gener per l'epidèmia de la grip és per tot un seguit de circumstàncies, no per casualitat. És clar, vull dir que vostè ha donat tot un seguit d'explicacions tecnicocientífiques que..., d'acord, però, d'alguna manera, convindrà amb nosaltres que, segurament, si les coses s'haguessin fet d'una altra manera, segurament si les inversions haguessin estat unes altres; segurament, si la reforma haguessin anat d'una altra manera més ràpida, etcètera, etcètera, potser ara no estariem parlant del que estem parlant i, segurament, tindríem temps de parlar d'altres coses.

A nosaltres ens amoïna, sobretot, perquè, d'alguna manera, aquest és un exemple –o es pot agafar com a exemple– del que és un altre dels processos que en

aquests moments s'estan seguint a la sanitat de Catalunya. Nosaltres hem explicat abans que hi ha tot un seguit de qüestions fonamentals en el que és el sistema sanitari, en el que és l'estructura sanitària. I aquestes qüestions, o aquests fonaments, estan fallant per un seguit de qüestions: perquè hi ha conflictivitat laboral, perquè hi ha desengany en el sector professional, etcètera, etcètera. A més a més, en aquests moments, hi afegim un altre factor –i això, com he dit abans, s'evidencia en casos com el que ens ocupa, o que ens han ocupat fins al moment. Però és que, en aquests moments, nosaltres estem amoïnats perquè, a més a més, hi ha tot un seguit de símptomes que ho estan evidenciant i de denúncies que s'estan fent, que és la qualitat en el servei sanitari. Aquest, que era un factor diferencial de la sanitat a Catalunya, també s'està perdent.

S'està perdent per aspectes globals, és a dir, perquè no s'avança en alguns temes, per exemple, en el tema de la rehabilitació, que, d'alguna manera, és un repte encara pendent, és una assignatura pendent, però ja hauríem d'estar molt més endavant del que estem en aquests moments. No entrarem ara en el detall. Ho poso com a exemple del que vull dir quan em refereixo que la qualitat està fallant, també, no? Falla en el tema de la informació. Fa pocs dies, sortien tot un seguit d'estadístiques –vostè mateix n'ha donat i d'altres diputats i diputades que m'han precedit també hi han fet referència–, que, d'alguna manera, el noranta per cent i escaig dels pacients de la sanitat pública estan desinformatos o mal informats sobre les seves pròpies malalties i, d'alguna manera, sobre els recursos que han de tenir per poder-se guarir. Per tant, en aquest sentit, és evident que això afecta la qualitat de la sanitat i que és altament preocupant.

Per tant, jo crec, honorable conseller, que s'ha de fer un gir, s'ha de fer un tomb, s'han de resoldre els problemes que hi ha –que això és evident–, però més enllà de resoldre els problemes concrets i puntuals, i també farem el seguiment i veurem què passa, i, potser, l'any que ve no serà l'epidèmia de la grip, serà una altra cosa. El que hem d'evitar, d'alguna manera, és que el sistema sanitari..., el que hem d'evitar, d'alguna manera, és que tota la qüestió que està relacionada amb el funcionament de la sanitat de Catalunya es vagi degradant com s'està degradant, i l'única manera d'aconseguir-ho, l'única manera d'evitar que torni a passar tot allò que ha passat és al revés, és aplicar la reforma amb més urgència, tenir suficients diners per poder invertir en els diversos hospitals, que el material que s'ha d'utilitzar en aquests hospitals, a les urgències, etcètera, sigui l'adequat, etcètera, i avançar en els aspectes qualitatius, que n'he posat un exemple –n'hauríem pogut posar d'altres–, però que, d'alguna manera, el que fan és que la sanitat o, en tot cas, la sensació que els usuaris tenen de la sanitat de Catalunya sigui tota una altra que en aquests moments no és.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Acabo. Vostè ha fet referència a alguns temes concrets. Jo crec que entrar en el detall d'aquests temes concrets seria, d'alguna manera, un error, entre altres coses, perquè no discutirem ara pels temes concrets, però, segurament, aquí hi ha una diferència de criteri impor-

tant. Ho he dit abans amb el tema de la reforma; és a dir, vostè deia: «Home, és que s'ha fet tota aquesta inversió»; nosaltres li dèiem: «Home, però quina inversió s'hauria d'haver fet?» Doncs, el mateix amb el tema del 061. Vostè deia: «1.500, doncs, 541...» Home, però quins són els criteris, quins són els criteris pels quals el 061...?

El president

Senyor diputat, s'ha excedit amb excés en el seu temps.

El Sr. Benach i Pascual

Acabo, senyor president. En definitiva, és això; és a dir, 39 de febre, 38 de febre. Això també és important, perquè, d'alguna manera, jo, abans, li estava esmentant que hi ha hagut tot un seguit de denúncies que ens han arribat, que ens estan arribant, i, del 061, també n'hi ha; a part de les telefòniques, també n'hi ha del criteri que s'utilitza.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. A continuació, per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies. Senyor conseller, els metges han estat tradicionalment –i és per tothom reconegut– professionals cultes i erudits. Posar en qüestió el nom del CAP Maragall, que, evidentment, és en honor del gran poeta català Joan Maragall, és, si més no, molt sorprenent. Però, bé, deixant de banda aquesta qüestió, senyor conseller, l'epidèmia de grip no ha estat més intensa que altres anys; potser sí que ha estat quelcom menys intensa que la de l'any passat, i, per això, li dic que vostès, aquest any, s'havien relaxat. En tot cas, el que pot haver passat i el que ha passat és que ha estat abans, que l'epidèmia ha vingut abans i els ha sorprès abans d'hora, però també és cert –i vostè ho sap perfectament– que el 14, 15 i 16 de desembre van haver-hi puntes molt importants en les urgències hospitalàries, que ja els havien d'haver alertat d'aquesta situació, i tots els metges de primària ens diuen –i això també sap vostè que és molt veritat– que, molt abans de les festes de Nadal, abans de les festes de Nadal, ja se sabia que hi havia un gran increment a les consultes, i, per tant, el departament de la Direcció General de Salut Pública del seu Departament –que és al que jo m'he referit– ja havia d'haver alertat d'aquesta situació i del risc que suposava deixar els CAP amb poc personal.

Les urgències, senyor conseller, són la gran assignatura pendent del seu Govern. A Bellvitge, a Vall d'Hebron, a Sant Pau és continu que els malalts estiguin als passadissos. Quasi tots hem viscut, en un moment o altre, amb algun familiar o personalment, el que són els passadissos d'urgències d'aquests grans hospitals. A Vall d'Hebron i a Sant Pau ja hi ha numerets als passadissos per poder tenir identificats els malalts! Han pintat números als passadissos! La setmana passada, a l'hospital de Sant Pau hi havia els malalts aparcats en l'iteres

en tres files –no en doble fila, en tercera fila–, i això ho ha viscut una diputada d'aquest Parlament. Vostè sap perfectament que això és així i que el tema de les urgències, per moltes dades que vostè vulgui, no ha estat corregit i no està ben portat pel seu Departament.

El que ha passat aquest hivern és una mostra més de la incapacitat del seu Departament i del seu Govern de reaccionar davant d'un problema que es podia haver previst perfectament i que s'apuntava des del dia abans dels col·lapses. Segueixo afirmant que es podia haver previst d'abans de les festes i que, en canvi, en unes dates en què estaven els comerços i les grans superfícies obertes els dies festius i fins a les tantes de la nit, la majoria –que és el que vaig dir–, la majoria dels centres d'atenció primària..., ja sé que hi ha centres d'atenció continuada, porto tres anys encarregant-me dels temes de sanitat, però la gran majoria dels centres d'atenció primària estaven tancats. Els serveis d'urgències del 061 de la ciutat de Barcelona no van estar reforçats degudament, sinó que tenien els seus efectius minvats i vostè no ha donat les dades que hem demanat, sinó que ha dit, ha donat dades molt genèriques –ja les hi hem preguntat per escrit i espero que ens les contesti–, i els centres d'atenció continuada no van estar reforçats.

Com a conseqüència de tot això, hem donat un espectacle vergonyós a les televisions i als diaris de tot Espanya d'unes sales d'espera i passadissos «abarrotats» de persones que van haver de passar moltes hores de les tan enaltides festes nadalenques i del Cap d'Any que un metge els digués què és el que tenien elles mateixes o els seus fills, i que els digués que el que tenien, encara que es trobessin malament, no era cap altra cosa que una grip o que un catarro, i poder tornar a casa amb la tranquil·litat de saber que no els passava res greu. Què hauran pensat aquests milers de ciutadans i ciutadanes afectats, senyor conseller, quan alguns dels responsables d'aquest caos, responsables del seu Departament, a més a més, encara els han acusat d'acudir als hospitals? Vostè no ho va fer quan va tornar, perquè vostè va tornar de vacances –que, legítimament, tenia– dies abans; vostè no va dir això, i va dir i va reconèixer públicament que no ho havien previst prou bé, però sí que van haver-hi responsables del seu Departament que van culpabilitzar la gent d'acudir a les urgències dels hospitals, d'acudir a buscar un diagnòstic que els tranquil·lités.

En tot cas, senyor conseller, la correcció d'aquestes situacions implica molt més que posar pegats *a posteriori*. Els serveis d'urgències dels hospitals no estan preparats –ni ho han d'estar– per convertir-se en grans consultoris d'atenció primària. Senyor conseller, governar bé és sinònim de previsió, de planificació, de bona gestió, de capacitat de resposta i d'eficàcia, qualitats que no té el seu Govern ni la seva Conselleria.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Imma Mayol.

Punt 16

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Jo vull començar fent un comentari així, distès, que és que ens ha pintat un futur magnífic en totes les coses que faran. Jo, el que li puc dir és que el Govern progressista que governarà el futur tindrem en compte aquestes mesures i veurem si les aprofitem. (*Remor de veus.*)

Dit això, dit això...

El president

Silenci, si us plau!

La Sra. Mayol i Beltran

...començo per dir, senyor conseller, que vostè avui ha fet trampa, i ha fet trampa quan ha parlat de les dades de la incidència de la grip. Per què ha fet trampa? Jo li demano si vostè té la dada –jo no l’he pogut obtenir encara– de quants casos s’han declarat el mes de desembre del 98, quants casos hi ha de grip declarada, perquè –com vostè sap molt millor que jo– al seu servei d’informació, que fan amb l’Ajuntament, aquesta és una malaltia que s’ha de declarar i, per tant, tenen xifres de quanta malaltia hi ha. Perquè no s’hi val –i això és la trampa que vostè ha fet– a dir-nos: «Hi ha hagut un increment de l’activitat.» Això no és la dada rellevant per saber si la grip ha estat més forta o no, perquè l’increment de l’activitat d’urgències és deguda al fet que, com que els serveis normals estaven tancats, òbviament, s’ha incrementat l’atenció d’urgències, perquè els serveis normals estaven tancats. Aquí, la dada rellevant per saber si la incidència de la grip és més forta és el nombre de persones afectades per la grip, no el nombre de gent que va a urgències; això és una cosa elemental. Per tant, és important que vostè em digui quantes persones s’han declarat, quanta gent hi ha declarada com que ha tingut la grip per saber si ha sigut més forta o no.

I no s’hi val a comparar amb el 97, perquè el 97 –com vostè sap– va ser un any de molt baixa grip. Comparant les dades, en el Barcelonès, el 96, el desembre del 96, n’hi va haver 7.494, i, en canvi, el 97, el desembre, van ser 6.707; al Vallès Occidental, el 96, al desembre, 2.348 casos; el 97, 969. Per tant, no s’hi val que vostè em compari aquest any amb l’any passat, perquè, l’any passat, va ser baixíssima la incidència de la grip. Digui’m vostè quants casos hi ha hagut de grip, no quanta activitat, perquè l’activitat s’ha produït degut al fet que estaven tancats els serveis normals –aquesta és una primera qüestió important. I, si no, com vostè s’explica que es normalitza l’atenció quan la gent torna de vacances? A partir del dia 7 i 8 es normalitza la situació de les urgències.

Segon element a retenir. Vostè diu: «Hem obert 200 llits més.» És clar, han obert 200 llits més, però només a Bellvitge, aquest hivern, han tancat vuit unitats: una unitat de neurocirurgia, una unitat de traumatologia, una unitat d’urologia, una unitat de ginecologia, etcètera; això representa, aproximadament, 150 llits, justament a l’hivern, que és quan se sap que hi ha un increment de l’activitat i, per tant, no es poden drenar malalts cap amunt. De què serveix que vostès ampliïn

llits si en tanquen 150 a Bellvitge? Diuen: «Hem habilitat més recursos.» Habiliten recursos quan es reuneix el Consorci. És a dir, anuncien l’habilitació de nous recursos el 8 de gener i surten als diaris amb l’anunci el 8 de gener, però la dotació havia de ser anterior; el 15% de la primària, el 30% del 061, tot això ha de ser anterior, no quan s’ha produït la crisi. I jo li dic la dotació de l’atenció continuada; vostè no m’ho ha pogut desmentir: de què serveix tenir una atenció continuada amb un zelador, un metge o metgessa i una infermera? De què serveix aquesta dotació? Tenen possibilitat de fer una radiografia a les tardes? Poden fer una analítica senzilla? De què serveix tenir aquesta dotació d’urgències? És clar que la gent no hi acudeix o hi acudeix poc!

Un altre element important a retenir, senyor conseller. Vostè diu: «El 061; s’ha incrementat la dotació del 061.» Quan vostès van fer el 061, que és un bon recurs, van pactar amb Comissions Obreres que hi hauria uns recursos intermedis a Barcelona, per exemple, cada dos districtes, que tindrien capacitat d’intervenció, és a dir que hi hauria un «trauma», que hi hauria una pediatria, que hi hauria possibilitats que aquest recurs intermedi atengués coses per a les quals no cal anar als hospitals, però que no es tenen habitualment en els centres d’atenció primària, i el 061, complementat amb això, permetria una bona atenció d’urgències. On són aquests serveis avui? No existeixen.

I, per acabar, un comentari d’ahir, senyor conseller. Ahir, a la Creu Roja del Dos de Maig –ahir, no parlo del dia 3 i 1 i 2 de gener–, ahir a la Creu Roja del Dos de Maig hi havia a la recepció, la recepcionista tenia un cartell escrit a mà que deia: «No hi ha cap llit disponible i el temps d’espera en aquestes urgències és de tres hores i mitja.» Jo li asseguro que jo vaig a aquestes urgències, veig aquest cartell i foto el camp! Evidentment, no hi haurà llista d’espera a la Creu Roja aquest dia, perquè és que arribar i trobar un cartell escrit a mà que diu: «No hi ha cap llit disponible» i, a més a més, tres hores i mitja d’espera..., excuso dir-vos que segur que Creu Roja, el dia 9 de febrer, no haurà tingut cap llista d’espera.

Acabo dient, senyor conseller, un tema de fons, encara que a vostè li pugui semblar una *boutade*. El principal problema de la sanitat és que ni els seus responsables polítics ni els seus responsables tècnics utilitzen habitualment els circuits que utilitza la ciutadania per anar ni d’urgència ni d’atenció normal, i això fa que ens puguem trobar amb aquesta situació avui.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar les rèpliques, té la paraula l’honorable senyor conseller per un temps màxim de vint minuts.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, no li contestaré aquesta última asseveració. En tot cas, l’hauria de demostrar. Miri, s’ha parlat molt del sistema d’informació integrat sobre la grip de l’àrea de

Barcelona –d'això, se n'ha parlat molt. La senyora Carme Figueras, com fa moltes vegades, dóna a entendre que hi entén molt en medicina i es ratifica que la grip..., es ratifica. De la mateixa manera que jo no en sé molt de cultura, vostè sembla que en sap molt de medicina, però vostè es ratifica i es ratifica que la grip d'enguany no és diferent, que, pràcticament, és igual.

I, escolti, jo voldria insistir que aquests, els fulls informatius sobre l'activitat gripal a l'àrea de Barcelona, que fa el SIIGAB i que està integrat per diferents entitats: la Direcció General de Salut Pública, l'Institut de Salut Pública de l'Ajuntament de Barcelona, el Laboratori de Microbiologia de l'Hospital Clínic de Barcelona, la subdivisió d'atenció primària de l'ICS, ens diuen: «Les visites domiciliàries, tant de medicina general com de pediatria» –no els dies que estan tancades, no els dies que estan tancades, sinó els dies que estan obertes–, «presenten un increment durant la setmana cinquanta-dues i superen la mitjana dels darrers cinc anys» –no de l'any 98, dels darrers cinc anys. I aquesta és una realitat. Per tant, hem estat davant d'una epidèmia que ha estat diferent de la dels altres anys.

L'atenció a les urgències és un problema complex, complex d'organització dins el sistema sanitari; hi ha molts factors que hi intervenen. Jo he intentat explicar-ne alguns, i jo crec que se n'han exposat alguns aquí i s'han explicat, i, realment, doncs, cal tenir, cal tenir present, per exemple, l'impacte en la utilització dels serveis de variables com l'envelliment de la població o el canvi de necessitats d'atenció, doncs, associades al patró de morbiditat; és a dir, la pluripatologia crònica, i això ha canviat en els darrers anys.

També és veritat que hi ha una gran atracció –també crec que s'ha comentat– per a l'atenció a les urgències en els hospitals. Hi ha diferent capacitat de resposta a les demandes de la població dels diferents nivells assistencials i dispositius. Les expectatives de la població han canviat envers la resposta a les seves pròpies demandes, i això fa que sigui un tema complex i que, malgrat que s'hi està treballant –i jo crec que hi hem treballat i que hem fet moltes coses–, doncs, a vegades es poden produir aquestes situacions.

I jo he explicat –em sembla–, molt extensament, tota una sèrie d'actuacions que s'havien fet en els últims anys; també intentar fer una diagnosi del que ens havia passat, del que vàrem fer –no el dia 8–, del que es va fer el mateix dia 4 o del que es va fer el dia 31 –no el dia 8–; el dia 8, la Corporació Sanitària de Barcelona ho va ratificar, però aquestes mesures ja s'havien fet abans, i vàrem decidir fer els anuncis en premsa molt abans que es reunís la Corporació Sanitària de Barcelona.

Home, vostè, bé, diu: «Ecolti, hem donat una imatge desastrosa als mitjans de comunicació». Ecolti, jo, el que li vull dir és que puc facilitar, doncs, els reculls de premsa d'altres informacions d'altres llocs. Hi ha una informació d'Europa Press que diu: «El Insalud recibió el día 4 de enero, ayer, el mayor número de llamadas por casos de gripe, casi cinco mil, desde el inicio del brote.» Una informació, el dia 14, que fa referència a «la saturación en los centros de salud de Mallorca»; una altra que diu: «Los sindicatos afirman que la gripe des-

borda el Hospital de Cruces. El centro admite que más de veinte pacientes esperan cama a diario. La gripe colapsa los hospitales asturianos...» Aquesta ha estat una situació que a Catalunya ha tingut una repercussió, però, què ha passat en altres llocs de l'Estat espanyol, perquè l'epidèmia de la grip no ha tingut aquí unes característiques diferents? Aquesta és una situació que es dóna i que enguany s'ha vist agreujada i no intento –hi insisteixo– minimitzar les molèsties, la intransquil·litat que varen poder generar als ciutadans que aquests dies, doncs, van estar davant d'una saturació dels serveis d'urgència. Però, home, el que li vull dir és que no ens ha passat únicament i exclusivament aquí, a Catalunya, que no ens ha passat... Al Regne Unit, tinc moltíssima informació del que ha estat passant aquests dies; el mateix ministre de Sanitat admet, el dia 10, a la BBC, que, per primera vegada creu que el National Health Service podria estar en crisi, a conseqüència de l'epidèmia de la grip i, fins i tot, anant més lluny, tinc una informació d'Oakland, a Califòrnia, en la qual es veuen en una situació semblant de tenir de reforçar les sales d'emergència, les sales d'urgència, de tenir de cridar més metges per venir a treballar.

És a dir, aquesta ha estat una situació que, d'alguna forma, doncs, ha sobrepassat les nostres previsions. A més a més, és clar, quan s'explica aquesta imatge, que vostè, doncs, volia donar de descàrrega i diu: «Ecolti, això ha estat un desastre», home, jo vull posar un exemple, perquè del 061 també s'han dit moltes coses. Miri, el dia 31 de desembre hi ha un accident al carrer d'Aragó i estem en plena situació, doncs, de saturació dels serveis d'urgències; a les 18:09 s'alerta el 061; a les 18:13 arriben les unitats del 061, amb onze víctimes que es traslladen, després, als diferents hospitals i s'utilitzen cinc ambulàncies; s'alerta a les 18:09 i arriba l'ambulància –els serveis del 061– a les 18:13. Potser no havíem substituït..., potser, el personal, aquell dia, estava de vacances, però el servei es va donar.

Per tant, a mi em sembla que no podem, per una situació determinada, que és millorable, que cal millorar, donar una imatge del sistema sanitari com la que vostè o que aquí s'ha volgut donar. A mi em sembla que... El senyor Benach, d'alguna forma, bé, doncs, ha anat i ha tret el tema del finançament de la sanitat i ha qüestionat, doncs, si era molt o era poc el que s'havia fet o si hi havíem invertit molt o hi havíem invertit poc. Bé, jo crec que –i això ho hem tractat moltes vegades en aquesta cambra–, si hi ha algú que ha defensat la millora del finançament, hem estat nosaltres; és a dir, hem estat, durant molt de temps, posant damunt de la taula que s'havia de millorar el sistema del finançament i davant de molt poques sensibilitats i, fins i tot, doncs, davant la resta de l'Estat espanyol, finalment el que és un problema i el que ha estat un problema de la sanitat en el seu conjunt, doncs, l'etiquetaven com un problema de la sanitat catalana.

Nosaltres hem estat moltes vegades lluitant per una millora del finançament de la sanitat i, finalment, es va aconseguir una millora –no ho vàrem resoldre tot i, per tant, aquest tema s'haurà de tornar a plantejar–, hi va haver una millora, i això va ser possible, aquesta millora del finançament de la sanitat, doncs, finalment reper-

cutirà en una millora general del que és, doncs, la despesa sanitària del nostre pressupost.

També ha parlat i ha traslladat la preocupació dels treballadors de la sanitat en una visita, doncs, que van fer a les senyores i senyors diputats. Jo, en tot cas, un parèntesi: finalment, vàrem signar, es va signar el conveni de la XHUP, es va signar... Per tant, si l'escenari fos com vostès l'han volgut pintar, doncs, potser no s'hauria signat, no hi intervé la Conselleria; finalment, va ser possible signar aquest conveni per a l'any 1998, per a l'any 1999 i per a l'any 2000. I, a més a més, doncs, també ha parlat d'algunes preocupacions dels treballadors; ell les deu conèixer prou bé, perquè el senyor Benach, doncs, ha estat –no sé si ho és ara–, doncs, conseller d'una empresa que gestiona –com a vegades ens diuen els sindicats– privadament, i, segons amb qui parles, aquesta empresa són el dimoni i, segons amb qui parles, doncs, aquesta empresa, doncs, no ho és. I nosaltres sempre hem defensat aquest tipus de gestió, l'hem defensat i creiem que això ha millorat, i ha millorat l'eficiència del conjunt. Però vull dir que, a vegades, segons quines coses es traslladen, doncs, són preocupacions, que jo entenc perfectament dels treballadors, però, home, en tot cas, no per donar aquesta imatge, potser, bé, com si aquesta situació de les urgències, que –hi insisteixo– cal millorar, doncs, fos la punta d'iceberg de tota una situació; perquè, és clar, ara potser no és el moment, però aquí, doncs, podríem repassar tota una sèrie d'actuacions que s'han fet. I, per exemple, en l'àmbit de l'atenció primària, durant l'any 1998 s'han estat construint i ara s'estan acabant vint-i-set centres d'atenció primària, s'han fet obres en vint-i-set centres d'atenció primària. L'any passat signem, finalment, un conveni amb el Consorci Sanitari de Barcelona, per tirar endavant unes inversions a la ciutat de més de 2.000 milions de pessetes. Per tant, jo crec que, malgrat aquestes coses, les coses van anar endavant, les coses es van fer.

No és..., o sigui, quan t'apropes a la situació del sistema sanitari, pots explicar només uns aspectes, però en pots explicar d'altres; jo voldria treure un exemple, quan parlem, per exemple, de l'activitat de trasplantaments. A Catalunya, per exemple, l'any 1998, hi ha uns índexs de trasplantaments realment molt alts, perquè s'ha incrementat l'activitat del 12%, i això s'ha aconseguit i això ho ha aconseguit, bé, doncs, aquest sistema que, doncs, sembla que no va bé... No, això s'ha aconseguit, s'ha aconseguit un 12% més d'activitat pel que fa referència als trasplantaments. Per posar un exemple: Catalunya serà la primera comunitat autònoma i un dels pocs països d'Europa que serà capaç d'eradicar el xarampió l'any 2000; això també és un aspecte positiu de la sanitat. També és un aspecte positiu del sistema sanitari que, finalment, es pugui obrir una oficina de projectes de l'Organització Mundial de la Salut a Barcelona, a Catalunya; vol dir alguna cosa, vol dir que hi ha, en aquest cas, un organisme internacional com l'OMS que coneix i creu en el sistema sanitari, i que decideix posar una oficina de projectes aquí, a la ciutat de Barcelona, a Catalunya... I moltes altres coses. Hi ha dificultats, però s'estan fent moltes coses, i a vegades pot semblar que una situació que –hi insisteixo– cal millorar, que és aquesta situació i que ha

passat aquests dies amb els serveis d'urgència, doncs, pot donar una imatge que jo crec que, en tot cas, és errònia.

Hi ha moltíssimes coses que el sistema sanitari està fent, moltíssimes coses que crec que s'estan fent i crec que també cal valorar-les. I, en aquest cas, passaria una mica com en la interpellació abans del meu company, del conseller Subirà; és a dir, quan les coses van malament, doncs, els culpables som nosaltres, però, quan alguna cosa es fa bé, doncs, també devem tenir nosaltres algun mèrit, em sembla a mi...

Al començament del mes de desembre, del 10 al 18 de desembre –vostè deia que ja ens havien alertat de la situació; jo insisteixo que els primers indicis que ens trobàvem davant d'una epidèmia de la grip, doncs, els trobem la setmana cinquanta–, vàrem realitzar una enquesta i, home, els resultats de l'enquesta, que encara no hem fet públics, realment, crec que són prou satisfactoris. La nota global que donen els ciutadans de Catalunya en aquesta enquesta és d'un 7,5; per tant, jo crec que és una nota bona, és un notable; per tant, jo crec que valoren positivament el que s'ha fet. I, per nivells assistencials, per exemple, l'atenció primària és la que més satisfacció genera entre els catalans: el 82,5% de les persones que es van enquestar declara estar satisfet amb l'atenció primària de salut i, fins i tot, en el cas de les urgències, el 65,5% de les persones que es varen enquestar, doncs, declara que estava satisfet.

Però aquesta és una enquesta que vàrem realitzar des del Departament; però, quant a una enquesta que va realitzar la Societat Catalana de Medicina d'Urgències i que es va presentar, l'any 1998, el resultat era també, jo crec, satisfactori. La nota global que van donar els usuaris als serveis d'urgències hospitalaris de Catalunya va ser d'un 7,77; és una enquesta que no vàrem fer nosaltres, eh?; la va fer la Societat Catalana de Medicina d'Urgències. I en l'enquesta que va realitzar l'Institut Català de la Salut, presentada a finals de l'any 1998 i que vàrem fer pública, home, doncs, els usuaris dels hospitals de l'ICS, del conjunt de serveis que es donen als hospitals de l'ICS, van puntuar amb un 8,41 el servei que van rebre en els seus centres. El 90,5% dels usuaris, per exemple, considerava que la informació que es va facilitar als seus familiars durant la seva estada als serveis d'urgències va ser excellent o va ser molt bona. I el 75,7% de les persones enquestades opinava que el temps transcorregut a urgències era molt curt o correcte. Nosaltres desitjaríem que fos quasi el 100% i, per això, jo crec que hem de continuar treballant; però, en tot cas, aquestes dades són positives i crec que no s'han de produir situacions com la que comentava la senyora diputada, Imma Mayol; no pot ser que, en tot cas, es doni una informació que pot crear desconfiança als ciutadans, doncs, dient: «Escolti, s'haurà d'esperar tantes hores». S'ha de veure què és el que té aquest ciutadà, que és el que necessita i, en tot cas, doncs, explicar-li que tingui més informació que la que li pot donar, doncs, un simple cartell.

Bé, jo he explicat –em sembla– extensament què era tot el que pensàvem, tot el que pensàvem fer, però, en tot cas –i per acabar la meua intervenció–, home, jo, sí que voldria dir una cosa: vostè, senyora –i em dirigeixo

directament a vostè, perquè crec que és la que hi ha fet més èmfasi, però, en tot cas, també ho dic per a la senyora Imma Mayol—, vostè, al final, deia que això no demostrava res més que la inoperància del Govern.

Bé, jo li vull dir que nosaltres, el dia 29 d'octubre de 1998, vàrem presentar el Pla d'urgències en el Consorci Sanitari de Barcelona. Al Consorci Sanitari de Barcelona hi és l'Ajuntament i, dins de l'Ajuntament, doncs, hi ha, també, representants del mateix grup polític que la senyora Imma Mayol. A l'ordre del dia hi havia una informació que era informar sobre el Pla d'urgències; a l'acta —que la hi puc facilitar—, en cap moment els representants de l'Ajuntament van dir que aquest pla fos insuficient, que aquest Pla, realment, no responia a les nostres previsions i es va aprovar, no..., i es va aprovar.

És a dir, quan demanem compartir responsabilitats, quan demanem, doncs, tirar endavant la Carta municipal, això vol dir, també, compartir responsabilitats; el dia 29 es presenta aquest Pla, i aquest Pla és aprovat, no hi ha una objecció de dir: «Escolta, s'haurien de reforçar els serveis d'urgència amb el quaranta per cent més de personal; s'haurien d'habilitar dos-cents llits més...» No hi són.

El 061 també és una empresa pública, compartida, en aquest cas, per l'Ajuntament i per la Generalitat —majoritària, la Generalitat—, i en el decurs dels consells d'administració no hi ha un punt en el qual —i li'n podem facilitar les actes— s'hagi dit: «Ull viu!, vénen les festes de Nadal», «Ull viu!, que aquesta epidèmia de grip pot ser molt més alta; per tant, hem d'incrementar els serveis d'un 40, d'un 50, d'un 80%». Tots vàrem creure, amb les dades que teníem i amb els reforços que havíem previst, que es podia donar una resposta satisfactòria. Per tant, jo crec que això que diu vostè, que ens vàrem, doncs —no sé si ha dit la paraula— «adormir» o que no vàrem..., home, jo crec que no és cert. El que passa és que és difícil, és un tema complex, a vegades, poder preveure tot el que et passarà o poder preveure uns increments tan i tan importants de la demanda.

En tot cas, ja per acabar, tinguin la seguretat que nosaltres treballarem en la direcció que jo he exposat a l'última part de la meua intervenció, amb la finalitat de millorar els serveis d'atenció continuada i els serveis d'urgència que es vénen donant als ciutadans, per tal que aquestes situacions no es tornin a repetir o que, en tot cas, si es repetissin, doncs, tinguéssim la suficient flexibilitat, el suficient automatisme, per donar una resposta que generi satisfacció als ciutadans, que és la nostra obligació.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyora Carme Figueras, em demana la paraula? Per què?

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, senyor president, perquè el senyor conseller ha dit que jo he volgut donar a entendre que hi entenc molt, en medicina. I demano la seva consideració per poder rebatre aquesta afirmació. Jo no he estudiat...

El president

Per contradiccions, un minut.

La Sra. Figueras i Siñol

...medicina, evidentment. No, miri, senyor Rius, jo el que he dit és que porto molts anys en política sanitària —«porto tres anys», concretament, és el que he dit—, i el que sé és que hi ha CAP d'atenció continuada, que no tots els CAP estaven tancats. Per tant, jo no he volgut donar a entendre que entenc molt en medicina; jo he estudiat una altra cosa. Ara, el que sí que afirmo és que al meu partit n'hi ha molts, d'experts en medicina; al meu partit hi ha gent que m'informa, que m'assessora i, en tot cas, que estan a centres sanitaris o a hospitals de Catalunya i que saben perfectament què ha passat en tot aquest cas de les urgències. Res més.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. El senyor conseller em demana la paraula. Mig minut.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies. No em referia a aquests aspectes de si els CAP estaven tancats o no. Em referia, senzillament —i li demano que no s'ho prengui malament—, a quan parlava de la situació epidemiològica de la grip, únicament i exclusivament, perquè jo el que he fet és transmetre les dades del SIIGAB. No són les meves dades; són les dades dels tècnics.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la ramaderia a Catalunya

Passem al setzè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la ramaderia a Catalunya. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Benet Tugues, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el món agropecuari, en general, és un dels sectors econòmics amb una inestabilitat més evident, inestabilitat derivada de la seva dependència de diferents variables, no sempre possibles de controlar. El temps, la pluja, la sequera, el vent, la pedra, el gel, condicionen de vegades inexorablement la producció agrària, la confiança del pagès i, per tant, la mateixa viabilitat de les explotacions.

La ramaderia, al seu torn, pateix de manera bastant general d'oscil·lacions inexplicables en els preus dels animals, i també, molt sovint, de malalties que condicionen, també, la tranquil·litat del ramader i el seu fu-

tur com a tal. Avui, diferents problemes sectorials de la ramaderia del nostre país mereixerien una relació específica i una atenció especial, però, sens dubte, el que preocupa més ramaders, i més greument, és el sector porcí.

Aquest sector té una importància evident en el conjunt de la producció final agrària a Catalunya –aproximadament, representa un 45% en la producció final ramadera i un 30% en la producció final agrària. Per tant, no cal donar més arguments per significar que aquest, en l'entramat agropecuari català, és un sector clau, la salut del qual repercuteix, per tant, en el conjunt del món agrari català. I és un sector que ens els darrers mesos –de fet, en els darrers anys– ha donat força motius de maldecaps als ramaders i força maldecaps, també, a la seva Conselleria. Hem passat de la pesta porcina clàssica a la baixada en picat del preu del porc, sense solució de continuïtat, de tal manera que aquells ramaders afectats negativament, primer, per la pesta, i ara, per aquesta crisi, estan en una situació desesperada, situació desesperada que serà general si els preus no remunten de manera immediata.

Davant d'aquesta situació, que vostè coneix perfectament –i, per tant, no m'entretindré a detallar ni a dramatitzar més del compte–, l'Administració catalana..., de fet, les administracions implicades en general, però la catalana també, poden fer veure que no passa res o que no passa gran cosa i prendre unes mesures mínimes per fer veure que s'està al corrent del problema, o, en canvi, poden intervenir-hi decididament per salvar, no el sector del porc –passi el que passi, de porcs i de granges de porc, n'hi continuarà havent–, sinó una determinada estructura productiva del sector porcí al nostre país.

I ara tampoc m'entretindré a detallar la intensa intervenció que per part de les administracions –de totes– s'ha considerat convenient fer en el sector agropecuari en general. Si mirem com es reparteix el pressupost comunitari i el percentatge dedicat al sector primari, la conclusió és ben evident; potser no tant si miréssim només el pressupost de la Generalitat, però aquest és un altre tema. En qualsevol cas, el que vull dir és que l'agricultura i la ramaderia no són només un sector econòmic més, on les lleis del mercat posaran cadascú en el seu lloc, sinó que conflueixen en ell tot un seguit d'interessos generals –reequilibri territorial, lluita contra la desertització, manteniment d'un determinat paisatge, etcètera–, que fan que qualsevol govern responsable vetlli pels interessos d'uns professionals que, com he dit al començament, més que cap altre, estan exposats a múltiples variables, sovint incontrolables.

Per tant, sembla clar que, si aquest sector és un sector en què s'intervé, diguem-ne, de manera natural, en aquests moments en què hi ha una crisi com mai hi havia hagut l'Administració ha de mirar de fer-hi alguna cosa més del que hi fa. Justament perquè en aquests moments hi ha el perill de patir un canvi radical en l'estructura del sector, el perill que els grans integradors s'aprofitin de la situació, dominin el mercat i controlin els petits ramaders.

També és cert que, abans de fer res, hem de decidir quina és l'estructura que volem. No només quina estructura volem, sinó quina estructura necessita el nostre país, a partir d'aquells criteris de reequilibri territorial, d'arrelar el pagès a la terra i d'arrelar també els seus descendents a la terra. Ens interessa realment una estructura d'empresa familiar agrària o preferim que les macroempreses ho controlin tot? O, senzillament ho deixem tot en mans del mercat, ens en rentem les mans, i que sigui el que Déu vulgui. I, en aquest cas, podríem fer de profetes i preveure què és el que Déu voldrà; sabem que *Dios ayuda a los malos cuando son más que los buenos*, i, per tant, ens quedarem, en aquest cas, amb un sector controlat per les grans integradores.

I, entre la gent implicada en el sector primari, de manera molt majoritària s'aposta clarament per l'empresa familiar i el cercle tancat. En un estudi realitzat i publicat recentment per la Fundació Catalana de Cooperació, on es fa un repàs exhaustiu de la situació dels diversos sectors del món agropecuari, quan es tracta el sector porcí, la problemàtica inicial, i, de fet, l'única problemàtica inicial que es detecta –i, probablement, n'hi ha d'altres–, la que es distingeix és justament la integració del porc. I es van desgranant tot un seguit de raons a les quals s'ha arribat a partir de les aportacions de desenes d'entrevistats, entre les quals apunto, per exemple, que la integració substitueix empreses particulars, i això fa disminuir la productivitat conjunta del sector; desmotiva el treballador –de fet, l'empresari es converteix en assalariat–, i això repercuteix negativament en la seva formació, o que el nombre de porcs que subministren és l'adequat per les necessitats de l'integrador, però no ho és en absolut pel dimensionament de l'explotació, o, encara, si la zona té risc de pesta, els integradors no portaran porcs i no s'obtidran beneficis del capital invertit.

En definitiva, el manteniment de l'explotació familiar agrària en explotacions de cercle tancat és el que fa consens, i, per tant, si aquesta és l'aposta, l'actuació de l'Administració hauria d'anar en aquesta direcció, i no fóra la primera vegada que l'Administració hi intervé i, per tant, condiciona el futur del sector porcí. Sense anar més lluny, durant la greu afectació que va suposar la pesta porcina clàssica, l'Administració va decidir, per salvar els animals sans, sacrificar els malalts o els sospitosos, a partir d'uns cercles de seguretat, i pagarlos a uns preus determinats. Això, certament, va anar molt bé per a determinats ramaders, i molt malament per a d'altres. I ara no entrarem a analitzar si aquesta va ser l'opció correcta; en qualsevol cas, era una opció que va triar l'Administració i que va suposar un esforç considerable des d'un punt de vista pressupostari.

Doncs, bé, si en aquells moments l'Administració va actuar decididament per evitar la propagació de la pesta, per salvar els animals sans, l'actual situació no és pas menys greu que aquella. De fet, és més greu, és molt més greu, aquesta. I ara ja no es tracta de salvar l'animal: ara es tracta de salvar el ramader. Es tracta d'evitar que s'arruïni definitivament i que no tingui altra opció que o bé abandonar l'explotació, o bé integrar-se en les grans integradores i, per tant, deixar de ser ramader i convertir-se en granger. Perquè, mentre

això passa, altres països –per cert, amb el suport de la seva Administració; no de la seva, de l'Administració d'aquests països– estan guanyant mercats fins ara controlats de manera pràcticament exclusiva per europeus, i posant encara més nuvolades a un horitzó ja suficientment tapat. Per exemple, als Estats Units, un país productor emergent, els ramaders americans que hagin comercialitzat menys de mil porcs durant els últims sis mesos de 1998 i que continuïn en el negoci rebran una ajuda de cinc dòlars per porc, fins a un màxim de 2.500 dòlars.

I és un exemple, i en trobaríem més, però serveix per il·lustrar que caldria ser més decidits a l'hora de prendre alguna iniciativa de suport, perquè el que està clar és que, si els ramaders continuen perdent, com en els darrers mesos, unes 5.000 pessetes de mitjana per porc, n'hi haurà pocs que resistiran aquesta situació. Tant és així que la major part, a hores d'ara, serien feliços si, de manera transitòria, el preu del porc cobrés estrictament les despeses de producció.

Per tant, s'imposa prendre mesures en dues direccions. En primer lloc, a curt termini, cal parar el cop i donar sortida a una situació d'urgència i, en alguns casos, a una situació de dramatisme evident. I cal, per tant, afavorir la liquidesa a partir d'uns crèdits que no només han de ser tous, a baix interès, sinó que han de ser ràpids, han de ser molt ràpids. També s'hauria de plantejar la retirada de garrins quan el seu preu baixi per sota d'una quantitat a pactar, bàsicament, per salvar les granges productores de garrins, dels quals som deficitaris, la qual cosa comporta la necessitat d'importar-los, amb el perill que això suposa de transmissió de malures –de fet, la PPC, ens la van portar els grans integradors amb la compra de garrins d'Holanda. I el que demostra aquesta crisi és que necessitem amb urgència un pla d'ordenació del sector, que permeti donar-li estabilitat i que el prepari per a competir amb més fonaments dels que ara té; que prevegi, per exemple, la limitació de les dimensions d'algunes granges. Un pla que, a més, posi les bases per permetre una comercialització molt més efectiva de la nostra producció.

Senyor conseller, no ens hem d'obsessionar a ser el primer país productor d'Europa. No ho som, i probablement no ho serem. Però això tant se val; això no és l'important. El que és important és tenir unes estructures fortes i uns canals de comercialització competitius. I ni una cosa ni l'altra tindrem si deixem que el mercat en exclusiva faci el seu curs i dissenyi l'estructura del sector porcí català.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Francesc Xavier Marimon, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Tugues, un quasi no sap què respondre-li, perquè, bàsicament, està d'acord amb el que ha dit vostè. Només hi ha una cosa que sí que he d'especificar-li, que és la següent: el fet que sofrim una crisi del porcí no és responsabilitat de les administracions, ni ho ha estat en el passat, ni, si seguim actuant amb el sistema de mercat que tenim, ho serà en el futur.

Vostè diu que el sector ramader ha patit força problemes, i ha citat la PPC. Jo, des d'aquesta tribuna i d'una manera modesta, quan abans deia que el Govern ha de ser responsable, vull recordar la responsabilitat que hem assumit, perquè, davant d'actituds que potser no ho eren tant, hem mantingut una línia d'actuació –que, a més, vull agrair als representants dels diferents grups d'aquesta cambra; la veritat és que se'ns ha donat suport a l'Administració en aquest sentit– que va fer que en un termini relativament breu acabéssim amb la problemàtica de la PPC.

També dir que no hi va haver ramaders excessivament afectats. I jo tampoc seré tan poc consistent –per dir-ho d'alguna manera– de dir que no hi va haver afectacions. Evidentment que hi va haver afectacions, però la realitat és que, majoritàriament, la gent es va veure rescabada per les pèrdues que va tenir. Fins i tot es dona un cert contrasentit: en aquest moment, quan analitzes l'augment de producció, ens adonem que l'Estat espanyol ha crescut un 11,4 de l'any anterior en producció de porcí, però, si mirem les comarques afectades per la PPC, han crescut un 17% en mares, però han crescut més d'un 40% en engreix.

I, quan exposem aquest tema, un dels arguments que el sector et dona, precisament, és dir: «No, és que hem hagut d'invertir els diners que vam cobrar de la PPC». Senzillament, ho situo com a anàlisi, sense cap més comentari.

Evidentment, la crisi del sector del porcí neix, en bona part, de la pesta porcina clàssica, però no amb els arguments que es fan servir sovint, que no s'ajusten a la realitat, sinó amb un argument molt clar: quant al sector productor de carn, tots: pollastres, porcí, boví, etcètera –i vostès poden consultar fàcilment, doncs, les estadístiques de mercat–, tots obeeixen a unes dents de serra cícliques. En el moment en què augmenta el preu en un període relativament llarg, s'augmenta la producció; en augmentar la producció, disminueix el preu, baixa la producció, torna a augmentar el preu, etcètera. Vostès poden mirar les dents de mercat que tenen els diferents productes, i veuran com en uns períodes –depenent del tipus de bestiar–, pràcticament, són cíclics, i els podries calcar l'un sobre l'altre.

Curiosament, en el sector del porc això es trenca, i es trenca, precisament, a través o per culpa de la pesta porcina clàssica. En el moment que es produeix la pesta porcina clàssica, per una decisió... Vostè ha explicat això dels cercles, que s'havia sacrificat..., és una decisió que no va prendre el Govern de la Generalitat de Catalunya, és una decisió que no va prendre el Govern de l'Estat, sinó que és una decisió que va prendre el

Comitè Veterinari Permanent de la Unió Europea; per tant, és una decisió que nosaltres havíem de complir. Arran d'aquesta decisió, en el mercat europeu s'eliminen més de 20 milions de porcs del mercat. Evidentment, què fa? Que aquell cicle que s'havia mantingut a finals del 94, 95 i 96, de benestar del sector, que tot induïa a pensar que hi hauria una caiguda, en el moment en què es retira del mercat aquesta gran quantitat d'animals, es mantenen uns preus –fins i tot exageradament alts– amb uns beneficis per a la producció per sobre del que és habitual en el sector. I això propicia un gran creixement del sector, a tot arreu. A tot arreu, propicia un gran creixement a tots els països europeus, i, evidentment, el propicia en països que, quan veuen oportunitat de negoci, doncs, hi ha gent que decideix invertir en aquest sector, com poden ser, bàsicament, els Estats Units i el Canadà.

En el moment en què se supera la problemàtica sanitària que hi havia, la conseqüència és immediata: si vostè –i em sembla que era present en el discurs que jo vaig fer a la Fira de Sant Miquel d'aquest any passat– ho recorda, a la Fira de Sant Miquel, el preu del porc encara anava a uns preus relativament elevats. Jo vaig anunciar això, però és que en el marc de la Fira de Sant Miquel hi va haver un professor –de què ara no recordo exactament el nom, però que l'hi podria citar, perquè en tinc presa nota al despatx– que hi va fer un avenç exacte del que està succeint en aquest moment. I saben en què es va basar, aquest senyor? Es va basar, senzillament, en les estadístiques, en la tendència creixent de la producció, i en les estadístiques de consum.

Què ha passat, en aquest moment? Ha passat, segons un institut que existeix en el marc de la Comunitat Europea, que es diu *Pig-no-sé-què-Research*, doncs, que tenim un 6% –o el teníem per Nadal–, un 6% d'excés de producció. Qualsevol producte, en el mercat, ja sigui agrari o ja sigui pecuari –i vostè sap que hi ha una lleugera oferta per sobre de la demanda–, propicia una caiguda de preus molt i molt important, i això és el que està succeint en aquests moments. Què podem fer, què podem fer davant d'això? A finals d'octubre, primers de novembre, jo ja vaig mencionar –a més, en un article publicat en alguns mitjans de comunicació i, a la vegada, doncs, en diferents xerrades i conferències– quines eren les mesures que es podien prendre; evidentment, hi ha una mesura que han de prendre els productors, i que seria bo que es prengués en consens i no provocar un abandonament traumàtic de determinades explotacions, que és posar-nos d'acord i reduir la producció. En el moment en què això succeeix, automàticament, el preu s'apujaria. Sé que és molt difícil, aquesta opció, perquè en aquest moment molta gent –alguns, a casa nostra, i altres, en altres països, i, fins i tot, política entre països– es pensa que el que aguantava la crisi tindrà molta més opció de futur. Pel mateix, molta gent fa una opció de dir: «Miri, tot i que cal reduir, jo, el que faig és el contrari: incrementar, perquè, com que hi ha gent que reduirà, quan s'acabi aquest procés, jo guanyaré més diners.»

Evidentment, si no s'aconsegueix un cert consens a nivell de la Unió Europea, difícilment, difícilment això es podrà aconseguir. Vostè posa un exemple dels Estats

Units; miri, els Estats Units poden fer-ho, això, probablement, perquè no està dintre de la política agrària comunitària.

Vull recordar, de tota manera, que, tot i que aquí tenim uns preus molt baixos, als Estats Units –m'ho deia l'agregat comercial fa escassos dies– el preu del porc està situat escassament a una mica més de 40 pessetes, i que estan en una situació força, força complicada, en aquella zona.

Quines coses es podrien fer? Miri, la primera, que els productors assumeixin –i això només ho poden fer ells– el compromís de reduir la producció. Les compres d'intervenció, que poden ser un pedaç en un moment determinat –i nosaltres ho hem demanat, i, després, li demostraré amb dades què s'ha aconseguit, que deu n'hi do del que s'ha fet–, no baixen la producció. En tot cas, mantenen una situació, i el que cal, en aquests moments, si es vol recuperar el preu del porc, és reduir la producció. I això està a mans dels productors.

Podem pensar a augmentar el consum; a Catalunya, en aquest moment, el consum del porc se situa al voltant de 50 quilograms persona/any; darrerament, s'ha incrementat una miqueta –no sé si degut a les campanyes de promoció que, en tot cas, estem fent, o degut al bon preu de mercat–, però és impensable que aquest augment de consum pugui anar molt més enllà: 51 quilograms de carn de porc per persona i any és un nivell força elevat de consum, i, més, tenint en compte que en consumim 26 de pollastre, que en consumim 21 de carn de corder, que en consumim 11 de vedella, 4 de conill, etcètera... Vol dir que pensar en un increment és difícil, però, tot i això, entenem que l'Administració de la Generalitat de Catalunya ha fet una campanya conjunta amb l'Estat, cofinançada, una campanya a què nosaltres ens hem sumat –i ho dic així de clar– perquè no es digués que no som solidaris amb aquesta campanya, i és una campanya que creiem que anava molt adreçada a un objectiu nadalenc que, difícilment, aquí, a casa nostra, tot i que hi podia incidir, tindria massa transcendència, però, en tot cas, a aquesta campanya, que va durar els dies que va durar, s'hi ha sumat una campanya en totes les botigues, en tots els establiments, que està posada en marxa i que es diu «El porc està en forma», i que crec que està funcionant.

D'altra banda, la preocupació que vostè... He dit alguna cosa que ha fet somriure... (*Veus de: «El porc està en forma».*) «El porc està en forma», sí. Bé, els dietistes ens ho diuen així, que és una carn excel·lent i que convé consumir-la per estar saludable, en contra d'algunes idees o d'alguns tabús que podien haver existit en el passat.

D'altra banda, vostè diu que hem d'implementar ajudes, que hem d'implementar ajudes... Doncs, és el que hem fet. L'única Comunitat de l'Estat espanyol –i m'atreveixo a dir-ho– i, probablement, l'únic país europeu..., perquè França va implementar un tipus d'ajut, que va ser recorregut per la Comunitat Europea i que va haver de ser retirat. En canvi, nosaltres hem implementat un ajut que sí que és compatible amb la normativa europea i al qual els nostres ramaders s'estan acollint amb tota normalitat, i, a més, són uns préstecs a què,

com vostè sap, el ramader no ha d'aportar garanties, la qual cosa facilita que es puguin formalitzar molt ràpidament. La garantia, la dona el Govern de la Generalitat de Catalunya; per la mateixa raó, aquests préstecs estan garantint als criadors que puguin anar endavant.

A banda, hi havia l'altra mesura; ja ho dic: hi ha tres mesures que podríem posar en marxa. Una –definitiva–, que és la reducció del cens –que, aquesta, l'ha de fer el sector, o bé pactar-ho entre ells, o es produirà en el temps d'una forma traumàtica, i difícilment les administracions poden interferir en aquest procés–; segon: l'emmagatzematge de carn: la Unió Europea va decidir 100.000 tones –ha donat ordre de 70.000, de moment. Haig de dir-los que l'Estat espanyol, en aquest moment, porta comprades 14.729 tones. Miri: quasi el 50%, l'han fet a Catalunya; vol dir que hem estat amatents a utilitzar –aquí tinc totes les comunitats autònomes i les quantitats, i veurà que la majoria de comunitats es mouen a 600, 700 tones, quan a Catalunya hem arribat a les 100.000 tones.

Bé, jo crec que el que podríem fer, en aquest moment, ho tenim en marxa. El que no podem fer és quelcom que no ens permeti la Unió Europea; estem dintre d'un projecte global...

El president

Senyor conseller, s'ha passat amb escreix del temps que tenia assignat. Tindrà torn de rèplica.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Sí, sí, agraeixo la seva benevolència, president. Gràcies.

El president

Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, jo celebro –i ho celebro molt– que estiguem d'acord, i, de tota manera, el podrem visualitzar, aquest acord, al proper Ple ordinari que tinguem, quan presentem la Moció corresponent, que serà absolutament congruent amb el plantejament que he fet durant la meva primera intervenció. Per tant, suposo que trobarà el suport entusiasta, també, del senyor conseller i del Grup de Convergència i Unió.

El porc està en forma, però el ramader va amb dos pams de llengua fora; per tant, està bé que fem campanyes a favor del consum de la carn de porc –i és un eslògan maco, divertit–, però, sobretot, és interessant que prenguem aquelles mesures que puguem prendre, que podem prendre, per salvar aquesta situació.

Vostè diu que l'Administració no té cap responsabilitat en la crisi del porc, i jo no n'hi he atribuït cap, de responsabilitat, a l'Administració, perquè és veritat que hi ha tota una sèrie de factors que han confluït en aquesta crisi. Vostè ha esmentat l'augment de producció, però n'hi ha d'altres: la crisi a Rússia, la crisi dels països del sud-est asiàtic, l'augment de producció de països ter-

cers, el cas dels Estats Units, el Canadà, etcètera, han confluït en una situació d'una dificultat evident i que serà difícil, efectivament, de superar.

Però, és clar, vostè diu: «Fora dels préstecs» –que li reclamo una altra vegada que siguin ràpids–, «fora de les campanyes de promoció», vostè diu: «La resta ja queda en mans del sector». Reducció de cens, emmagatzematges de carn –de fet, aquí també hi ha una intervenció per part de l'Administració..., però jo crec que hi ha altres coses que poden fer, perquè, quan diu: «reducció de cens», qui l'ha de reduir, el cens? Un 10%, tothom per igual? O, per exemple, a Campofrío, que ara posarà una granja de 30.000 porcs per allà, a Burgos? Li demanem alguna reducció, posem per cas?

Perquè jo crec que l'Administració no ha tingut cap responsabilitat en aquesta crisi, però l'ha de gestionar. I jo crec que l'ha de gestionar donant suport a l'empresa familiar agrària, a les petites i mitjanes empreses. Per exemple, limitant la capacitat de les granges. I vostè –avui no ho ha dit, però ha fet declaracions, aquests dies, dient: «Home, això és anar contra el mercat». Miri: vostè és de la vora del mercat, i jo també –i jo no ho estic menys pel fet que demani una regulació del mercat, perquè, si vostè, en lloc de ser conseller d'Agricultura, fos farmacèutic, i volgués obrir una farmàcia, no la podria obrir on vostè volgués; la podria obrir on vostè pogués, i és el mercat el que ho decideix, això. O, si vostè fos propietari d'una casa de l'Eixample, vostè no podria aixecar vint pisos per damunt del que ara ja està construït, dient: «Oh, és el mercat!». No, el mercat està controlat, el mercat està gestionat, i, per tant, en aquest àmbit, jo crec que es poden fer coses, com, per exemple, aquesta que li he dit, de limitar la capacitat de les granges. O com, per exemple, fixar una moratòria per a noves construccions; o, per exemple, salvar les granges de mares. Ho he dit en la meva anterior intervenció: som deficitaris en garrins i, per tant, en aquests moments –justament en aquests moments, més que mai–, jo crec que cal fer un esforç especial per salvar les granges de mares.

I, per tant, ara, els garrins tornen a anar bé de preu, però va durar unes quantes setmanes en les quals els garrins es pagaven, doncs, a 1.000 pessetes. I, això, a què conduïa? Doncs, conduïa que els ramaders que es dedicaven a aquesta producció passessin per serioses dificultats i, per tant, que es plantejessin continuar, en un futur immediat, amb aquesta activitat.

Doncs, atemptem contra el mercat si retirem els garrins, quan els garrins –en aquesta situació parlo, eh?– baixin per sota d'un determinat preu? Oi que vam retirar i vam matar molts porcs quan hi havia la pesta porcina? Doncs, per què no podem retirar del mercat garrins, que ens suposarà una quantitat considerablement inferior a la que vam gastar en aquells moments? En canvi, salvem un aspecte del sector que és vital per al nostre país i que hauria de ser d'especial interès per part del Govern de la Generalitat a l'hora de protegir-lo.

Per tant, es poden fer algunes coses més de les que el seu Govern ha fet. Molt bé per la campanya del consum; per cert, també podria fer una altra cosa en aquest sentit, el Govern, que és mirar d'interessar-se per com

7500

és que en algunes grans superfícies el preu del llom –posem per cas– o el preu de la llangonissa o la botifarra negra continua amb els mateixos preus avui que quan el porc anava dues vegades més car. Home, jo crec que el Govern s'hauria d'interessar, també –i estic convençut que els ramaders li ho agrairien...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president.

El president

Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Gràcies, senyor president. Bé, jo, quan li deia que estàvem d'acord, és que estem d'acord que el sector porcí té una crisi i que cal, doncs, fer el possible per ajudarlos. Ara, vostè, les propostes que fa, senyor Benet, o les que faci..., miri, si són adequades a l'actual normativa comunitària, doncs, les contemplarem. En tot cas, sí que puc dir amb orgull davant d'aquesta cambra que no hi ha cap comunitat autònoma ni cap Estat que hagi pres les mesures que ha fet el Govern de la Generalitat en favor del sector porcí, però per sobre de tots, per davant de tots –perdó.

Quan diu «reducció de cens», com la fem, aquesta «reducció del cens»? Vostè, potser sí que trobarà una raó per dir a un determinat ramader que no i a un altre que sí; en el moment en què aquí preveiem una limitació de granges, de capacitat, tothom se'n tira a sobre perquè a l'Aragó diuen –els mateixos que ara demanen reduir el cens–: «Escolti, conseller, és que vostè està propiciant que marxin els porcs de Catalunya i que s'instal·lin en altres comunitats autònomes. No ens podem permetre perdre el lideratge de Catalunya en aquest sector». On som? Clar, vostè ho ha sentit, això; ho ha vist escrit en els diaris... Escolti, a l'hemeroteca en queda constància. Per tant, escolti: quant a la reducció del cens, la reducció del cens, ha de ser el mateix sector el que arribi a acords, perquè el que no pot fer Catalunya és marcar una determinada normativa i que la comunitat veïna no l'apliqui, o que l'Estat espanyol marqui una normativa i que França, Alemanya i Itàlia tinguin una altra normativa. Per tant, el problema no és un problema català; és un problema d'Europa, i, si em colla, mundial. Però, en tot cas, dins l'àmbit que ens pertoca, és europeu.

Quan diu els exemples que em posa, miri: ha posat uns exemples que són els que es compleixen amb els porcs. Per què no es poden posar farmàcies en un lloc? O perquè no hi ha una distància o perquè hi ha un determinat nombre d'habitants. Doncs, miri, amb els porcs passa exactament el mateix: o hi ha unes determinades distàncies i es compleixen unes mesures, o no es poden posar –igual com les farmàcies. Vostè diu: «Home, vostè no pot fer una casa a l'Eixample»; certament, no la pot pujar, però, si vostè se'n va, segurament, a Bell-

vitge i té un solar, doncs, sí que ho podrà fer. Doncs, miri: és el que passa a Catalunya; en determinades zones avui, avui dia, no es pot fer ni una sola granja, perquè no es compleixen les condicions; ara, si aquest senyor se'n va a una zona en què no hi ha granges, podrà aixecar aquesta casa que deia vostè a l'Eixample.

Per tant, els exemples que vostè m'ha posat, els exemples que vostè m'ha posat es compleixen rigorosament i a Catalunya, precisament, se'ns acusa sovint que som excessivament rígids en el compliment d'aquesta normativa.

Quan diu: «Han de fer un esforç especial per salvar les granges de mares...», és el que hem fet; els préstecs que donem són per a les granges de mares. Primer, perquè són els que, veritablement, en aquest moment estan perdent diners; no és cert que es perdin aquests diners per animal, com vostè ha dit, i, en tot cas, després, vostè em fa els números del que costa un garrí, de l'índex de transformació que tenen els animals avui dia i veiem el cost que té la producció. Sí que dintre d'aquest procés el productor de garrins a les granges de mares obté pèrdues; globalment, per animal no s'han donat aquestes pèrdues que es poden haver donat en algun moment puntual. Però jo els diré una cosa: l'any 98, el compte d'explotacions de Catalunya ha estat positiu per al sector, i això m'ho deia l'altre dia la gent de Copaga, i m'ho diuen els de la cooperativa de Guissona; no m'ho diuen grans integradors, m'ho diuen cooperativistes, i crec que, amb poquíssimes excepcions, que poden venir donades per inversions que s'hagin fet, la veritat és que l'any 98, a pesar que, en els darrers tres mesos de l'any, el compte d'explotació no va ser positiu, el balanç global ha estat bo per al sector.

Quan vostè deia que posàvem, per la pesta porcina..., que es van fer unes limitacions, sí, però no era una limitació de mercat. O sigui, diu: «Si sobren garrins, que els compri l'Administració», «si sobra cafè, que el compri l'Administració», «si sobren pisos, que els compri l'Administració», «si sobren peixos, que els compri l'Administració». Miri: això no és possible, això no és possible. Clar, una cosa és que nosaltres, en el moment que hi ha determinades problemàtiques, acudim a les mesures previstes dintre el marc de la Unió Europea, que les exercitem amb el màxim d'eficàcia possible, però, escolti, de veritat, la solució definitiva és que el sector s'assegui, analitzi la situació i prengui la decisió corresponent, i aquesta decisió no ve per emmagatzemar carn; aquesta és una solució que hem emprat –jo li ho reconec–, a més, amb eficàcia, però és una solució que no arregla res; en tot cas, l'arregla durant un mes o durant uns determinats dies, però, després, aquesta carn ha de sortir al mercat.

L'única solució que té la crisi del sector porcí avui dia...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps de rèplica.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

...Acabo; un mot, una frase, president –li agraeixo la seva bondat. L'única solució que té és l'equilibri entre la producció i la demanda, i és al que hem de tendir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre els sistemes d'atenció al ciutadà

El dissetè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre els sistemes d'atenció al ciutadà, presentada pel Grup de Convergència i Unió. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Raimon Escudé, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, ara fa exactament trenta anys que una distribuïdora de llibres de la ciutat de Barcelona va aconseguir de la Universitat de Chicago el dret a vendre l'obra de referència més famosa de tota la història, l'*Enciclopèdia Britànica* –l'*Enciclopèdia Britànica* és una enciclopèdia amb dos segles d'història–, i, bé, aquesta distribuïdora de Barcelona fa trenta anys que va aconseguir aquesta exclusiva –jo em vaig afanyar a comprar-la–, una obra esplèndida –vint-i-quatre volums–, una cosa extraordinària.

Aleshores et donaven uns cupons per ampliar informació i ho havies d'enviar per correu a Chicago i et contestaven al cap d'un temps. Cada any, editaven un volum que ho ajornava i, si volies, cada any feien un nou tiratge i el podies anar a comprar. És clar, un esforç terrible.

Fa menys anys, l'*Enciclopèdia Britànica* va creure que ja no es podia actualitzar, i –ja sap com són els americans, senyor conseller– es van gastar 300 milions de dòlars a fer una enciclopèdia totalment nova, l'edició quinzena. Me la vaig tornar a comprar i ara ja ofereixen menys coses: ofereixen –la *propædia*– revisar-la periòdicament; la *macropædia*, no, etcètera.

Fa tres anys van dir –i això havia de ser, s'anunciava, l'*Enciclopèdia* del segle XXI–, van decidir que la tècnica havia progressat i que el paper no tenia futur, i ara l'*Enciclopèdia Britànica* ofereix una capsa plena de CD-ROM. Però és que és més, és que l'any passat van dir que això també ja està sobrepassat i, aleshores, ara no donen res; et donen un indicatiu d'Internet amb què, pagant un petit cànon setmanal, pots tenir accés a un banc de dades gegantí que hi ha no sé on del món.

És clar, si fa trenta anys, quan amb gran il·lusió vaig comprar l'*Enciclopèdia Britànica*, amb aquells cuirs del relligat, amb una flaire que feien, m'haguessin dit que, actualment, l'*Enciclopèdia* seria un conjunt de bilions d'impulsos-no impulsos electrònics 0-1, amb un llenguatge binari, i que allà hi seria tot, no és que m'es-tranyaria, és que seria incapaç d'entendre-ho.

Dic això perquè aquest és el primer aspecte que volia tocar, senyor conseller, d'aquest canvi immens, brutal, que ha provocat la tecnologia. I, és clar, aleshores m'in-

teressaria saber, des de la vessant de l'actuació del Govern de la Generalitat, què fa o què pensa fer quant a aquest tema de mentalitzar els ciutadans de Catalunya davant d'aquest món –on ja som– que és totalment nou i que canvia constantment.

Jo recordo que teníem un company entre nosaltres, el diputat Santiago Guillén, que després va fer una tasca pionera a través del Servei de Difusió de la Informàtica; he vist, fa uns mesos, un decret del Govern de la Generalitat creant un Comissionat de la societat per a la informació. Crec que existeix aprovat, o en vies –això és el que demanaria que ens expliqués–, un pla director sobre aquesta matèria. Hi ha una plana d'Internet «Gencat», molt interessant –el Parlament hi estem vinculats–, i, bé, aquest és el primer aspecte que voldria tocar.

Un segon aspecte, el contingut –perquè tot això és tecnologia–, el contingut, i el contingut és la informació. Estem en un temps en què la informació ens ofegará: a Internet hi és tot.

Si em permet, per intentar ser una mica ràpid, donaré unes quantes pinzellades d'experiències viscudes meves. Miri: concretament, la meva filla gran treballa en una empresa de Rubí. Aquesta empresa és una filial d'una empresa holandesa que, a la seva vegada, és filial d'una empresa americana. Doncs, l'any passat, van rebre un escrit d'una altra empresa americana, totalment desconeguda, que els deia: «Escoltin: ara, vostès són nostres, perquè hem comprat la casa mare», o podríem dir-ne la «casa àvia», més aviat. «Bé, si volen saber qui som, mirin: els donem un indicatiu d'Internet». Aquesta empresa de Rubí no sabia què era, això. La meva filla m'ho va preguntar, vaig accedir a aquesta plana i vaig trobar seixanta folis d'informació sobre aquesta empresa, que començava des de la composició del consell d'administració, amb la fotografia artística del president de l'empresa, i acabava amb l'últim balanç aprovat, passant per la política laboral, els productes, les empreses participades.

Un altre exemple: un dels meus vicis és colleccionar novel·les policiaques, de lladres i serenos. Bé, doncs, hi ha un senyor, que es diu Olsen, perdut en un poble dels Estats Units, que cada cap de setmana introdueix a Internet una novel·la de lladres i serenos, íntegra, i això ho fa des de fa un temps, i aquesta setmana ha posat la que fa noranta. Qui es dedica a colleccionar novel·les –per altra banda, introbables i a uns preus caríssims–, si la tens a Internet?

Tinc un gendre que és corredor de fons –de fons: atletisme– i, fa unes setmanes, em diu: «He participat a la mitja marató de Granollers i, és clar, voldria saber com he quedat: quin temps, els meus rivals, o companys, com estava, i m'han dit que hi ha Internet que ho explica». Dic: «Oh, i tant, segur que hi deu ser!», i, bé, la Federació Catalana d'Atletisme té una plana esplèndida, i allà hi és tot de totes les curses de Catalunya: els temps, les classificacions; a més, amb el ratolí pot marcar un punt i obtenir fotografies de tots els corredors o de la majoria de corredors, i jo vaig tenir la gran satisfacció, com a sogre, de pitjar i va sortir el meu gendre en una gran fotografia, en color, en plena cursa.

7502

Per acabar –i ja anem més cap a la Generalitat–, la meua filla petita és mestra i, al concurs de trasllats d'aquest any, va fer la sol·licitud normal..., i li van dir, també: «Escolti, no cal que vingui, aquí, a preguntar res i a saber com ha quedat; a Internet ho trobarà.» I, efectivament, a Internet va sortir la puntuació que havia tingut la meua filla, el perquè de cada un dels conceptes que integrava la valoració que li tocava i l'escola que se li assignava.

Bé, per tant, aquest tema d'informació és fonamental, amb independència del mecanisme tècnic que s'utilitzi. Perquè, és clar, com se sap o com es diu, qui té la informació té el poder.

I, aleshores –aquest és el segon aspecte, potser el més important–: quina política d'informació al ciutadà pensa seguir el Govern utilitzant aquests mecanismes, o altres, perquè últimament he vist, vaig veure un programa, no fa gaires dies, a TV3, en què es feia una presentació d'aquest telèfon d'informació, el 012. Suara, el conseller de Sanitat, en una rèplica a la senyora Mayol i a altres il·lustres diputats, els parlava del telèfon 112, del 061, també d'informació. Bé, és tot un món i, per tant, ens interessaria saber aquest tema.

I, finalment, hi ha la qüestió no sols de la comunicació, sinó de la participació i la decisió, perquè, a través de totes aquestes tècniques modernes, ja sigui la més «novedosa», com es diu ara, com pot ser Internet, o bé el telèfon, perquè el telèfon ha fet una segona joventut a través de la digitalització, a través del telèfon cellular –i aquí hi ha il·lustres companys i companyes que ens creen problemes amb els seus missatges sense fils que funcionen en plena sessió–, perquè també és un mecanisme importantíssim d'accés a la informació.

Aleshores, hi ha aquest altre aspecte –hi insisteixo–, que és el tercer aspecte que voldria tractar, que em sembla important, que és: fins a quin punt el capteniment del Govern de la Generalitat també arriba a aquesta tercera fase de la decisió; que el ciutadà pugui accedir a l'Administració, no passant per les oficines, en aquest cas que explicava, de la meua filla, sinó en tots els casos, que es puguin presentar escrits. Aquí, al Parlament –vostès ho recordaran– tenim un projecte, diguem-ne, de reglament amb el senyor Roc Fuentes, que ni ell ni jo sabem per què no s'ha aprovat –ep, perdó!, i el senyor Xavier Guitart–, en què prevèiem reglamentàriament aquest tema. Perquè, és clar, aquí hi ha molts problemes jurídics, senyor conseller: com es dóna fiabilitat, com es dóna garantia jurídica a unes tramitacions, a uns drets que es generen, uns drets i unes obligacions, a través d'aquests nous mecanismes, els temes dels actes administratius?

Bé, en definitiva, aquestes són les qüestions que voldria plantejar: en primer lloc, el tema general de filosofia de la societat; si el Govern creu –que crec que és així, pels indicis que vaig veient de les seves actuacions i que demanaria que se'ns expliqués amb més detall– que el futur de Catalunya també passa –i dels catalans– per immersir-nos sense por en aquesta nova societat, en aquest nou món; quina és la política d'informació, d'acostar l'Administració al ciutadà, i, en tercer lloc, quines possibilitats hi ha o hi comença a haver que el

ciutadà pugui utilitzar virtualment –diguem-ho així– les seves relacions amb l'Administració del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per donar resposta a la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de la Presidència, senyor Xavier Trias, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, és veritat que el desenvolupament de la societat de la informació i de la comunicació, ja avui, i encara més en un futur immediat, representarà un canvi profund en tots els aspectes de la nostra societat, de les nostres vides, dels nostres costums i de la manera de treballar. Ja avui, les tecnologies relacionades amb el tractament de la informació estan produint uns canvis extraordinàriament importants en les societats contemporànies, que afecten la manera de generar riquesa, de prestar serveis, d'aprendre, de comunicar-se i d'ocupar el temps lliure. Aquest fet, per tant, planteja per a Catalunya un repte fonamental: aprofitar aquests canvis, especialment ben adaptats a la nostra realitat social i econòmica, per continuar modernitzant-nos, per esdevenir una societat més justa, més culta i més rica, per no quedar enrere de les societats més avançades del nostre entorn i, alhora, fer-ho de tal manera que tothom tingui l'oportunitat de beneficiar-se d'aquestes noves possibilitats.

Així, el progrés de Catalunya passa inexorablement per l'assumpció plena de la nova societat del coneixement i de la comunicació, i, naturalment, pel de la recerca i de l'alta tecnologia. La recerca i l'adaptació de les noves tecnologies, per tant, ja són una constant indispensable per accedir al progrés i al benestar, per fer possible l'especialització i la competitivitat com a estratègia de futur que ens ve determinada per la internacionalització de l'economia del moment present que estem vivint.

D'acord amb aquests plantejaments, necessitem que tant els sectors productius com les administracions públiques treballin en aquesta clau competitiva, d'eficàcia i de qualitat, i és en aquest marc i des d'aquesta perspectiva que el Govern de la Generalitat ha volgut incidir en l'atenció al ciutadà, amb la incorporació de les noves tecnologies.

La creació, l'any passat, del Comissionat per a la Societat de la Informació respon, precisament, a aquest objectiu, i entre els seus objectius a mitjà termini hi ha la creació de l'Administració oberta de Catalunya. Des de l'any 1995, el Govern de la Generalitat, mitjançant el Departament de la Presidència, ha impulsat un Pla director dels sistemes d'informació al ciutadà, amb l'objectiu de potenciar tots aquells mitjans que permetin un millor accés dels ciutadans de Catalunya als serveis de l'Administració. Aquest Pla director té dues grans línies

bàsiques de treball: d'una banda, la potenciació d'un sistema corporatiu d'informació al ciutadà i, de l'altra, l'ús de les noves tecnologies.

Pel que fa al primer eix d'actuació, el Govern ha impulsat el Sistema d'Atenció al Ciutadà, com a sistema d'informació corporativa que actua de plataforma de suport dels diversos canals d'informació posats a l'abast del ciutadà: les oficines d'informació, la informació telefònica, el Telèfon obert, la Internet *web* de la Generalitat, terminals d'autoconsulta. L'esmentat sistema, gestionat i actualitzat de forma descentralitzada per cadascun dels tretze departaments de la Generalitat de Catalunya, permet de disposar *on-line* i actualitzar de forma permanent tota la informació relativa als següents conjunts temàtics. En primer lloc, el Sistema d'Atenció al Ciutadà conté totes les unitats orgàniques de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, els seus organismes autònoms i les empreses públiques, amb indicació de les seves adreces, telèfons, faxes, correus electrònics, així com els titulars i funcions de totes i cada una de les unitats. En segon lloc, el SAC ofereix el conjunt d'actuacions i serveis generats i prestats per la Generalitat de Catalunya; aquest apartat comprèn tot el catàleg de serveis que la Generalitat posa a disposició del ciutadà –prestacions, ajuts, subvencions, beques, serveis, etcètera– i, així mateix, incorpora les actuacions i disposicions que són objecte de regulació per part de la Generalitat i que conformen els drets i deures dels ciutadans envers la seva Administració autonòmica.

Cal insistir que aquest sistema d'informació corporativa és gestionat de manera descentralitzada, de manera que els mateixos departaments són els generadors dels seus propis conjunts d'informació, que corresponen al seu àmbit competencial. L'esmentat Sistema d'Atenció al Ciutadà ha constituït la plataforma de suport al Telèfon obert, d'informació corporativa, i, des del passat dia 12 de gener, del nou telèfon 012, d'atenció ciutadana. El SAC ha significat, per tant, l'element de suport bàsic a l'hora d'informar i resoldre les necessitats ciutadanes.

La segona línia forta del Pla director dels sistemes d'informació al ciutadà ha estat l'ús de les noves tecnologies. Aquesta es concreta, quan parlem d'atenció ciutadana, en dos elements en particular, que són, d'una banda, les xarxes de terminals d'autoconsulta, i, per l'altra, Internet. En relació amb l'ús de terminals d'autoconsulta, la Generalitat va desestimar la creació d'una xarxa pròpia, degut als elevadíssims costos, tant d'implantació com de manteniment, d'aquests equips. Per tant, s'optà per utilitzar una xarxa ja existent, com és el servei de ServiCaixa, ja que aquesta xarxa tenia l'avantatge de la gran implantació en tot el territori i, alhora, l'atractiu de disposar d'uns terminals amb unes prestacions pràcticament úniques en el sector de serveis.

És per això que, l'any 1997, el Departament de la Presidència va formalitzar un conveni amb la Caixa d'Estalvis i de Pensions de Barcelona, per tal d'implementar el Sistema d'Atenció al Ciutadà en la xarxa de terminals de ServiCaixa. Fruit d'aquest conveni, des del juliol de l'any 1998, està disponible en l'esmentada xarxa el sistema d'informació corporativa, on, a més dels continguts ja esmentats anteriorment, s'ofereix una

opció de bústia electrònica, mitjançant la qual els ciutadans poden adreçar consultes i efectuar sol·licituds a l'Administració de la Generalitat des dels mateixos terminals. Aquest darrer mes de setembre, el volum de consultes efectuades a la Generalitat mitjançant el ServiCaixa ha estat de 5.130.

Dins del mateix conveni de col·laboració, a més d'implementar el Sistema d'Atenció al Ciutadà, s'ha iniciat una línia d'estudi per tal d'anar incorporant al sistema ServiCaixa diversos serveis de la Generalitat, a l'efecte de facilitar al màxim possible l'accés del ciutadà a determinats tràmits o gestions que puguin ser resolts a través d'aquest sistema.

En relació amb la xarxa Internet, el Pla director de sistemes d'informació al ciutadà ja preveia, des del primer moment, una especial atenció a aquest nou canal de comunicació. De fet, la Generalitat de Catalunya fou la primera Administració autonòmica a estar present a Internet. El dia 4 de setembre de 1995, fa més de tres anys, es va difondre la primera *web* de caràcter institucional, en cinc idiomes, destinada a la divulgació exterior de la nostra realitat. Cinc mesos més tard, el primer de febrer del 96, s'inaugurà la *web* corporativa Gencat, amb domini propi, la qual s'ha anat potenciant de forma gradual al llarg d'aquests anys i des de la qual el ciutadà pot accedir al Sistema d'Atenció al Ciutadà.

Ara com ara, Internet ja és una realitat consolidada, tal com ho demostra el seu nivell d'usuaris –entre 1,5 i 2 milions d'usuaris de la xarxa a nivell estatal–, del qual un 25% són ciutadans de Catalunya; per tant, estem parlant d'entre 375.000 i mig milió de catalans que fan ús d'aquest nou mitjà. I, de la mateixa manera, podem dir que Internet és una realitat consolidada en la relació Administració-ciutadà, com també ens ho confirmen les següents dades: el nombre de connexions, el passat mes de desembre, a les *webs* incloses en el servidor Gencat ha estat de 8.937.842, mentre que, el mateix mes, l'any 1997, fou de 4.187.000; les *web* més visitades han estat les pàgines de Medi Ambient, amb un 6%; el Palau Robert, amb un 6,2; el Servei Meteorològic de Catalunya, amb un 5,8; la *web* del Departament d'Ensenyament, amb el 4,9; el Sistema d'Atenció al Ciutadà, amb un 4,5.

L'actuació del Govern de la Generalitat de cara als propers anys en l'àmbit de l'atenció al ciutadà a través d'Internet serà l'aprofundiment dels continguts i la potenciació de l'Administració electrònica, és a dir, la interacció entre l'Administració i el ciutadà a través de la xarxa. Això vol dir, d'una banda, la tramitació de sol·licituds i instàncies a través de la *web*, amb la mateixa validesa que la tramitació física a través d'una oficina convencional; en segon lloc, vol dir l'accés del ciutadà a la consulta de l'estat del tràmit de qualsevol expedient del seu interès, i, en tercer lloc, vol dir la gestió de determinats tràmits o l'obtenció de determinats serveis, incloent-hi el pagament per mitjà electrònic.

No obstant això, cal constatar que tant la presentació de sol·licituds com la consulta d'expedients o la gestió de tràmits i serveis requeriran, òbviament, la incorporació d'elements de control, seguretat i identificació de qui

7504

efectua la gestió en cada cas. Això requerirà, amb tota probabilitat, la possessió d'una «targeta del ciutadà», en format electrònic, com a garantia d'aquesta seguretat per a la intervenció en l'Administració electrònica.

Per concloure, en el futur més immediat, la política del Govern s'orientarà, en primer lloc, envers la consolidació dels sistemes d'informació corporativa, com a suport bàsic de la política d'atenció ciutadana i millora de la qualitat en la comunicació amb el ciutadà, i en segon lloc, s'orientarà envers la difusió dels sistemes d'informació mitjançant les noves tecnologies, que força-sament hauran de conviure...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

El conseller de la Presidència

...amb els mitjans més clàssics, la informació presencial, el telèfon o les publicacions, tant en suport paper —com la *Guia dels serveis de Catalunya*—, com en suport multimèdia.

Aquesta és la tasca que estem fent, aquesta és la tasca que farem, i espero que, a més, això serveixi per apropar al màxim possible els serveis al ciutadà.

Moltes gràcies...

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Escudé, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, gràcies per la seva informació; una part considerable d'aquesta informació, la coneixia, òbviament, però també hi ha molts altres aspectes que no coneixia, i li dono les gràcies per la informació, especialment, d'aquest tema d'aquest conveni amb la Caixa de Pensions.

Ara, jo voldria, per acabar, si m'ho permet, senyor president, fer algunes postilles en un tema, i, fonamentalment, fer una crida a la constància, perquè jo, que, imitant el senyor Ribó —que va ser un dels pioners—, navego bastant per Internet, m'adono sovint que les coses estan penjades; hi ha planes que diu «actualitzat», i fa molt de temps que no s'ha tocat. I la constància és important. El meu company, el senyor Rull, i jo mateix, amb la col·laboració tècnica del senyor Fernández, doncs, vam posar una plana, que crec que era la primera plana de diputats del Parlament de Catalunya, i jo sé el problema que hi ha per mantenir-la al dia. L'any passat, els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya van oferir una oferta sensacional, i a través d'Internet no sols coneixies les tarifes, sinó que podies comprar i abonar-t'hi; aquest any, això ja no es fa.

I, per tant, és interessant, aquest tema, sobretot en el tema del correu electrònic. Ni vostè ni jo n'hem parlat massa, però és un tema fonamental. La setmana passada, el *Guardian Weekly* explicava que als Estats Units,

cada dia, s'intercanvien quatre trilions de missatges per correu electrònic, tot i que els americans compten d'una manera molt exagerada, però són molts centenars de milers de milions de missatges. Explicaven que un dirigent de Microsoft va estar tres dies de vacances i quan va tornar es va trobar dos mil missatges, i expliquen que només va agafar tots els que deien: «A Bill Gates»; els altres els va llançar a la paperera. El vicepresident dels Estats Units —i no li faig cap insinuació, senyor conseller de Presidència—, diuen que no desempara l'ordinador portàtil, i porta ell a sobre les contestes, i fa les contestes del correu electrònic que se li fa. Aquest és un tema molt important; l'Administració pot quedar colgada de l'ús interactiu d'això.

Diré als senyors diputats que no utilitzen Internet que, des del dia 5, tots els ordinadors del Parlament estan identificats a la llista de correus electrònics de la Generalitat, d'aquest indicatiu Gencat, i per tant, estem incorporats totalment a aquest sistema. És una altra novetat.

Bé, per acabar, voldria fer una petita referència al tema de la targeta. És un tema molt important. Realment, els que actuen una mica comprant a Internet saben els problemes i les històries que s'expliquen sobre el mal ús de les targetes de crèdit i el problema de la confidencialitat. Però també hi ha un altre aspecte, que és l'aspecte jurídic i ètic: fins a quin punt és viable o és assumible que els ciutadans estiguin identificats amb una targeta electrònica. Jo recordaré que a la Gran Bretanya la ciutadania està absolutament en contra fins i tot del document d'identitat. És un tema a considerar. I, bé, vostè ens donava unes informacions numèriques. El diumenge passat, *El Periódico* de Barcelona publicava una estadística —que em sembla que podria posar punt i final a la meua intervenció— en què es veu que, de 2.400.000 usuaris que, l'any 98, van acabar a l'Estat espanyol —d'Internet—, 684.000 eren a Catalunya, i la curiosa situació de l'Aragó, que ens segueix de prop —després de Catalunya—, en què el 12,7% dels habitants de més de catorze anys té accés a Internet i pot gaudir d'aquesta societat nova, ja ve Madrid amb un 8 i mig per cent; o sigui que estem un 50% per sobre de la societat diguem-ne madrilenya. Això, si m'ho permet, senyor conseller, com tantes vegades diu el president de la Generalitat, segurament, és mèrit de la societat civil, és mèrit de tothom, però també és mèrit del Govern de la Generalitat.

Bé, jo reflexionaré sobre tot el que vostè ens ha explicat i, si, arribat el cas, semblés que pogués ser útil perfilar, millorar algun aspecte, ja presentaria una moció que en el seu moment discutiríem amb les aportacions, segurament valuoses, dels altres grups parlamentaris; però això ja ho veurem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre el funcionament de la Junta de Seguretat de Catalunya, especialment pel que fa referència a la coordinació de les actuacions de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra i de les forces i cossos de seguretat de l'Estat

No havent-hi contestació a la rèplica, passem al divuitè i darrer punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre el funcionament de la Junta de Seguretat de Catalunya, especialment pel que fa referència a la coordinació de les actuacions policials de la Generalitat - Mossos d'Esquadra i de les forces i cossos de seguretat de l'Estat. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Fidel Lora, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Bé, el motiu que ens ha portat a presentar aquesta iniciativa és poder conèixer quins mecanismes de coordinació existeixen entre la Conselleria i la Delegació del Govern entorn de les actuacions de les forces de seguretat de l'Estat a Catalunya. Al meu Partit, des de fa mesos –i el senyor conseller ho coneix bé–, estem més preocupats del normal sobre les actuacions policials de la Policia Nacional a Catalunya. Podríem parlar del cine Princesa, dels fets ocorreguts després del desallotjament de la Vakeria a l'Hospitalet; fins i tot podríem parlar de detencions importants de joves que passen per comissaries després de manifestacions, a Catalunya.

En aquest debat està clar que em mouré sota dos principis que són evidents. El primer, que és cert que les forces i els cossos de seguretat sota la dependència del Govern tenen la missió de protegir el lliure exercici de drets i de les llibertats i garantir la seguretat ciutadana, però també és cert que aquest fet requereix una aplicació que no suposi ni l'arbitrarietat ni l'abús de poder ni cap delictes contra les llibertats dels ciutadans. I, per altra part, un altre principi que és evident: l'article 13.6 de l'Estatut d'autonomia, que diu que correspon a la Junta de Seguretat la coordinació de les forces de l'Estat a Catalunya i de les forces de la policia autonòmica, els Mossos d'Esquadra. I cal dir que és en aquest organisme on la Generalitat, des de la Conselleria del Govern, ha de donar opinió i coordinar l'actuació de les policies a Catalunya.

Doncs, bé, després dels fets del dia 14 de gener a la Universitat Autònoma de Barcelona i després, també, d'haver fet consultes a joves, a entitats –i el senyor conseller també ho sap perfectament–, també amb la Conselleria de Governació, ja fa mesos, i també, cal dir-ho, amb la Delegació de Govern, el meu Partit arriba a la conclusió que estem immersos en un procés d'involució pel que fa a l'actuació de les forces de seguretat –és així, és cert–, i aquest procés d'involució té dues característiques. La primera és que hi ha tendència a tractar, cada vegada més, els problemes polítics –mobilitzacions, actes de denúncia– com a problemes d'ordre públic. Quan es tracta de mobilitzacions..., aquest va ser el cas de la Universitat Autònoma de Barcelona,

quan va arribar el senyor president del Govern, el senyor Aznar, que no és cap déu i suposo que pot aguantar que uns tres-cents estudiants protestin de la seva política i que no passi res. Doncs, aquest acte normal, democràtic, de mobilització, es converteix en una batalla campal. Això és convertir el problema polític en un problema d'ordre públic. I això va passar al cinema Princesa i ha passat en diferents ocasions, i la més greu, ja, és la de la Universitat Autònoma de Barcelona.

I, segon –i aquest fet és important–, la Policia Nacional –la Policia Nacional– intervé desmesuradament, amb abús de poder. Ja no es tracta tan sols de les pilotes de goma, dels cops de porra, les porres, etcètera, sinó que em remeto a la narració del mateix claustre de la Universitat Autònoma, quan fa una narració cronològica dels fets del dia 14 de gener i acaba dient el següent: «Finalment, la policia puja a les furgonetes amb les sirenes engegades, les fa derrapar per davant de la Facultat i dels estudiants i, des de l'interior, amb les portes obertes, marxen disparant i insultant els estudiants.» I acaba amb una nota que diu: «Des dels serveis de seguretat, no s'observa cap policia contusionat.» Doncs, bé, aquesta tendència, aquesta involució que avui estem veient, després de les actuacions de la policia –ja ho he dit: Vakeria, cinema Princesa, etcètera–, doncs, si passem al concret i expliquem què va passar el 14 de gener a la Universitat Autònoma de Barcelona, jo podria fer un relat del claustre de la Universitat Autònoma concret, cronològic, de com va succeir tota l'operació policial.

Simplement, diré que, a les onze del matí, comencen a arribar –llegiré aquesta nota–, comencen a arribar efectius de la Policia i, des dels serveis de seguretat de la Universitat Autònoma, s'intenta localitzar les persones que porten el comandament. A dos quarts de dotze s'aconsegueix contactar amb dues persones, una de la Verneda i una altra de Presidència del Govern, que manifesten ser els responsables de tot l'operatiu. Se'ls comunica que, molt probablement, hi haurà alumnes que manifestaran la seva disconformitat amb la política del president Aznar i se'ls demana que es deixi la iniciativa dels temes de seguretat als responsables de la Universitat Autònoma de Barcelona per tal d'evitar un hipotètic enfrontament, donat que, des de Seguretat de la Universitat Autònoma de Barcelona, ja s'està acostumat a coordinar actuacions com aquestes i que mai han representat cap tipus de perill per a ningú. Aquests responsables accepten la proposta. Doncs, bé, podria fer una narració completa dels fets, però, per temps, aniré més al gra.

Les conclusions que nosaltres portem. Primera: l'actuació de les forces de seguretat, aquell dia, va suposar un atac a la llibertat d'expressió i manifestació, un ús inapropiat de la força i es va infringir l'autonomia universitària. Aquest és un primer fet concret del dia 14 de gener. Però és que, després, una vegada havent creat aquesta situació, el ministre, en la seva compareixença al Congrés, mostrant i posant a disposició la famosa llista..., i al costat de la famosa llista, jo, el que situo és: aquesta llista d'on surt? A Catalunya hi ha joves que estan fitxats per la Policia Nacional, pregunto? Hi ha joves que estan fitxats, que estan fitxats simplement per

7506

manifestar-se? I com és possible que es posi aquesta llista a disposició dels diputats del Congrés de Diputats de Madrid? I això és un fet que atempta contra el dret a la intimitat, el dret d'associació, la presumpció d'innocència, fins i tot el dret a la pròpia imatge. Però és que, a més, es comet una irresponsabilitat acusant aquests joves i, per extensió, es qualifica la manifestació de l'Autònoma com de grups radicals violents que estan en contacte amb Jarrai i amb ETA. I la pregunta és ben senzilla: què passa? Ara, tot el que sigui manifestació d'un grup de joves contra les polítiques del PP o les polítiques de Convergència, un acte reivindicatiu concret, significarà estar en contacte amb Jarrai o estar en contacte amb ETA? Això, a part de ser una irresponsabilitat política, és –ho crec sincerament– una «tonteria». Jo no crec que tres-cents joves en manifestacions contra la política d'Aznar a la Universitat Autònoma siguin tres-cents persones que estan en contacte..., són grups radicals; és una manifestació lícita, normal i democràtica.

I, per tant, presentem aquesta interpellació per saber..., perquè al Ple hi pugui haver, també, un debat, un posicionament del Parlament –qüestió que ha demanat el claustre de la Universitat Autònoma de Barcelona. I, per altra part, dir que des de la Generalitat no és suficient fer declaracions, sinó que és necessari fer actuacions polítiques concretes. Hi ha quatre preguntes que m'agradaria fer al senyor conseller. Primera: què pensa de l'actuació? Segona: quina opinió li mereix que no hi hagi hagut cap assumpció de responsabilitat política? Tercera: què es pot fer des del punt de vista de la coordinació i quin missatge es dona a la Junta de Seguretat des del Govern, des del Consell Executiu? Tres preguntes concretes i res més.

L'únic és que pensem que el Govern de la Generalitat ha de portar un missatge clar de denúncia i de la necessitat que, des del Govern de l'Estat espanyol, s'assumeixin responsabilitats polítiques.

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Per a la resposta, té la paraula el conseller senyor Xavier Pomés.

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a veure, permeti'm dir-li, senyor diputat, que vostè ha fet un cert garbuix i, a més, crec que ha arribat –com a mínim, aquesta és la meua opinió– a una conclusió errònia. Perquè vostè em barreja fets que jo crec que són de naturalesa diferent. No té res a veure l'actuació del dia 14 de gener al campus de la Universitat Autònoma amb el desallotjament d'unes persones que ocupaven el cine Princesa o el desallotjament de la denominada

Vakeria. Li vull recordar que, en aquests dos casos, tant en el cine Princesa com a la Vakeria, l'actuació policial es va fer sota un *auto* judicial que demanava que es fes aquest desallotjament, i que el desallotjament es va fer i es va haver de contestar d'acord amb el que en aquell moment hi havia: la força..., que s'oposaven al seu desallotjament. Per tant, són dues situacions diferents.

Per tant, a partir d'aquí, d'aquests fets aleatoris –no aleatoris, que han succeït–, parlar que a la conclusió hi ha una involució, doncs, jo crec que no és així. Si haguéssim de creure això, hauríem de dir que totes les societats europees hi estan involucionades, perquè imatges d'actuacions policials en tenim a Alemanya, amb motiu de combois nuclears, en tenim a Holanda, en tenim a Anglaterra. I, per tant, jo crec que això ho hem de posicionar en el seu just lloc.

Quines són les funcions de la Junta de Seguretat de Catalunya? Vostè diu: l'article 3 de la Resolució del Reglament sobre el funcionament de la Junta diu: «La Junta de Seguretat té les missions següents: coordinar l'actuació». Evidentment, però coordinar les actuacions dels cossos policials a Catalunya no vol dir opinar, no vol dir analitzar, no vol dir jutjar, ni vol dir preparar dispositius operatius; «coordinar» vol dir quines són les funcions que fa un cos policial, quines són les funcions o les competències que té l'altre cos, i quins són els mecanismes de comunicació que s'han d'establir entre ells perquè això pugui funcionar bé.

Evidentment, nosaltres..., fruit d'un acord de la Junta de Seguretat, existeix una oficina de coordinació, que està situada aquí, en un edifici de Barcelona, en què hi ha representats, doncs, el Cos Nacional de Policia, els Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Civil, per qüestions de transferència d'informació.

Si el senyor president del Govern, en lloc d'anar a la Universitat Autònoma de Bellaterra, hagués anat a la Universitat de Girona, evidentment, la protecció hauria estat a càrrec dels Mossos d'Esquadra, perquè, a Girona, les competències s'exerceixen ja –les d'ordre públic– per part dels Mossos d'Esquadra i, per tant, no cal que hi hagi una reunió de la Junta de Seguretat, perquè això està clarament delimitat.

Quan, aquest estiu passat, el Partit Popular a Catalunya va fer la seva escola d'estiu, si mal no ho recordo, a la població de Roses, hi van assistir, doncs, ministres, personalitats importants; tot el dispositiu de seguretat, absolutament tot –excepte l'escorta personal, òbviament–, doncs, va córrer a càrrec dels Mossos d'Esquadra.

Evidentment, nosaltres no estem desplegats encara a Barcelona, ni estem desplegats, en aquest cas, a Cerdanyola o a Bellaterra. Aquí venia el president del Govern i es va decidir que corresponia a les forces..., en aquest cas, al Cos Nacional de Policia, donar-li protecció. I així es va fer.

Per tant, de coordinació, n'hi ha, però –hi insisteixo– voler posicionar un organisme –com és la Junta de Seguretat– a analitzar situacions, siguin de crisi o no siguin de crisi, a donar opinions sobre actuacions, siguin de les forces de l'Estat o siguin de les forces de la po-

licia de la Generalitat, és desnaturalitzar, perquè no és aquesta la funció que l'Estatut li marca.

Per tant, la Junta de Seguretat no té res a dir en aquest tema; qui sí té a dir –i ho va fer, i ho va fer públicament i ho va fer institucionalment– és la Generalitat i aquest conseller que li parla.

És a dir, aquest conseller –i això consta a les hemeroteques, i vostè ho pot veure–, el mateix dia es va posar en contacte amb el rector per saber què havia passat i aquell mateix dia es va posar en contacte amb el Ministeri, i, l'endemà al matí, va tenir un nou contacte amb el Ministeri, i se li van donar garanties que, d'entrada, es posarien tots els mitjans per analitzar què havia succeït i, sobretot, per evitar que això tornés a succeir. Per tant, jo crec que hem de separar aquestes dues qüestions.

Em fa vostè tres preguntes: «Què en pensa de l'actuació?» Ho vaig dir al diari, ho vaig dir a la ràdio, ho vaig dir en un tall de televisió; per tant, és públic i notori què és el que vaig dir jo de l'actuació.

Segona pregunta: assumpció de responsabilitats. Jo crec que, fins i tot aquest mateix matí, el ministre del l'Interior, Mayor Oreja, a requeriment d'una pregunta formulada pel Grup de Convergència i Unió al Senat, doncs, ha reiterat, en aquest cas, bé, el seu pesar pel que va passar, ha assumit les responsabilitats polítiques, ha assumit les responsabilitats polítiques i ha dit –si vol el teletip, l'hi buscaré– que espera que coses com aquestes, en un Estat de dret, doncs, no es tornin a produir.

Quant al tercer aspecte, que és el de la coordinació de la Junta de Seguretat, em sembla que li he contestat abans que no són funcions analitzar actuacions policials, siguin del cos que siguin, o, fins i tot, que l'Estat volgués analitzar actuacions dels Mossos d'Esquadra... Jo crec que, davant d'una situació com la de la Universitat Autònoma, això, evidentment, ha de fer reflexionar; evidentment, s'han de posar mesures perquè això no passi, s'han de donar les informacions necessàries, s'han de tenir les informacions per poder prendre les actuacions precises, i crec que, en aquest cas, es va actuar, i, sobretot, que es va actuar amb celeritat i amb responsabilitat per part de la Universitat, per part del Govern de la Generalitat i, també, per part, en aquest cas, del Ministeri.

Per què el ministre, en la seva compareixença del 14 de gener, potser, va tenir una actuació que vostè considera desafortunada? Doncs, miri, a la millor és que a vegades les informacions arriben erròniament i, a la millor, aquesta informació no va arribar prou correctament perquè el ministre pogués tenir tot el ventall.

En canvi, quant a la compareixença d'avui, de què s'ha pogut recaptar, absolutament, tota la informació, si vostè la llegeix, veurà que ja és clarament en un to, en una profunditat i en una dimensió política –jo ho crec– absolutament correcta i acceptable. Res més.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Fidel Lora, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Lora i Lillo

Senyor conseller, no vull comparar els fets del desallotjament de la Vakeria, els fets posteriors al desallotjament de la Vakeria, o els fets de la manifestació del cinema Princesa amb el tema de l'actuació policial de la Universitat Autònoma de Barcelona; ara bé, hi ha un fil que és conductor.

Primer, tant el moviment «okupa» –i les manifestacions que fa el moviment «okupa»– com el que va passar a la Universitat Autònoma de Barcelona, des de la Delegació del Govern a Catalunya se'ls acusa de relació amb Jarrai i amb l'entorn radical basc. I això, des del meu punt de vista, no és positiu, perquè criminalitza, intenta criminalitzar moviments reivindicatius que són legítims. I això és una realitat i una acusació que es fa tant per a un moviment com per a les actuacions que hi va haver, d'una altra naturalesa, ben diferent, a la Universitat Autònoma.

Però és que, també, en diferents actuacions que hi ha hagut de la policia davant de manifestacions –podríem dir, doncs, la de l'Ajuntament de l'Hospitalet, un dia després del desallotjament de la Vakeria, o el cas de la Universitat Autònoma–, hi ha sempre l'argumentació de la precipitació, de dificultats d'operativitat; en definitiva, el que avui el ministre Mayor Oreja plantejava i per la qual cosa demanava perdó davant del Senat o del Congrés dels Diputats –en tot cas, no n'estic segur..., al Senat. Es dona aquesta realitat, també: precipitació, etcètera. Per tant, són casos diferents, però hi ha un fil conductor.

Al meu partit i als joves que la influència del meu partit pugui tenir, ens agradaria no arribar a la conclusió que estem davant d'un procés d'involució i d'un procés que, des de la policia, es fan actuacions desmesurades. Ens agradaria arribar a aquesta conclusió, però és que, després, ens trobem que, des del mateix moviment al qual –nosaltres– gent del nostre partit, del nostre entorn, participa, els mateixos errors en les actuacions es van cometent de forma sistemàtica.

Fa pocs dies, el moviment «okupa» a l'Assemblea de Barcelona denunciava que el mateix operatiu que va actuar a la Universitat Autònoma de Barcelona és el mateix que va actuar davant dels jutjats fa prop d'un any i que va causar vint ferits, i que avui està en procés judicial –una denúncia d'aquests familiars d'«okupes» que estaven detinguts a la policia i a aquest operatiu, el mateix operatiu, el mateix comandament, el mateix oficial amb el mateix comandament. Això és una realitat, són fets concrets.

Si nosaltres ho portem aquí és perquè pensem –ja sigui a través de la Junta de Seguretat... Si no es pot fer informes –hi ha una moció d'aquest Parlament que demana que la Junta de Seguretat faci un informe de l'any 83, una moció aprovada en aquest Parlament... Quant a la Junta de Seguretat, l'any 83, el Parlament de Cata-

7508

lunya aprova una moció que diu que encomana el Consell Executiu que porti a la Junta de Seguretat la necessitat de fer un informe sobre unes actuacions concretes de la Policia Nacional aquest mateix any.

Bé, si avui no és competència de la Junta de Seguretat, aquest abús de poder que es dona en la realitat es va donar a la Universitat Autònoma. D'aquest abús de poder, alguna cosa n'hem de dir, alguna cosa n'hem de dir, i algú, a part de demanar perdó –a part de demanar perdó–, algú ha d'assumir responsabilitats polítiques, perquè assumir responsabilitats polítiques no significa demanar perdó; assumir responsabilitats polítiques significa dir: «Ens hem equivocat una vegada, dues vegades, tres vegades, però canviem», i, si són necessàries dimissions i canvis, són necessaris, i no és responsabilitat del Govern de la Generalitat, és responsabilitat del Govern de l'Estat. Però el Govern de la Generalitat ha de donar opinió i fer accions polítiques perquè aquesta realitat que, al marge de problemes competencials, passa a Catalunya i que passa als joves de Catalunya i a altres treballadors i treballadores de Catalunya que es troben en aquesta mateixa situació davant de manifestacions, davant d'actuacions policials...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps de rèplica.

El Sr. Lora i Lillo

...doncs, alguna cosa hem de dir des d'aquí. Jo penso que això és, d'alguna manera, exercir, també, la sobirania política –en aquest cas, davant de l'Estat espanyol.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller, per cinc minuts.

El conseller de Governació

Gràcies, senyor president; molt breument, perquè ja és una hora una mica tardana.

Miri, jo crec que el problema del «fil conductor», com diu vostè, del moviment «okupa» no és tant determinades actuacions policials –siguin del cos policial que siguin– com que el moviment «okupa» –i, això, sap que vostè i jo ho hem parlat fa uns mesos– té una situació judicial que s'hauria de variar des del punt de vista del Codi penal. I aquest és un dels elements que jo crec que introdueix aquí més distorsió, perquè comença ja el moviment «okupa» a estar eventualment penalitzat pel mateix Codi penal, i llavors aquí ens trobem que hi ha jutges que fan resolucions que s'han de complir, i en el moment que es compleixen aquestes resolucions es produeixen situacions de tensió o de crisi.

Per al tema de les mobilitzacions, com pot suposar, jo, per motiu del meu càrrec, he de seguir molt de prop totes les mobilitzacions que es produeixen arreu de Catalunya, siguin o no competència, en aquest cas, de la Generalitat. Jo crec que dir que en aquests moments estem en una fase en què totes les mobilitzacions es transformen en problemes d'ordre públic..., escolti, li'n puc donar molts exemples; des dels exemples que es van repetint setmana rere setmana, quan es talla la Nacional 340 –i, evidentment, no hi van els antiavalots a dissoldre'ls a cops de pilotes de goma, eh?–, com quan hi ha determinades manifestacions, doncs, de pagesos; com quan hi ha determinades manifestacions de veïns d'algun poble que demanen, doncs, per exemple, la construcció d'una rotonda i que fan una interrupció del trànsit, a vegades, doncs, d'una hora, amb cues de quinze, divuit i vint quilòmetres, i no es fa cap actuació; fins i tot, de vegades, algun ciutadà reclama com és que no es fan actuacions. És a dir, jo crec que –torno a dir-li ho– s'ha de posar tot en el seu context.

Miri, si, l'any 1983, el Parlament va fer una resolució instant la Junta de Seguretat que emetés un informe, doncs –amb tots els meus respectes cap al Parlament–, s'estava demanant una cosa impossible, perquè –hi insisteixo– la Junta de Seguretat no té en les seves funcions, per Estatut, emetre cap mena d'informe sobre actuacions policials.

I, per últim, dir-li que aquest conseller que li parla mai dirà al Ministeri de l'Interior si s'han de fer canvis, quins canvis s'han de fer, com tampoc toleraria que el Ministeri de l'Interior, eventualment, em digués a mi qui he de nomenar o qui he de destituir. Això són funcions que corresponen a cada una de les administracions. Res més.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Havent acabat l'ordre del dia, senyores diputades i senyors diputats, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les nou del vespre i catorze minuts.

Nota de rectificació

Al DSPC-P, núm. 102, del 10 de desembre de 1998, a la pàgina 7051, segona columna, tercera línia:

On diu «Salvador» ha de dir «Sebastià».

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 304 65 00
 Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) 6.000 PTA.
 Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) conjunta amb el **Butlletí Oficial** 13.000 PTA. } IVA inclòs
 Número solt (edició impresa o en microfitxa) 120 PTA.
 Dipòsit legal: B-27.966-80 ISSN 0213-7984 Imprès a Multitext, SL, Barcelona.